

Disputatio critica de antiquarum Aeschyli interpretationum ad genuinam lectionem restituendam usu et auctoritate

<https://hdl.handle.net/1874/340450>

EXPLICATIO PER SCRIPTA INTERPRETATIONUM
SVM AD GENUINAM LECTIONEM RE-
STITUENDAM USU ET AUCTORITATE.

EDITIONE SECUNDA AUCTORE
GEOGGII JULII VREDE.

DISPUTATIO CRITICA

DE

ANTIQUARUM AESCHYLI INTERPRETATIO-
NUM AD GENUINAM LECTIONEM RE-
STITUENDAM USU ET AUCTORITATE.

EDITIONE SECUNDA AUCTORE
CORNELII MARINI FRANCHEN.

LEIPZIGI, PUBLIUM LIBRARIUM, 1850.

STIPULANDA USU ET AUCTORITATE
SALUTI AD GERMANAM LECTIOHEM RE
CANTONALIBUS RESCHII INTERPRETIBUS

1841

AVVENTE SUPMO NUMER

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

GEORGI GUILIELMI VREDE

LEA. ROE. EX BOB. DOCT. ET PROE. ORD.
DISTRICTUO CIVITATIS

1841

UNIVERSITATIS SEVATIS ACADEMICI CONSENSU

ANTIGUARUM LIBERUM ET INTERPRETATIONEM
FACILITATEM PHILOSOPHIAE THEORETI
CALI PRACTICAE HUMANIORUM LINGUARUM
STIPULANDA USU ET AUCTORITATE
SALUTI AD GERMANAM LECTIOHEM RE

1841

PHILOSOPHIA THEORETICA ET LINGUARUM HUMANIORUM
HONORIBUS ET PRIVILEGIIS

IN ACADEMIA RERUM - TRANSCURSA

1841

PURGO AC SOLLEMNI EXAMINI SUBMITTI

CORNELIUS MARINUS FRANKEL

1841

A. D. XXVII. M. LXXX. A. MDCCCXLV. ROMA. I.

Druck von

W. KEMM & FILIIUM. TYPOG.

1841

DISPUTATIO CRITICA

DE

ANTIQUARUM AESCHYLI INTERPRETATIONUM AD GENUINAM LECTIONEM RESTITUENDAM USU ET AUCTORITATE,

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

GEORGII GULIELMI VREEDE,

JUR. ROM. ET MOD. DOCT. ET PROF. ORD.,

NEC NON

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU,

ET

NOBILISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHIAE THEORETICAE ET LITERARUM HUMANIORUM DECRETO,

Pro Gradu Doctoratus

SUMMISQUE IN

PHILOSOPHIA THEORETICA ET LITERIS HUMANIORIBUS HONORIBUS AC PRIVILEGIIS,

IN ACADEMIA RHENO-TRAIECTINA,

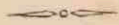
RITE AC LEGITIME CONSEQUENDIS,

PUBLICO AC SOLEMNI EXAMINI SUBMITTIT

CORNELIUS MARINUS FRANCKEN,

MUDANUS.

A. D. XXVII. M. JUNII A. MDCCCXLV, HORA I.

Trajecti ad Rhenum

APUD KEMINK & FILIUM, TYPOGR.

MDCCCXLV.

1770

STUDIIUM ET DISCIPLINAM
AD GERMANAM LINGUAM
STUDIOSAM ET UT AUSTRALIAM

ANNO DOMINI 1770

IN AUSTRIAE REGIA UNIVERSITATE

GEORGII CAROLINI ABBATIS

PARENTIBUS

OPTIMIS CARISSIMIS

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

ABBE

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

FRANCISCO CAROLO ABBATE
ET ANTONIO ABBATE

P PARENTIBUS

OPTIMIS CARISSIMIS

SACRUM.

P R A E F A T I O .

OPTIMIS GALLIIS

Si qui forte sint, qui moneant, cur ego Juchas
calabritas postea nihil tractandum suscipiam, ut quo
concedendo vitiorum doctorum aliam partem profecti
diligentia, sciant edam, non ea me utrogant hanc
laborem suscipere, ut utique quid retum esset me in-
ventum, ut tenetur, quos temporum immota procedere
postea offusisset, me dispensatum esse sperare. Item
copularem, si vel paucissimis locis munitis observare
aut emendandi riam monstrare contingeret, plus me pro-
futura, quam si in facilius argumento utique et
probe nota repetere satis haberent, hocque circumspici-

P R A E F A T I O.

Si qui forte sint, qui mirentur, cur ego Academiae valedicturus poëtam mihi tractandum sunserim, in quo emendando virorum doctorum adhuc parum profecerit diligentia, sciant velim, non ea me arrogantia hunc laborem suscepisse, ut ubique quid verum esset me inventurum, aut tenebras, quas temporum iniuria praeclaro poëtae offudisset, me dispulsurum esse sperarem. Verum cogitabam, si vel paucissimis locis maculas abstersisse, aut emendandi viam monstrasse contigisset, plus me profuturum, quam si in faciliori argumento antiqua et probe nota repetere satis haberem. Itaque circumspi-

—

cienti mihi, num rationem forte invenire possem, quae varias in Aeschylum animadversiones argumenti quadam perpetuitate coniungerem, nulla aptior occurrebat scribendi materies, quam antiquorum Aeschyli interpretum variae lectiones; quas si accurate e scholiis collegissem, etiamsi nihil praeterea accederet, operae pretium me facturum putabam. Mox intellexi, nisi simplicem variarum lectionum recensum dare vellem, librum longe iustum dissertationis inauguralis ambitum esse superaturum. Quare duas fabulas nunc tractandas mihi selegi, de reliquis postea separatim acturus.

Sed illud priusquam aggredior, gratiae mihi agendae sunt Viris, quos studiorum duces habui, Clarissimis Groenewoud et Visscher, quos de literis Hebraicis et Belgicis exponentes audivi; praesertim vero aestumantissimis Viris Goudoevero, Promotori meo, et Karstenio, quorum uterque non minus publica institutione, quam privata admonitione studia mea iuvare conatibusque favere voluit, neque in hac dissertatione conscribenda consilia sua mihi denegavit. Quicumque in simili argumento laboraverit, suo ipsius exemplo edoctus sciet, non optimos nos nostrorum inventorum esse iudices, saepe vera videri, quae aliqua acuminis specie se commendunt. Quo magis me felicem praedico, qui operis, quod non

licebat, ut aiunt, nonum in annum premere, intelligentes eosdemque severos ac benevolos iudices habuerim.

Atque hic utinam gratum item animum significare possem Duumviris quondam Academiae nostrae ornamentis Heusdio et Schroedero. Huius quidem consuetudine et institutione tam publica quam privata mihi per plures annos uti licuit; illius vero doctrinam et elegantiam etsi suspicere magis quam aestimare potui, tamen bonarum literarum amorem adeo in me auxit; ut illius potissimum opera factum sit, ut totum me his studiis dare constituerim. Neque parum mihi profuisse egregiam in Gymnasio Rheno-Traiectino institutionem, quae cum Heusdii ratione optime conspirabat, gratus profiteor.

Tibi vero carissime Pater, quid debeat si referre vellem, dicendi facilius initium quam finem invenirem. A te quum maxima ac propemodum omnia acceperim, tum gratus agnosco te optimarum in me artium studia excitasse, nec ulli labori aut curae pepercisse, quibus optimorum magistrorum disciplina ut bene fruerer, efficere posses. Accipias hoc qualecunque observantiae et amoris pignus, tibi que velim persuadeas, me semper tuorum beneficiorum memoriam grato esse animo conservaturum.

Quos in hac Academia fidos sincerosque expertus

sum amicos, ut eodem me amore in posterum etiam
prosequantur enixe rogo. Vehementer opto, ut non
tantum memoria praeteriti temporis, quod iucundissimum
una peregrinatus, sed boni etiam verique colendi commu-
nis voluntas perpetuo nos iungat.

Scriptorum veterum interpretationes antiquas duos
duos aetatem inferunt, postquam intellectum est
magnum quidem doctrinae copia esse veteris, iudici-
vero acamine saepe destitutas, viri docti id praeser-
tim agere coeperunt, ut quae dispersa in his late-
rent antiquorum scriptorum partim deperditum,
fragmenta tandem tabulae e navigatione colligerent,
exhiberent, iustum in ordinem redigerent; antiquae
enarrationes ipsae solum vel praecipuum adimen-
tum ad poetarum intelligentiam haberi dixerunt.
Etsi profecto latendum, si quis antiquos auctores se-
quatur, eum multis locis a vero sensu aberraturum;
vere tamen mihi videtur dicturus, nisi omnia, quae
ab illis afferuntur, diligenter perpendere, in quaer-
endo, quamquam sit anticus lectio, iudicium plerum-
que vacillare, sibi fontem erroris correctionis a
grammaticis lactae rationem latere. Etiam praeser-
tim in MSS. saepe quae lectio prima iustam pla-
cet, cognitio scripturae vix nullius esse auctoritatis
arguitur, veterum exemplaris scripturae plerumque est

INTROITUS.

Scriptorum veterum interpretationes antiquas quotquot aetatem tulerunt, postquam intellectum est magna quidem doctrinae copia esse refertas, iudicii vero acumine saepe destitutas, viri docti id praesertim agere coeperunt, ut quae dispersa in iis laterent antiquorum scriptorum, partim deperditorum, fragmenta tanquam tabulas e naufragio colligerent, explicarent, iustum in ordinem redigerent; antiquae enarrationes ipsae solum vel praecipuum adiumentum ad poëtarum intelligentiam haberi desierunt. Etsi profecto fatendum, si quis antiquos auctores sequatur, eum multis locis a vero sensu aberraturum; vere tamen mihi videor dicturus, nisi omnia, quae ab illis afferuntur, diligenter perpenderit, in quaerendo, quaenam sit antiqua lectio, iudicium plerumque vacillare, alibi fontem erroris correctionisque a grammaticis factae rationem latere. Etenim quemadmodum in MSS. saepe quae lectio primo intuitu placeat, cognitis librorum vitiis nullius esse auctoritatis arguitur, veteraque exemplaria surda plerumque ora-

cula sunt, nisi perpetuo consulentibus¹⁾, ita perspecto interpretationis genere, quod Scholiastae secuti sunt, nonnulla, de quibus primo secus visum fuerat, ad lectionem vulgatam esse referenda, alia pertinere ad verba, quae hodie in paucis aut nullis libris exstant, apparet. Quod si in emendando scriptore ab ea lectione proficiscendum est, quae quamvis depravata reliquis ansam dederit, hanc autem Scholiastae, codicibus nostris antiquiores saepe conservaverunt, intelligetur, spero, eum, qui data opera in antiquas illas interpretationes inquisiverit, scriptori, quem sibi elegerit, aliquantum posse prodesse.

Aeschylum quidem quum constet neque Schutzzii elegantia aut Blomfieldii eruditione, neque Hermanni et Dindorfii acumine satis esse emendatum, scholia autem ab editoribus saepius neglecta neque perpetuo consulta esse animadverterem²⁾, videbar mihi operae pretium facturus, si illa cum verbis poëtae quam accuratissime conferrem. In quo ita versari constitui, ut quae falso variam lectionem continere credita sint, aut credi possint, explicem, lectiones a Wellaueri textu (hic enim proxime ad MSS. accedit) diversas, praesertim eas, de quibus aut probari possint, dubius haereas examini subliciam, omnia denique, quibus scholiastae a vulgata lectione recedant, in indicem conferam in fine addendum. Verum prius,

1) Wolf. Proleg. ad Hom. p. IV.

2) Verum esse, quod dixi, sequens disputatio ostendet. Eiusdem sententiae erat Elmsleius; cf. Promethei a Blomf. curatae ed. Lips. p. 184.

quàm id aggrediar, pauca de antiquis Aeschyli interpretibus, qui aetatem tulerunt, de eorum editionibus, numero, antiquitate, auctoritate denique exponendum erit.

Primus scholia separatim edidit F. Robortellus in libro, cui titulus: Scholia in Aeschyli tragoedias omnes ex vetustissimis libris manuscriptis collecta atque in hoc corpus redacta a Francisco Robortello Utinensi. Venetiis ex officina Erasmiana Vincentii Valgristi. MDLII. Cum Privilegio Illustrissimi Senatus Veneti per annos decem.^{2) 1)} In epistola praemissa ad Marianum Savellum, scripta Venetiis Id. Nov. a. 1551, ad tres postremas tragoedias h. e. Agamemnonem, Electram, Supplices (Agamemnon et Choephorae Robortello pro una fabula erant) omnia fere, quae adiumento essent ad loca difficilia intelligenda, se hausisse dicit ex antiquissimo Savelli libro, « in quo tres hae [tragoediae] manu vetusti cuiusdam, ac bene docti hominis accurate descriptae fuissent. » Ad reliquas tres tragoedias duplex explicationum genus inveniri dicit, alterum breve et concisum, alterum fusum et prolixum. Illorum, inquit, brevitatem horum prolixitate compensavimus, et prolixa nimis ubi haec videbantur, ac luxuriantia, secum pro nostro arbitrato, tollentes ea quae videbantur inutilia. De « vetustis libris, » quos a se consultos dicit, ne nimis magnifice existimemus, facit, quod scholia ex inter-

1) Debeo, huc, librum humanitati viri Clar. Geel. — Forma est 8. min.

pretatione Chalcondylae, Maximi Planudae, Moschopuli aut Thomae Magistri fluxisse putat, unde dixeris eum libros non consuluisse, qui horum aetatem susperarent. Sed hoc fortasse de ampliori tantum interpretatione intelligi voluit, alterumque scholiorum genus vere ex uno pluribusve antiquioribus codicibus petitum est. Ceterum liber multis est vitii inquinatus, quae tamen maximam partem ei codicibus in eundem conditionem transiisse videntur.

Horum vitiorum partem Victorius in editione suae Aeschylī (1557) sustulit; nova scholia ex Mediceo tantum addidisse videtur (cf. Stephanus, app. Vict. p. 389 supra). Quod si ex specimine a G. Dindorfio in *Praef. ad Annotationes in Aesch.* p. 15 sqq. (Oxon. 1841)¹⁾ propositum tantum efficere dicet, pauca ex illo libro praecipue glossas, quas Robortellus iam aliis scholiis insertas ediderat, inseruit. Scholia quaedam ab ipso Victorio composita fuisse, suspicatur Ahrensius, *de causis quibusdam Aeschylī nondum satis emendati* (Gott. 1832) p. 5, quod neque a more illius aetatis, neque ab instituto Victorii, nihil praeter scholia ad poëtam explicandum editioni suae addendis abhorret. Sed quae sibi passim interpolationis Victorianae indicia deprehendere visus est, ea omnia falsa esse a Dindorfio et Mediceo docemur. Maiorem suspicionem movere pos-

1) Hunc Egerique librum de *Aeschylī Antistrophicorum responsionibus*, Vratisl. 1836. nactus sum, postquam annotatio mea in Promethium iam typis expressa erat.

sentia, quae de arte poëtae a Victorio Robortellianis inserta (ad Prom. 88, l. 13, usque ad finem, ad 175, ad 193, l. 7, sqq., ad 231: *μύσθπ. — πρὸς ἔθ.*, 307: *σκόπησον — τραγικοῖς*, et alia) in codicibus, quos consultui, desiderantur, sed haec e Mediceo sumta esse, nihil obstat quominus credamus, quum praesertim ipse Victorius (Praef. p. 5) praecipuam illius libri virtutem ponat in iis quae ad artificium huius poëtae (poëtae?) ostendendum pertineant. Praeterea similia inveniuntur ad Eum. 47, 95, 117, 241, quae iam sunt apud Robortellum.

Utraque haec editio continet tantummodo primum interpretem quem vulgo *Scholiasten* (A. dicunt 1), alterum (*Schol. B*) duabis primis fabulis (Prometheo et Septem contra Thebas) addidit Standaus, Persis et Eumenidibus Butlerus. Stanleius usus MSS. Oxoniensi (sive Barocciano, cf. Well, vol. I. p. XI) et Arundeliano (sive Seldeniano) prioris operis *Scholiastem vulgarem* in tres priores tragoedias locupletavit, posterioris *scholiastem alium* exhibuit. Cf. ipsum in Praef. ad

Tertius interpretis (*Schol. T*) primum a Morellio vulgatus est in editione Promethei, quae prodit Londini a. 1773, forma 4. Sed scholia illa non sunt nisi particulae primi interpretis, quas Robortellus consulto

1) Vere si existimare volumus, *Scholiastae* nomen non convenit huic interpreti. Cf. Suringar, *Hist. Crit. Scholiast. Lat. P. I. p. 19*, et *de Scholiaste Germanici*, p. 16, not. Nolui tamen quidquam hic novare, quia *Scholiastae* nomen receptum fere est, et nomini facile ignotum, quis eo significetur.

omiserat; nam in Parisino B. et Voss. 1. promiscue utraque leguntur.

Omnes has interpretationes collegit Butlerus, unde Schutzius eas in suam transtulit editionem (vol. IV, Hal. 1821), qua mihi, Butleri editione destituto, in scholiis laudandis utendum fuit 1). Verum dolendum est, neutrum ad emendationem scholiorum quidquam contulisse. Multis enim locis interpretum verba adeo corrupta sunt et perturbata, ut non modo de lectione, quam secuti sint, sed ne de interpretatione quidem constet. Itaque circumspexi, an forte liceret MSS. uti, quorum ope certiori via antiquarum lectionum vestigia erui possent. Nec frustra quaesivi. Nam ex Cobeti libro *in Platonis Comici reliquias*, p. 190. quum scholia inedita in Aeschylī tragoedias Leidac asservari cognovissem, Bibliothecae Praefectum Geelium Virum Clar. adii, ut ea inspiciendi mihi copiam daret. Huius igitur humanitate factum, ut duos libros MSS. usurpare, inedita scholia describere, reliquorum ope edita corrigere possem.

Uterque liber olim fuit Is. Vossii. *Prior* quem dixi Voss. 1. (Vossianorum in 4. No. 6) in charta hombycina scriptus continet Aeschylī Prometheum, Septem contra Thebas, Persas, Sophoclis Aiaceum, Electram, Oedipum T. cum scholiis et glossis. Initio desunt duae paginae, quae praeter 49 primos Promethei versus vitam Aeschylī et Promethei argumentum continuerint. In fine Persarum scribitur ὦδε (MS. ὠδε).

1) In poetæ verbis citandis Wellaueri numeros sequor.

τὸ τέμα τοῦ παρόντος; Αἰσχίλου. Singulae paginae continent duas vel, ubi scholia ferebant, tres columnas. Characteres sunt minutissimi, crebra scripturae compendia; in extrema paginarum parte nonnulla evanida. Accentus et spiritus adsunt, sed asper et lenis saepe vix discerni possunt. Verba elisionem (quae saepius negligitur) passa arctissime cum sequentibus copulantur; *ν ἐπελευστικόν* non raro desideratur; permutantur *ι* et *υ*, *υ* et *η*, *αι* et *ε*. Continet Scholiasten A. plenum, i. e. una cum iis, quae Robortellus et hunc secuti editores omiserunt. Liber saec. XIII non antiquior videtur.

Alter liber, qui est e Vossianis formae maximae No. 23 (Voss. 2), admodum recenti sed elegantissima manu scriptus, continet Prometheus, Septem contra Thebas Persas. Accuratum hunc esse apographum Parisini B., didici ex Faehsii *Sylloge lectionum Graecarum glossarum scholiorum in tragicos Graecos atque Platonem* (Lips. 1813), in qua, pag. 3-67, omnia scholia ad Prometheus ex illo libro (Cod. 2787) descripta sunt; scholia ad reliquas duas fabulas quominus similiter ederet, Faehsius temporis angustiis impeditus fuit. Haec igitur ex Voss. 2. supplēvi. — Ceterum Par. B. continet praeter fabulas Aeschyli laudatas Sophoclis Oedipum R., Oedipum Col., Trachinias, Philoctetem, quae in Voss. 2. omissa sunt. Par. est saec. XIV. Cf. Faehs. Praef. p. XVIII, sq.

Itaque duo distingui debent scholiorum genera; scholia literis *A* et *T* notata, et Schol. *B*. In nullo codice utrumque hoc genus permixtum esse videtur. In priori rursus tres quasi classes scholiorum mihi videor

posse distinguere. *Primam* constituunt scholia Medicei, qui liber scriptus est saec. X. vel XI. Annotationem brevem sed doctam continere videtur saepius ad singula verba quam ad constructionem illustrandam accommodatam. Accuratiorem collationem a Cobeti diligentia expectamus.

Secunda classis, quae invenitur in Voss. 1, et, ut suspicor, in plerisque codicibus, habet latiorem sententiarum explanationem, quae plerumque memoratis poëtae verbis singulis interpretationem annectit interpositis voculis ἦτοι, ἦγουν, καί, quod indicium recentioris originis haberi solet. Pleraque, quae in Mediceo inveniuntur hic Scholiastes suis inseruit. Num praeterea alios consuluerit commentarios, incertum est. Inde, quod scholia ad Sept. 105, 132, 149. l. 7, sqq. in Mediceo desiderantur, hoc non satis tuto colligitur. Non improbable est, pleniorē hanc enarrationem a ludimagistris compositam sive ab ipsis sive a discipulis chartae fuisse mandatam. Unde simul intelligeretur, quare tres primae tragoediae, quas reliquis magis lectas fuisse, maior MSS. numerus arguit, multo ampliores habeant commentarios, quam quatuor reliquae, quae tam propter dicendi genus passim obscurius, quam crebris librariorum erroribus minus apte in scholis explicari possent.

Ad *tertiam* classem refero varias lectiones et scholia quaedam infimae aetatis Parisino B (Voss. 2.) adscripta, quae collato altero libro Vossiano facile erat agnoscere. Versantur illa plerumque in varietate lectionis explicanda aut verborum ordine expediendo.

Intèrdum quaedam sunt ex antiquo lexico depromta. Sic ad Sept. 18. ὄτλον] κακοπάθειαν, γίννεται δὲ ἐκ τοῦ τλώ τοῦ τὸ ὑπομένω σημαίνοντος; ὄτλος, ἀποβολή τοῦ υ. τὴν γὰρ κακοπάθειαν οὐ δύναται τις τλῆναι καὶ ὑπομεῖναι; ad 72. θάμνος ἐστὶν εἶδος χαμαιζήλου φυτόῦ καὶ πολυκλάδου παρὰ τὸ θαμὰ ἐτυμολογούμενος (sic) οὐ γὰρ μονοστέλεχος κατὰ τὰ δένδρα ἀνεῖσιν, ἀλλὰ πυκνὸς ὁ κλάδος καὶ πολυστέλεχος εὐθείς ἐστιν, ἐκ ῥιζῶν; Pers. 47. Τὸ τέλος ἐξαχῶς λέγεται. Σημαίνει γὰρ καὶ τὸ στρατιωτικὸν σὺνταγμα, καὶ τὸ τῶν πραγμάτων πέρας, καὶ τὴν ἐκ τῶν πόλεων φοιτῶσαν πρόσοδον καὶ τὸ ἀξίωμα, ὡς Εὐριπίδης (Soph. Ant. 67). τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης· μάτην εἰκοστον τόδ' ἐκβαίη τέλος," καὶ τὴν μυστικὴν καὶ οὕτω τελειόποιον ἐορτήν, ὅθεν καὶ ἡ τελετή λέγεται, καὶ τελεῖσθαι τὸ μνεῖσθαι, καὶ τελειούμενοι οἱ τὰ μυστικά διδασκόμενοι, quae paucis mutatis leguntur etiam apud Eustath. ad Il. X. p. 789. 12 et in Etym. Gud. p. 524. 34. Cf. Valcken. Diatr. p. 202. Herodianus laudatur ad Sept. 271. Τάρβος σημαίνει τὸν φόβον. Τρισσῶς δὲ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο. ἐκ τοῦ τρέπω τρόπος καὶ τάρβος· οἱ γὰρ εὐλαβοῦμενοι φεύγουσιν· ἐκ τοῦ τείρω τοῦ καταπονῶ, ὁ δευτερος ἀόριστος ἔταρον, τάρος, καὶ πλεονασμῶ τοῦ β τάρβος· καὶ τοῦ ταρασσῶ. In Thracia hunc Scholiasten vixisse, liquet ex glossa ad Pers. 486 (Παγγαῖόν τ' ὄρος): ὄρος Θρακικὸν τὸ παρ' ἡμῶν καλούμενον ὄρος μικρόν.

Scholiasten B. altero recentiore esse, intelligitur ex annotatione ad Persarum initium, ubi Schol. A. Ἄγνοοῦσι δὲ (qui aliter interpretantur) ὅτι πόλις ἔσται

Περσῶν ἔσωθεν, Πίστειρα καλουμένη ἢ συγκόπας ὁ ποιητῆς Πιστά ἔφη. Schol. B. οἱ δὲ λέγοντες τὸ Πιστά ἀντι Πίστειρα κατὰ συγκοπὴν, παντὶ δήλον, ὡς ληροῦσιν. Plerumque hic interpres contentus fuit repetenda aut impugnanda alterius explicatione. Commentarium se scripsisse testatur in Euripidis Hecubam, ad Prom. 853. γεγράφαμεν δὲ τὴν ἱστορίαν (τῶν τοῦ Δαναοῦ θυγατέρων) ἐν τῇ Εὐριπίδου Ἑκάβῃ. Respicit ad Hec. 874. οὐ γυναῖκες εἶλον Διγύπτου τέκνα, ubi proluxa enarratione Danaïdum historia in scholiis exponitur.

Laudantur scholia nostra ab auctore Etym. M. p. 690. 11. Cf. infra ad Prom. 435, p. 30, sq. Eustathium « eorum testimonio saepe niti, atque ipsa diligenter citare, » refert Victorius in Praef. p. 3. Ego hos interpretes ab illo diserte memoratos non inveni; sunt quidem nonnulla utrisque communia (cf. e. g. Schol. F. ad Prom. 10, et Eustath. ad Il. p. 29. 35, Schol. B. ad Prom. 365, et Eust. l. l. p. 16. 40), sed talia in omnibus paene grammaticorum scriptis animadvertas. Quae Suidas v. λεωργός et παγός habet fortasse ex annotatione Scholiastae ad Prom. v. 7, et ad Agam. 822. hausta sunt.

Rarissime, quid antiquioribus debeant grammaticis, scholiastae referunt. Schol. ad Eum. 184. λευσμόν] κακῶν ἄθροισιν ἢ λευκοβολίαν. Ἡεροδιανός δὲ τὸ σύστημα καὶ ἄθροισμα, quae perturbata sunt et corrupta, duabus glossis male permixtis. Scribendum λευσμόν] λευκοβολίαν. Ἀκρωτία] κακῶν ἄθροισις. Ἡερ. κ. τ. λ., quae ex Herodiani glossario petita videntur. Dio quidam laudatur a Schol. A. ad Pers. 909. (Stanl.

πολέμοισι διαθέντες) Δίων, ἀμαθέντες (sic Blomf. pro vulg. ἄμα θέντες). Sed quum haec in utroque Vossiano desiderentur, neque Dio ullus innotuerit, qui tragicos emendaverit vel explicuerit, non nimium his tribuendum, quum praesertim illa verba a reliquis separata facile corrumpi potuerint. Argumento Eumenidum in editione Turnebi, fortasse etiam in Aldina, praescriptum ὑπόθεσις Ἀριστοφάνους. Glaucus ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων laudatur initio argumenti Persarum. Οἱ ὑπομνηματιστάμενοι iu Voss. 2. ad Pers. init. οἱ ὑπομνηματιστάμενοί (MS. ἀπομν.) φασιν ὅτι ἑαυτοῦς λέγουσι πιστώματα Περσῶν αἱ ἀπὸ τοῦ χόρον. Denique ex didascaliiis petita sunt, quae leguntur ibidem p. 308, l. 15 (Well.) et in argumento Agamemnonis. — Allegoricae interpretationis multa sunt in Prometheo vestigia. Cf. Schol. A. ad Prom. 14, 18, 42, 120, 253, Schol. Faehs. ad 110, 309, 347, 428, 451, 637, et quae infra p. 40. attuli. Voss. 1. ad v. 120. (cf. Cobet. l. l.) οὕτως ἀληθῆς ἔχει λόγος ἄνθρωπος ἦν (ὁ Προμ.), σοφός δὲ ὢν εἰς παιδείαν μετέπλασε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ Πλάτων ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ φησὶν ἐν Σοφισταῖς: Προμηθεὺς [γὰρ] ἐστὶν ἀνθρώποις ὁ νοῦς. Schol. Apoll. Rhod. II. 1252. Θεόφραστος (quem constat librum scripsisse πρὸς Αἰσχύλον, cf. Diog. Laërt. V. 49) δὲ τὸν Προμηθεῖα φησὶ σοφὸν γενόμενον, μεταδοῦναι πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις φιλοσοφίας, ὅθεν καὶ διαδοθῆναι τὸν μῦθον ὡς ἄρα πρὸς μεταδοίη. Christianum hominem produnt schol. Ag. 167. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ Ἐμψέσθην τοῦ θεοῦ καὶ εὐφράνθην (Psalm XV. 8, 9?). Schol. Voss. 1. ad Prom. 986. παῖς γὰρ λέ-

γεται καὶ ὁ νέος, παῖς δὲ καὶ δούλος, ὡς τὸ ὀφθαλμοὶ παιδίσκης ἤγουν δουλῆς εἰς χειρὰς τῆς κυρίας αὐτῆς (Psalm CXXII. 2). Verum haec a scriba adiecta esse possunt, allegorica vero interpretatio tot nacta est sectatores, (cf. Gräfenhan, *Gesch. der klassischen Philol. im Alterthum*, vol. II, p. 28, sqq.) atque in fabula Promethei tam largam habuit materiem, in qua periclitaretur, ut hinc non multum efficere liceat. Scriptores ad quod interpretes provocant (indicem confecit Stanl. vol. II, p. 1130, Pauw; add. *Stesichorum* ad Choeph. 728, *Hellanicum* ad Pers. 719) partim ad Alexandrinorum, partim ad remotiora tempora pertinent. Sed ubique pauca verba, saepe nomen tantum poëtae aut historici laudatur, unde paene credas, haustas esse has auctoritates ex uberiori commentario, in quo plenius loci illi relati fuerint.

Exstitisse tamen et fortasse adhuc exstare interpretationes, scholiastis nostris non (usurpatas, docere possunt hi loci. Triclin. ad Soph. Oed. Tyr. 21. ὅπως δ' ἐποιούν τὴν μαντείαν διὰ πυρός, ἐν Ἀισχλῶ ἐρέθη εἰς τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, ubi tamen fortasse pro διὰ πυρός, legendum est δι' ἀπύρων; cf. Sept. 25. Idem ib. v. 872. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς ἀγνοοῦντες, ὀυρανίας αἰθέρος λέγουσι διὰ τὸ ΔΙΑ τὸ δὲ ἔστιν ὁμοίον τῷ παρ' Αἰσχλῶ (Ἑπτ. ἐ. Θ. 187) κίπτικῶν τ' αὐπνῶν πηδαλιῶν διὰ στόμα. Ἐφαμέν δ' ἐκείτων περὶ τούτου λόγον. Id. ad Ant. 1009. ὅτι μετὰ τῶν κηρῶν καὶ τὴν γολῆν τοῦ ζώου καὶ τὴν αἵστιν παρετίθουν, ἀκριβῶς ἐν Ἀισχλῶ εἶπομεν εἰς τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. (cf. Valck. ad Phoen. 1261) Fortasse haec

in libro Farnesiano (hodie Neapolitano) qui Triclinii recensionem continet, inveniuntur, in nostris scholiis non comparent. Scholion ex codice quodam Florentino, alibi non editum affert Stephanus, ap. Vict. p. 387. — Hesych. v. *ναρθηκοπλήρωτον* δὲ *θηρώματι* *πυρός* (*πηγήν*) (*Prom.* 109, sq.) *τὴν ἐν νάρθητι θησαυροθεΐσαν; παρόσον τῷ νάρθητι ἐγγράντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρός; ὁθεν καὶ τῷ Διονύσω οἰκείωσαν αὐτὸν; διὰ τε τὰς ἐν ταῖς θολύταις τῶν δένδρων ἀφάς; καὶ διότι θερμός ἐστι φύσει ὁ οἶνος; ἢ πυρώδης. » Οἶνος τῷ (malim *οἶνός τοι*, ut est, apud Athen. II. p. 36. F.; Stob. Serm. XVIII, p. 163. Gesn. *οἶνός τε*) *πυρῆϊ ἴσον ἔχει μένος.* » *Ἐκατοσθένης.* Horum nihil est in interpretatione, quae hodieque exstat.*

Mirum omnino est, Aristarchi aliorumque magni nominis grammaticorum qui Aeschylum opera suo illustrarunt (cf. Richter, *de Aesch.*, *Soph.*, *Eurip. interpretibus Graecis*, Berol. 1839, cap. 2-4; add. Glaucum modo laud.) tam raram superesse in scholiis nostris mentionem, quum praesertim scholia Medicej, quantum quidem e laudato specimine efficere licet, antiquum doctumque grammaticum non dedeant. Quare non absurdum fuerit, statuere, operam quam Didymus Sophocli aliisque poetis praestiterit, ut varias explicationes in compendium redigeret, in Aeschylum non fuisse impensam, certe nostris scholiastis fuisse ignotam. Nam ei demum, qui ex pluribus commentariis annotationem suam componit, nisi impudenter aliorum inventis tanquam suis uti velit, auctores citandi sunt; scribae non necesse habebant lectores

monere a quo annotatio, cui sua interposito ἄλλως
assuebant, composita esset 1).

Itaque, ut brevis quae adhuc disputata sunt, repetam, conicio (nihil enim me pro certo affirmare posse, intelligo), fundamentum scholiorum esse unius antiqui grammatici commentarium, qui paulatim a librariis decurtatus sit et contractus; hinc exstitisse scholia Medicea, quae rursus a grammaticis Byzantinis in discipulorum usum amplificata videntur. Ex hac ampliore annotatione (Schol. A) qua Orestia et Supplices carent, petita alterius interpretis scholia (Schol. B).

Quo magis autem constat, Scholiasten B non alios quam prioris interpretis commentarios secutum esse, eo maioris momenti est, quae de libris MSS. a se usurpatis referat, colligere. Ad Pers. 185 (186) τοῦτο (duae feminae) στάσιν — τεύχειν ἐν ἀλληλῆσι haec habet: τὸ ἀλλήλοις ἀρσενικῶς πρὸς τοῦτο (vulg. τοῦτο) ἀπιδῶκεν. Οὕτως γὰρ ἐν πᾶσι τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις εἴρηται (vulgo εἴρηται) διὰ τῆς Ο [καί]. Ἰδιότροπον γράφομενον. Ad v. 629 (637) eiusd. fab. (παντάλαν' ἄλλ' διαβοῶσα) παντάλαιν' dicit εἴρησθαι ἐν πολλοῖς καὶ καλοῖς βιβλίοις. Ad Sept. 958

1) Richterus, l. l. p. 90, quo auctore referat Didymum omnes Tragicos commentatum esse, nescio. Sed coniecturae eum saepe nimis indulgere, perspicias ex p. 69, ubi Aristophanes, inquit, «*procul dubio*» argumenti Promethei auctor est; similiter reliqua argumenta ad Aeschylī fabulas illi adscribit; at inde, quod Aristophanem argumenta in tragicos scripsisse constat, profecto non sequitur, illa argumenta, quae huius nomen praescriptum non habeant, eidem esse tribuenda. Nihilominus Richterus p. 71 certum esse dicit, Aristophanem, «*qui tam sedulo fabularum Aeschylearum argumenta enarraverit, eundem et ipsa poëtae verba accurate tractasse et explicuisse.*»

(953 ἀχέων τοίων τὰδ' ἐγγυθεν): εἴρηται δὲ καὶ ἐν παλαιῷ βιβλίῳ ἀχέω (vulgo ἀχέων) τὰδ' ἐγγυθεν, ἤγουν ἐκ τοῦ πλησίον ταῦτα θρηνώ. Itaque testatur se pluribus bonis et antiquis codicibus usum esse. At his quidem locis illi libri mendosi erant; quare non magni facio illud de MSS. antiquitate et pretio iudicium. Ac paucis eum codicibus usum esse, probabile est propterea, quod Pers. 185 corruptam lectionem ἀλλήλοισι, quam quatuor tantum nostrorum librorum tuentur, in omnibus suis inveniri affirmat. Alibi, veluti Pers. 295. lectionis varietatem ex priori interprete repetiit.

Verum melius de fontibus textus scholiastarum iudicari poterit e varietate lectionis, quae ex interpretatione eruitur. In quo non parum proficit, quod interpretes vulgo verbum verbo reddunt. Cautione tamen esse utendum, ne, sicubi vocabulum in explicatione omissum sit, continuo de varietate lectionis cogitemus, item ne obscuris aut corruptis scholiis nimis confidamus, denique ne obliviscamur, multa Scholiastarum negligentiae et posse et debere tribui, non est, quod nunc moneam; etenim istiusmodi disputationes, nisi exempla afferantur, inanes plerumque sunt; quare malo haec ad singulorum locorum tractationem differre.

Lemmatum — haec enim in Scholiastae lectione indaganda alterum tenent locum — in Aeschylo quidem perexigua est auctoritas. Nam scholiis prioris interpretis plerumque verba ex editione Victorii praeposita sunt; Vorsiani raro in varia lectione lemmatum consentiunt. Alter autem scholiastes ubique fere fontem,

unde fluxit (Arundelianum) refert; a quo ubi recedit, correctoris manum agnoscas. Sic in Prom. v. 1-600, v. 3. Ar. ἐπιστολάς, lemma Schol. B. ἐπιστολάς, mutatum propter interpretationem; 97. Ar. ἀεικεῖν, l. B. ἀεικῆ; 116. Ar. κεκραμμένη, l. B. κεκραμένη; 219. Ar. μελαμβαθής, l. B. μελαμβαθής; 489. Ar. εὐωνύμους, l. B. εὐώνυμοι; 590. Ar. φθέγματα, l. B. πρόσφθεγμα; reliquis locis, ubi Arundeliani lectio enotata, nulla erat varietas 1).

Denique non omittendum glossas poëtae verbis adscriptas a librariis interdum pro variis lectionibus habitas esse. Sic Schol. A. ad Prom. 271 (τάς προσηγορίας τύχας ἀκούσατε) γέγραπται δὲ καὶ βλάβας ἀντὶ τοῦ τύχας, de quibus cf. infra p. 27; id. ad 1007. (ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν) γράφεται· ἀλλ' ἐρεῖν μάτην; ad Choeph. 160. σκέδια] γράφεται ἔτοιμα. Vide Wolff. de Scholiis Laurent. p. 207, sqq.

Haec universe praemonenda videbantur; nunc ad singulos tragoediarum locos accedamus.

1) Similitudo quae est inter codices Arundelianum et Oxoniensem, vitiumque typographi in editione Pauwii fecerunt, ut Schol. B. ex Oxoniensi editum putarem, indeque lemmatum maiorem auctoritatem existimarem, ubi lectionem praebent ab Oxoniensi diversam. Errorem comperi expressis iam aliquot plagulis, monitus ab Elmsleio, in Ed. Prometh. Blomf. Lips. p. 166, nota. Quum enim in Stanleii praefatione sub fin. legatur: Adhaec, Tragoedias priores cum duobus Codd. MSS. contulimus, quorum unus inter χειρόγραφα Barociana in [Bibliotheca Bodleiana conservatus; alterum e] Bibliotheca Arundeliana communicavit magnus noster Seldenus" — verba uncis inclusa in Pauwii editione omissa sunt. Hinc corrigenda, quae ad Prom. 384, 577, 665 annotavi. — Idem vitium imposuit Graefenhanio in Iahni et Klotzii Annalibus, supplem. vol. XI, p. 70, not. 18.

VARIIS LECTIIONIBUS

I N

PROMETHEO VINCTO.

6. Ex scholiis *B.* et *F.* ad h. l. apparet, antiquos quoque interpretes in libris suis habuisse: *ἀδαμαντινοῖς πέδῳ, ἀρήρητοις πέτραις*. Eius lectionis patrocinium nuper suscepit F. Wieseler, in *Adversariis in Aesch. Prom. V. et Aristoph. Aves* (Gott. 1843), p. 3, sq., qui, vocula *ἐν* nonnullorum librorum auctoritate recepta, sic legit:

ἀδαμαντιναῖς πέδαις ἐν ἀρήρητοις πέτραις,

ut Robur dicat, Prometheum firmissimo vinculo ad rupem alligandum esse, ita, ut ipsa rupe infragili constrictus teneatur; h. e. ut saxum Prometheo quasi vinculum sit; atque hanc in partem, praeter locum Achillis Tatii, III. 8. *δέδεται* (in imagine quadam *ὁ Προμηθεὺς σιδῆρω καὶ πέτρῳ*, affert huius fabulae v. 561, ubi Prometheus dicitur *χαλινοῖς ἐν πέτρινοῖσι χεῖμαῖσθαι*. Et sic Titanem rupi affixum nonnullos inter antiquos sibi informasse, apparet ex imagine, quam

edidit Geppertus, ad calcem libri, cui titulus: *Die Altgriechische Bühne*. Sed hoc nihil ad nostram fabulam, in qua tam accurate describitur, quomodo deinceps manus, pectus, latera, crura, pedes ligentur, ut mirum foret, si illa res non magis perspicue esset significata. Praeterea eiusdem vocabuli (πέτραις) iteratio, verbaque illa similiter cadentia adeo ingrata sunt et ab hoc loco aliena, ut haud dubitem, quin vulgata lectio, quam Aristophanis interpreti (ad Ran. 827.) debemus, longe sit praefenda. In qua quod per abundantiam genitivus δεσμών adiiicitur, tantum abest, ut offendant, ut multo magis genuinam Aeschyli manum referre videatur. Supra v. 1: χθονός πέδον. Pers. 480: γῆς πέδον. Sept. 286. Suppl. 257: χώρας πέδον. Eum. 976: φέγγη λαμπάδων σελασφόρων. Pers. 535: λέκτρων εἰναί. Ag. 931: δόμων μέλαθρα. Prom. 1022: μακρόν μήκος χρόνου. 807: νόμα Πλουτωνος πόρου. Sept. 528: κελύθου πόρος. Eum. 283: Τρίτωνος ἀμφι γέυμα γενεθλίου πόρου, ubi tamen γεν. πόρου per epexegetin additum videtur. Sept. 188: πηθαλίον διαστόμια πρυγενετῶν χαλινῶν. ib. 540: οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρός ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα, ubi, si locus sanus est¹⁾, vocabula ἐχθίστου δάκους coniungenda videntur, a quibus pendeat θηρός. Cf. Eur. Hipp. 651. δάκη θηρῶν, Cycl. 325. θήρειον δάκος. — Librorum et Scholiastae lectio nostro loco inde nata est, quod πέτραις e

1) Suspicabar excidisse obiectum post εἰσαμεῖψαι, eiusque loco θηρός esse positum, hoc modo: οὐδ' εἰσαμεῖψαι τεῖχος ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα.

v. 4. male huc translatum erat; quo facto δεσμῶν
lectioni supra scriptae πέδαις locum cessit. Vocabula
in fine versuum vicinorum interdum male permutata
esse, constat cum aliunde, tum ex Eur. Phoen. v.
648, sqq., ubi olim legebatur:

ἵνα τε
νοτὶς ἐπέρχεται γῆρας
Δίρκας χλοηφόρους
καὶ βαθυσπόρους γῆρας,

nunc posterius γῆρας recte eiectum est. Eodem modo
corruptus est Ag. v. 1189, ubi numerus coniectura-
rum facile posset augeri, et Sept. v. 376, de quo
infra videndum erit.

14. Συγγενῆ θεόν] A. τὸν ἀπὸ μιᾶς ὁμοῶμενον τέχνης.
Ne quis de varia lectione cogitet, cf. Schol. A. ad v.
39, sub finem, et Schol. Faehs. ad v. 309. Nimirum,
ut hanc συγγενείαν interpretarentur, antiqui magistri
ad allegoriam confugiebant, qua tamen opus non erat.
Nam Japetus, Promethei pater, frater erat Croni,
qui Vulcani avus habebatur. cf. Stanl. ad h. 1.,
Abresch. ad v. 39.

15. Δῆσαι βίαν] Γ. περιφραστικῶς. Legit ergo συγ-
γενῆ θεοῦ βίαν vel συγγενοῦς θεοῦ βίαν. Quorum illud
tum propter rationes palaeographicas praefendum est,
tum quia in periphrasi, quae fit nominibus βία, ἴς,
μένος, κάραι, σῶμα (Brunck. ad Soph. O. T. 643, cf.
Ai. 745.), δέμας (Schol. A. ad 353. infra, sub f.),
χοῆμα, πέδον, et similibus, adiectivum primario ple-
rumque nomini accommodatur; cuius rei ratio est,
quod ambo illa vocabula unam tantum notionem ani-

mo repraesentant. cf. Lob. Ai. p. 73, inf. Sic Aeschylus Choeph. 880. φίλτατ' Αἰγίσθου βία, adiectivum retulit ad βία, quia verbis Αἰγ. βία nihil aliud significatur, quam simplici Αἰγίσθε¹). Sed quae dicuntur epitheta perpetua in tali circumscriptione suo etiam nomini iunguntur, ut βίη Διομήδεος ἱπποδάμοιο; ubi plura adiectiva adduntur, interdum²) partim cum nomine primario, partim cum genitivo construuntur. Sic Soph. Ai. 846. γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον; cf. praeterea quae affert Lob. Ai. p. 129. Ab his vero si discesseris, ubique invenies constructionem, qualis est in verbis κλεινὸν Οἰδίπου κάρα. Sed, ut illuc redeam, lectioni θεοῦ-βίαν collocatio verborum h. l. minus favet.

25. In lemmate schol. B. πάχνην δ' ἔφ' ἄν pro θ' ἔφ' ἄν male irrepsit in editiones Schutzii et Hauptii. Τέ simpliciter iungit; quod si scribitur, minor distinctio post φάος ponenda est. Hoc modo quum ἡ ποικιλείμων — et πάχνην ἔφ' ἄν — arcte consocientur, et quasi in unum coalescant, clarius apparet ἀσμένῳ σοι ad utrumque membrum esse referendum. Contra verbis sibi invicem particula δέ oppositis, maior sententiae emphasis est, et poetam hoc loco noctem et diem opponere voluisse, probabile fit ex adiecto πάλιν. Omnino poetae saepe δέ usurpant, ubi prima specie τέ requiras. Noster Sept. 215. Διὰ θεῶν πόλιν

1) Eadem de causa adiect. masc. genere ponitur. cf. Eur. ap. Suid. (v. χαίρω) βέλτιστ' Ἀλκμήνης τέκος.

2) Cf. enim Elmsl. Heracl. 750.

νεμόμεθ' ἀδάματον, *Δυσμένεων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει*,
 ubi quum διὰ θεῶν etiam ad ἀποστέγει pertineat, non
 mirer, si quis praeferat τέ; sed opponuntur civitas
 et hostes. Infra v. 125. τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλέω
Πέλας οἰώνων; αἰθήρ δ' ἐλαφραῖς Πτερυγῶν ἤπιαις ὑπο-
συρίζει, opponuntur alarum aërisque vibrati sonitus. —
 Neque offendere debet hoc loco δέ saepius repetitum
 esse. Cf. si tanti est, Sept. 443, Ag. 438, Choeph.
 133, 934. II. I. 43. Sensus autem hic est: dolori-
 bus agitated interdiu optabis, ut nox lucem abscon-
 dat, noctu ut sol pruinam dispellat, i. e. dies aeque
 ac noctes tibi intolerabiles erunt. His contiguum
 αἰεὶ δέ non spectat praegressum noctu et interdiu,
 sed indicat diurnitatem cruciatus; quod apparet ex
 iis, quae subiiciuntur ὁ λωπήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω,
 a Schoemanno optime sic explicata: nam his malis
 qui te liberet (si tamen erit aliquis,) nemo adhuc
 natus est.

30. Πέραν δίπης, quod legit Schol B, improban-
 dum est. Sensu translato πέρα, non πέραν, usurpa-
 tum videtur. cf. Herm. ad Sophi. O. C. 885.

49. Ἄπαντ' ἐπρώθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν. Schol.
 A. τινές φασιν οὕτω πάντα ἐκ μοιρῶν δέδοται τοῖς θεοῖς
 πλὴν τοῦ ἄρχειν. Illo τινές vulgo intelliguntur antiqui-
 ores interpretes, quos, ut Abreschio visum (p. 10),
 ἐπρώθη, formam nusquam obviam pro πεπρομένον
 ἐστὶ legisse, vix credibile est. Voss. 1. post nonnulla
 verba partim vetustate deleta habet: ἅπαντα, φησὶν,
 ἐτάχθησαν καὶ ὠρίσθησαν ὑπὸ τῶν μοιρῶν, πλὴν τοῦ
 κοιρανεῖν τῶν θεῶν, ἡγουν ἄρχειν αὐτῶν. Manifesto

haec interpretatio pertinet ad antiquam lectionem ἐτάχθη, quod nonnulli pro διετάχθη positum existimabant, ut apparet ex Schol. B. (l. 5): πάντα δέδοται τοῖς θεοῖς, ὅπλα μὲν Ἄρει, Ἀρτέμιδι δὲ τόξα, Ἀπόλλωνι δὲ μουσική, σοι δὲ ἦν ἔχεις τέχνην, καὶ ἕτερα ἑτέροις· τὸ δὲ βασιλεύειν μόνος ὁ Ζεὺς ἐκλήρωσατο. (cf. Callim. Hymn. in Jov. 76, sqq. Hes. Theog. 94.) Schol. A. ἐτάχθη de fatali necessitate intelligens exponit δέδοται ἐκ μοιρῶν. Denique Schol. F, qui (l. 3, sqq.) male πλήν pro ὁμῶς dictum putat, ut sensus sit: »omnia fato constituuntur, dummodo imperium penes deos sit» (qua ratione certe πλήν θεῶν τὸ κ. scriptum esse oportebat) utitur verbo ὀρίζειν, quod (monente Haupt. p. 130, cf. Aesch. ap. Athen. p. 11. D.) alibi ab eodem per τάσσειν exponitur. Accedit, quod τάσσειν et πρῶσσειν in MSS. confusa inveniuntur. cf. Steph. Thes. p. 9053, ed. Lond. Quocirca certum paene puto ἐπράχθη pro ἐτάχθη substitutum esse, locumque antiquitus sic fuisse scriptum:

ἀπαρτ' ἐτάχθη πλήν θεοῖσι μοιραεῖν. MSS. B
 Τάσσειν τινί τι significat ex ordine dare, concedere, ut apud Pindarum, Ol. II. 28, sq. λέγοντι βίοτον ἄφθιτον Ἴουϊ τετάχθαι. Non autem de Parcibus hoc dictum videtur, sed de Jove munera et honores diis distribuenti (cf. v. 229), quare dii hoc loco intelliguntur Jovis imperio subiecti. Θεοῖσι est dativus pendens ab ἐτάχθη. Simile hyperbati exemplum affert Schutz. Eur. fragm. inc. CIV. (Theoph. ad Autolyc. I. II. p. 353. G.) οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ. Cf. idem ap. Stob. Ecl. Phys. I. p. 36, 17 (Heeren). Igitur vertendum est:

Quaevīs data sunt diis, praeter liberum agendi arbitrium; liber enim, excepto Jove, nemo est." Subest huic dicto insolens derisio a Roboris persona non aliena. cf. ad v. 87.

84. A. ad 82, l. 4. πῶς δύνανται σε οἱ ἄνθρωποι ἐλευθερώσαι τούτων τῶν δεσμών; (Pro πῶς Par. B. et Voss. 1. τι). Non videtur legisse ἀπαλλάξαι, quae nonnullorum librorum lectio est; potius hoc ex istiusmodi interpretatione natum est, quam contra. cf. B. ad 84.

87. Τέχνης h. l. agnoscit Schol. B. et F. ad v. 16, explicans τοῦ τεχνηέντος κατεσκευασμένου δεσμοῦ. Amara in hoc verbo inest irrisio artis, qua pollebat Prometheus; item in v. 62. ἵνα μάθῃ σοφιστῆς ὧν Αἰὼς νοθέστερος, ut discat, se artificem esse Jovē minore. (σοφιστῆς in quavis arte excellentium olim fuit honesta appellatio. Valeken. ad Hipp. v. 921.) cf. infra v. 946, 468.

114. Voss. 1. in lemmate ἄ, ἕα, τίς ἄχ.

122. B. εἰσιγνεῦσι. F. εἰσιγνεῦσι, ἀπὸ τοῦ οἴχω οἴχνῳ, ὡσπερ καὶ ἴκω ἰκνῳ (ἰκνέομαι). Ex postremo verbo, tenui in aspiratam mutata, facile illud εἰσιγν. oriri potuit. Ab ἴχνος formatur ἰχνέω; contra ἰχνέω auctoritate destitutum videtur; nam apud Pindarum quoque Pyth. VIII. 35. libri ἰχνέω habent. Cf. Hom. Od. VI. 157. τοιόνδε θάλας (Nausicaam) χορὸν εἰσιγνεῦσαν, et alibi.

133. Schol. B. διῆξεν] διήλθεν. Similiter infra ad v. 145. προσῆξε (v. προσῆξε)] προσήλθε. Abreschio ad h. l. aoristum ῆξα (ab ἦκω) defendenti, nemo hodie

assentiatur; nam plerisque quos affert locis forma illa ἤξα significaret: *celeriter pervenire, permanare*, ut h. l. coll. προσέπτα v. 115, vel (ἐπί τι) *aliquid cum studio aggredi, arripere*. Quae significatio magis convenit τῷ ἀσσειν. — Infra v. 839.

Ἐντευθεν οἰστροήσασα τὴν παρακτίαν

Κέλευθον ἤξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,

uterque Scholiastes (ad v. 837) legit ἤξας, sed ἀσσειν aptissimum est incitato Iūs cursui. MSS. hac in re exigua est auctoritas; saepe enim librarii iota adscriptum omiserunt. In Agam. v. 77, ubi libri habent ἀνάσσων, Hermannus ad Arist. Nub. 996. recte emendavit:

ἔν τῳ ἄσσειν ὅτε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρονων

ἔν τῳ ἄσσειν ἀνάσσων

ἔν τῳ ἀσσειν ἰσώπρῳ βυζ.

cf. Hom. II. XV. 80. ὡς δ' ὄτ' ἀνὰ ἄξην νόος ἀρέος,

ubi Wolf. substituit ἐν ἀίξην, obloquente Thierschio,

Gr. § 322. 5. b. Alia exempla affert Herm. l. l. Fragmentum Anacreontis, quod nobis servavit Max. Tyr.

VIII. p. 96. (fragm. 44. Bergk), certissima coniectura

sanavit Valcken. ad Phoen. 1388, scribendo χαρίεντα

μὲν γὰρ ἄδω, pro eo, quod vulgo legebatur διδῶ,

nulla paene mutatione (ΔΙΔΩ, ΔΙΑΔΩ.) Cf. idem ad

Schol. v. 1123. n. 58. In Persis v. 96. Wellauerus edidit:

τίς ὁ κρατνῶ ποδὶ πηδή-

ματος ἐνπετέος ἀνάσσων,

quod si, ut videtur, exigendum est ad γλώσσης κρατῆν,

ποδα νομῶν, significabit, vel *inhibere levem saltum*

vel *regere, dirigere, quo velit*. Sensus postulat ἀνάσ-

σων: Quis est, qui celeri pede, levi saltu exsiliat,

nimirum ex pernicioso reti. Hoc tamen, e sequentibus demum supplendum, obscurius est omissum, contra *πηδήματος εὐπετέως*, quod idem significat ac praecedens *κραυπνῶ ποδι*, abundat. Haec qui mecum sentit, videat num duabus literis expunctis malit legere:

— τίς ὁ κραυπνῶ
 ποδι πημάτων εὐπετέως ἀνάσσειν;

Quis est, qui levi pede e noxa celeriter exsiliat? *Εὐπετέως* habent duo libri; trisyllabum propter metrum propemodum necessarium est 1); de ἀνάσσειν cum genitivo cf., si tanti est, Hom. II. XXII. 148, Eur. Iph. T. 316. Imago, quae hoc loco proponitur, Aeschylō frequens est. Prom. 263. ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, Eum. 112, 142, Ag. 1348. Πῶς τις - πημονὴν ἀριστατον φράξειεν, ὕψος κρείσσον ἐκπηδήματος, Choeph. 686, Ag. 1087, Choeph. 994, Sept. 589. cf. Blomf. ad Prom. 98, 102. 134. Vera lectio *θεμερῶπιν* est in lemmate Schol. A, quod Robortellianis addidit Victorius e MS, ut opinor; nam e Par. B. idem enotavit Fachsius; alteram lectionem *θεμερόπιν*, quia interpretatu faciliōr videbatur, arripuit Scholiastes, eaque hodie in omnibus MSS. est. Sed Hesychius affert *θεμερόπις*] *ἐρασμία*, ἀγγόνη, quod alii aliter corrigunt. Pro *ἐρασμία* legendum videtur *σεβασμία*, nam σ excidit, praecedenti vocabulo in eandem literam exeunte; pro ἀγγόνη proxime ad

1) Lectione *εὐπετέως* probata, si *ποδι πη-* ad priorem versum referas (ut ille sit ionicus dim. catal. cf. v. 101), alter erit dim. ion. enim anacl., sin eas syllabas alteri iungas, numeros eosdem, atque infra v. 545. habebis, Phalaeceum hendecasyllabum.

literarum ductum accedit *αἰσχύνη*. Idem paulo ante *θήμερον* (l. *θήμερόν*)] *σεμνόν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θεμερύνεσθαι*. Ergo in illo loco legendum: *θεμερῶπις*] *σεβασμία αἰσχύνη*, estque haec glossa sumpta ex annotatione quadam ad h. l., qua explicatur *θεμ. αἰδώς*. *Θεμερῶπις* ante Aeschylum iam usurpaverat Empedocles, vs. 25. Karstenius ib. v. 129, p. 206. *Θεμερῶς* natum putat ex *ήμερος*, ut *θαμά* ex *άμα*, *θόρω*, *θόρυνμι* ex *ῥω*, *ῥορυνμι*; contra Lobeckius, *Pathol.* p. 261. *Θεμερῶς* a *τίθημι* ducit, et ad significationem confert *εὐθετος*, *εὐθήμων*, Latinorum *compositus*, a quo non multum distat Hesychii *σεμνόν*. Quidquid est, terminatio *-ῶπις* hic non magis premenda est, quam in *κλεινώπις*, *θυμῶς*, apud Soph. *Ai.* 934, *αἴθορψ ἀνήρ*, ib. 221 (cf. Sept. 431. *αἴθωρ*), *δολῶπις*, Soph. *Trach.* 1039, reliquisque, quae affert Lob. *Ai.* v. 955, p. 411, et omnibus adiectivis, quae in *-ῶδης*, (ab *εἶδος*) exeunt.

136. Schol. in Paris. *γράφεται αἶ καὶ φεῦ*. Facile apparet, unde illud natum sit. Nam lemmate *αἶ*, *αἶ* forte omisso, librarius *φεῦ*, *φεῦ*, quae ad explicationem posita erant (cf. A. ad h. l.), pro lemmate, adeoque pro verbis poëtae habuit. Reisigius tamen hic *φεῦ*, *φεῦ* legendum esse putat. Cf. Well. *Add.* ad v. 98.

143. B. *φρουράν ἄζηλον ὀχήσω*] *οἰκήσω κακῆν, ἦν οἶδεῖς ζηλώσει, φυλάξω*. Scholiasten legisse *οἰκήσω* putat Huëtius apud *Fachs.* Male, ut mihi videtur. *Ὀχήσω* explicatur per *φυλάξω*. *ἢ μάλιστα*

144. Olim lectum fuisse *λευσσω*, *Προμ. φοβερά*, *ἐμοῖσι δ' ὄσσοις*, apparet non tantum ex interpretatione Schol. A, sed etiam ex iis, quae habet *Γ*: *τὸ (ὄ?) δέ*

ἀντι τοῦ γὰρ, ἢ ἢ τὸ ἐξῆς οὕτως· εἰσῆλθε γὰρ τοῖς ἐμοῖς
ὀφθαλμοῖς νεφέλη πλήρης δακρύων. (Ea lectio requirit,
ut versus cum Blomf. sic distribuatur:

λευσσω, Προμηθεῦ, φοβερά,
ἐμοῖσι δ' ὄσσοις ὀμίγλα —

Pro altera lectione facit, quod hac distributione non-
nihil de suavitate numerorum detrahitur, et metrum,
praesertim in stropha, concitatius est, quam consolant-
tis orationem decet. Cf. Schoem. ad vs. 128. Sunt
haec quidem talia, quae non ad assensum cogant; si
tamen eligendum est, vulgatam praefero. Interpretis
lectio e correctione nata esse potest. Nam si quis,
quod per se non absonum est, ὀμίγλη πλήρης δακρύων
pro simplici ὀμίγλη δακρύων accepisset (cf. γυναικο-
πληθῆς ὄμιλος, Pers. 121, ξυλλογοὶ γυναικοπληθεῖς,
Alc. 95f), fieri non poterat, quin in vocabulo φοβερά
offenderet. Vertendum enim esse ex horrore coorta,
nemo, opinor, Wellauero assentietur. Nebula signifi-
cat dolorem ex adpectu Promethei susceptum, isque
cum horrore coniunctus est, et densus lacrimis,
sive lacrimas ciens. Ad imaginem, quam hoc loco
usurpavit poeta, illustrandam cf. praecipue Ant.
522. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἠδ' Ἰσμήρη, — Νεφέλη δ'
ὀφρύων ὑπερ αἱματόεν Πέθοις αἰσγύνει, Τέγγουσι' εὐῶπα
παρεΐαν. Pers. 656. Στυγία γὰρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπότα-
ται. Hipp. 173. Στυγρὸν δ' ὄργιστον νέφος αὐξάνεται.
Sept. 209. cf. etiam Horat. Epist. I. 18, ibique Orel-
lium. Πλήρης similiter ut hic usurpatur Hec. 227.
παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἄγων μέγας, Πλήρης στεναγμῶν,
οὐδὲ δακρύων κερύος.

Quod Schol. B. ad v. 146. affert εἰσιδοῦσι e correctione natum videtur. Recte enim idem τὸ δὲ εἰσιδοῦσθαι πρὸς τὸ σημαίνονμενον. Τὸ γὰρ προσήλθε τοῖς ἑμοῖς ὄσσοις οὐκ ἔστιν ἕτερον ἢ ἑμοί. Constructio contraria est ei, quam dicunt καθ' ὅλον καὶ μέρος.

155. A. ad 152. ὡς μήτε θεός] καλῶς οὐκ ἐπὶ πηγεῖ μήτε τις ἀνθρώπος. Reisigius (quem sequitur Haupt.) hinc efficit verba μήτε τις ἄλλος; spuria esse, neque a Scholiaste lecta; verba illa nata esse ex glossa μήτε τις ἄνος (i. e. ἀνθρώπος). Vereor, ut recte; potius hoc dicit interpres, recte poëtam hominum mentionem non facere, sed universe loqui *neve alius quis*. Schol. certe Vossianus ea legit, quum haec annotet: ὅπως μὴ ἐπιγαίροι (scriptum est ὅμως μὴ ἐπιγαίρω τοῖς) οἷς πάσχω κακοῖς ὁρῶν με μήτε τις θεός μήτε τις ἄλλος. Frustra autem quaesiverunt interpretes, qui tandem his verbis significantur; poëta tantum maiore vi enuntiare voluit, in Orco neminem omnino malis Prometheus gavisurum fuisse, ac si dixisset: *et si quis est alius praeter deos*. Eodem modo Sept. v. 178. Eteocles:

Καὶ μὴ τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται

Ἄνηρ γυνή τε, γῶ τι τῶν μεταίχμιον,

ubi recte Schol. B. Τοῦτο δὲ φησιν, οὐχ ὅτι ἔστι τι γένος ἀνδρῶν μεταξὺ καὶ γυναικῶν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τὸ τῆς προσταγῆς ἀκριβές. Cf. Schol. A. ib. et fragm. Aesch. 295. Dind.

Ζεὺς ἔστιν αἰθῆρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός·

Ζεὺς τοι τὰ πάντα, γῶ τι τῶνδ' (τῶν?) ὑπέριον,

ubi nolim quaerere, quid sit, quod universa rerum natura maius, nec tamen Deus ipse sit. Ceterum versus

hi Euripidis quam Aeschyli rationi similiores videntur. Quare Blomf. pro *τοι τὰ* maluerit *ταῦτα*, non intelligo.

168. A. ad 167. *ὁ Ζεὺς, καίτοι αἰκίζομένός με, ἤγουν δεσμῶν, ἰσχυραῖς γυσιπέδαις* (editur hic et in lemm. Schol. B. ad 168. *γυσιπ.*, male intellecto scripturae compendio) — *ἢ αἰκίζομένον ἐμοῦ παρ' ἐκείνου.* Prior explicatio nititur lectione *αἰκίζομενος*. *Αἰκίζεσθαι* passiva vi dictum rarius est, et alibi Aeschylus illud activa significatione posuit; quae tamen ratio ad debilitandam vulgatae lectionis auctoritatem non satis valet. *Αἰκίζομένον* mihi praefendum videtur, tam ob structurae concinnitatem, oppositis inter se Prometheo ignominiose victo et potenti decurum rege, quam ob *παρίστωσιν* quae in vulgata est. Eam figuram Homerum quoque passim sectatum esse putant (cf. Dammii lex. Hom. Pind. p. 1349, ed. Lips.) sed in illo pleraque huius generis fortuita videntur. Hoc tamen loco non dubium est, quin exitus illi similes studio quodam quaesiti sint, quum praesertim exstent in fine dipodiarum anap.

Ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ — καίπερ κρατεραῖς

Ἐν γυσιπέδαις — αἰκίζομένου —

Praecipue in carminibus melicis sublimioribus saepe hanc figuram observare licet. cf. Sept. 118, Prom. 413, 692, sqq. Agam. 980, Eum. 485, Ag. 177 (ubi *φέγων* non sollicitandum videtur, sed ex anacoluthia interpretandum), Sept. 942, 894.

Ἡμ. α'. Σιδαρόπλακτοι μὲν ᾧδ' ἔχουσι.

Ἡμ. β'. Σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι

Ταχ' ἄν τις εἴποι, τίγεις.

In diverbiis vero et omnino in sedatori sermone hoc rarius est, neque auribus gratum. Versus 11, supra *φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπον*¹⁾ aequè parum mihi placet, atque Horatianum: *testis mearum sententiarum* (*μαρτυρεῖ δέ μοι γνώμη*). Sed fateor, difficilem rem esse atque lubricam haec ad nostrum sensum exigere, neque omnibus his in rebus idem probatur.

170. *Δεῖξαι τὸ νέον βουλευμ'*, rell. sic explicantur: *δεῖξαι αὐτῷ τὸν ἴφ' οὗ ἀφαιροθήσεται τὴν βουλευτικὴν πρόνοιαν, τὴν ἐξουσίαν, τὰς τιμὰς*. In his νέον inexplicatum nanct, *βουλευμα* construitur cum *ἀποσυλάται*. Una literula transposita pepererat non uno nomine vitiosam lectionem: *τὸν* (pro *τούτον*), *ἔδον* *βουλ.* Similiter Pers. γ, 13, legitur:

*πάσα γὰρ ἰσχύς Ἀσιατογενής
ῥῶγακε νέον δ' ἄνδρα βαύζει.*

Schol. A. *γράφεται δὲ καὶ ἔδον, ἥτοι τὸν ἴδιον ἄνδρα*. In vulgata quaeritur primum, quid sit *βαύζειν*. Si cum Passovio interpretaris *cum clamore desiderat*, hoc dicet chorus: abiit (cf. v. 60.) robur Asiae, novumque exercitum, deleto priore, expetit. Quod contra sensum est, quum nihil dum certi de expeditione accepisset chorus, neque nuncius cladis advenisset (cf. v. 14). Si *βαύζειν* hic sensum plorandi habet, vel subiectum e praecedentibus elici debet, e. g. *Ἀσία*, quod perquam durum est; vel *θυμός* huc referendum est e v. 11, ut *πάσα γὰρ ῥῶγακε* per parenthesin dicta

1) Schol. B. ibi annotat: *δριμύτια λέξις*, sed incertum, utrum hoc ad sententiam an ad verba pertineat.

sint, quod vix fieri potest, quum manifesto πᾶσα γὰρ-
 et κοῦτε τις (v. 14) coniungantur. Valekenærius ad
 Plicen. 1489. ductu Scholiastæ eleganter emendat:

ὄρχωνε νέον,
 πέροισ δ' ἰόν ἄνδρα βαύζει,

quod tamen tam propter magnam verborum muta-
 tionem, quam quod ἰός apud tragicos valde dubium
 est, incertum manet. Lenius utique fuerit corrigere
 βαύζω pro βαύζει, quod facile depravari potuit, νέον
 in ἰόν mutato.

178. Lemma Scholii A. apud Faesium: σὺ μὲν
 τραχὺς pro θρασὺς, solenni errore. Plerumque, ut hoc
 loco, quid verum sit, metrum indicat, sensus saepe
 utrumque vocabulum patitur; quamquam significatio
 diversa est. Θράσος est animi fiducia sive in bona
 sive in mala re; τραχὺς est asper, durus: praecipue
 is qui facile offenditur et in alios saevit. Supra v. 35.
 ἄπα; δὲ τραχὺς, ὅστις ἐν νέον κρατῆ; Suppl. 1035.
 τραχὺς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά, Ag. 265. βροτοῦς
 θρασύνει (audaces reddit) - αἰσχρόμητις-παρακοπᾶ πρω-
 τοπήμων, Prom. 863, Sept. 171. Supra v. 80. τρα-
 χύτης; durities adscribitur Robori, quod non flectit-
 tur miserie Prometheus, quare, etiamsi metrum non
 monstraret, sensu tamen illud praestaret prae altero
 θρασυτητα, quod nonnulli libri praebent. Eur. Med.
 447. τραχεῖα ὀργή. Sed infra v. 311. εἰ δ' ᾧδε τραχεῖς
 καὶ τεθηγμένους λόγους Πίψεις, sensus alterum quo-
 que admitteret; cf. θρασυστομαῖν, vs. 200, θρασυστο-
 μος, Ag. 1372. Infra v. 186 lemma in Voss. 1. non mi-
 nus contra sensum quam contra metrum θρασὺς habet.

189. Schol. Faehs, ad v. 188. (ὅταν ταύτη ζαισθῆ) γράφεται ζεχθῆ, ἤγουν, ὅταν πραγθῶσι τὰ πράγματα οὕτως, ὡς λέγω. — 'Πεχθῆ recentior lectio est; certe reliqua scholia habent ζαισθῆ. In Parisino libro, unde haec descripta sunt, multae glossae et variae lectiones, scholiis, ut videtur, recentiores, quae inter versus locum invenire non poterant, scholiis insertae sunt, quod hic quoque factum videtur.

199. B. legit 'Ἐπεὶ τάχισ' ἤρξαντο δαίμονες χόλον. Soph. El. 542. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὡς ἄρξασά τι Λυπηρόν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὑπο. Pflugk. ad Eurip. Hec. 685. κατάρχομαι νόμον βακχεῖον.

202. B. ὡς Ζεὺς ἀνάσσει. Wellauerus e libris nonnullis recepit ἀνάσσει, recte iudicans sequentem optativum (ἄρξειεν) mutandi ansam dedisse. Exemplis ab eo laudatis add. Hom. Il. XV. 596. Ἐκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Πριαμίδην, ἵνα νηυσὶ κορώνισι θεσπιδαῆς πῦρ Ἐμβάλη ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαισίον ἀρήν Πάσαν ἐπικρήνειεν. Cf. Herm. ad Eur. Hec. 27, Kühner, Gramm. § 774.

213. Quae sub finem Scholii B. leguntur admodum sunt perturbata: ὡς οὐ χροῖ τὸν περιποιημένον ἐαντῶ ἀρχήν, [ὄν] ἐν θεασύτητι καὶ γνώμης ὑπερχοπία καὶ μετὰ δόλου περιποιεῖσθαι, ἀλλὰ μεταχειρίσει καὶ ἐπιτηδειότητι. Videtur interpres lectionem χροῖ in libro suo habuisse; sed utrum praeterea δόλω τε legerit, an verba καὶ μετὰ δόλου recentius sint additamentum, non ausim definire. Nec quidquam apparet de voce ὑπερέχοντας, pro qua non dubitem cum Porsono ὑπερχόντας scribere hoc sensu: (mihi mater praedixerat)

fato esse constitutum; non vi neque robore, (sequi debebat *victoriam partum viri*, sed constructio paulum immutatur) sed dolo qui excellissent victuros esse. Quare non opus est, ut cum Reisigio violenta mutatione pro *ὑπερέχοντα*; substituatur *πελωρίους*; quod etiamsi, ut ille statuit, auctoritate Scholiastae B. firmaretur, quod secus est, tamen non satis perspicue dictum esset. Obiter moneo falsum esse, quod idem dicit, nunquam apud Aeschylum ionicum a minori uno vocabulo comprehensum pedem sextum antecedere. cf. Sept. 430. *Πολυφόντου βία*. Praeterea, etiamsi nullum illius rei exemplum inveniretur, tamen non constaret, Aeschylum sic scribere noluisse. Nimirum, si quaestiones adeo circumscribimus et quasi coarctamus, facile casu quod factum est, poetae delectui cuidam adscribemus.

226. Lemma Voss. 1. *ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷτ' ἐμ'*, quod ibi in contextu quoque legitur; scribae errore, nam Par. B. in lemm. *ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷτ' αἰτίαν*, quo satis cavetur, ne quis coniciat *ἐρωτᾷτ' ἐμ'*.

235. Schol. A. ad 231. *Ἐγὼ δὲ ὁ τολμηῆς; ἤγρον τολμηρός; — ἐλυτρωσάμην καὶ ἐξέβαλον τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ μὴ διαφθαρέντας εἰς τὸν ἄδην παραγενέσθαι*. Sic enim haec in Par. B. et Voss. 1. leguntur. Pro verbis hic explicatis *δ' ὁ τολμηῆς* (cf. B. ad 235), insignem lectionis varietatem affert idem interpres ad N. 235. *τινές; (ἀντὶ τοῦ* auctoritate Rob. omittendum videtur; a Par. B. et Voss. 1. totum hoc scholion abest) *ἐγὼ δ' ἐτόλμησα, καὶ τὸ ἐξῆς; μετὰ ἤθους. Δύναται καὶ τολμηῆς εἶναι, ὡς τιμῆις, τιμῆς; Valckenae-*

rium, cui inter δὲ τολμῆς et δ' ἐτόλμησ' eligendum esset, non sane mirandum est, alterum praetulisse (ad Phocn. v. 856); sed inter lectiones ἐγὼ δ' ὁ τολμῆς et ἐγὼ δ' ἐτόλμησ' optio paulo est impeditior. Nam primum forma τολμῆς proba est. Τιμῆς legitur Il. IX. 605, τολμῆστατος e MSS. a Buttmanno repositum est apud Soph. Phil. 984. cf. praeterea Matth. §. 121. n. 2, 129. n. Atque ea forma talis est, ut facile a librariis non intellecta obliterari potuerit, quam ob causam antiquam lectionem revocandam censet Haupt. p. XIX, cum quo facere videtur Bergk. (Zeitschr. f. d. Alterthumsw. 1835, p. 955) — Ὁ τολμῆς (*audax*) cum indignatione quadam dictum est pro *forti, magnanimo*. » Ego vero, quem nunc audaciae accusant, per magnanimitatem servavi mortales, ut ne discerpti mortem oppeterent. » Alteram lectionem (δ' ἐτ.) Scholiastes recte monuit μετὰ ἡθους dictam esse, quod pertinet ad asyndeton. Explicandum enim illud videtur ex eo, quod Prometheus cum studio quodam et ardore beneficium suum praedicat. In Aeschylō quidem exemplum prorsus simile exstare non memini, sed conferri potest locus ex Euripidis Phoenissis, v. 476, ubi Polynices causam suam defendens Ἐγὼ δέ, inquit, πατρός δωμάτων προῦσκεψάμην Τοῦμόν τε καὶ τοῦδ'· ἐκφυγεῖν χρεῖζων ἄρας — Ἐξῆλθον ἔξω τῆςδ' ἐκὼν αὐτὸς χθονός, quo loco Matthiaeo corrigenti δ' ἄρας recte non obsecutus est Klotz. Paulum differunt Eum. 231, Suppl. 750, Il. XXII. 129. Videndum praeterea, num lectio δ τ. correctori debeatur; facilius fieri potuit, ut cum ΔΕ-ΤΟΛΜΗΣ non intelligeretur, mutaretur

in δ' ό τ., quam contra, si articulus inde ab initio affuisset, ut a librariis expelleretur.

Ex scholio, quod supra apposui (*ἐλυτρωσάμην καὶ ἐξέβαλον*) apparet, interpretem vulgatam lectionem *ἐξερωσάμην* habuisse, eamque formam duxisse ab *ἐρωμαι*, quod verbum cum *trahendi* significatione etiam *liberare* vel *tueri* denotare satis notum est. Sed augmentum in senariis tragicorum non omittitur nisi iis locis, qui ad carminis epici similitudinem compositi sunt. Cf. omnino Well. ad Pers. 302. Multo minus de *ἐκρωμαι* cogitari potest¹⁾. Schol. B. ad v. 235. *ἐξελευσάμην* habet, quod verum videtur. *Ἐξερωσάμην* ex interpretatione fluxit. Schol. Laur. ad Soph. Ai. 531. (527 Herm.) *καὶ μὴν φόβουσί γ' αὐτὸν ἐξελευσάμην*, — *μή σοι γε ποῦ δούστηνος ἀντήσας θάνοι* (recte Wunderus hos versus coniunxit) haec annotat: *τοῦ φόβου χάριν, ῥύσασθαι θέλουσα ἐξήγαγον*. *Ἐκλευεσθαί τινος* significat non tantum liberare a malo, quod *adest iam*, sed etiam *ab eo quod instat*, quod Schoemannno ad h. l. secus videtur. Sed cf. praeter locum ex Aiace allatum, Eurip. Andr. 818. *ὑμεῖς δὲ θανάτου νιν ἐκλευσασθε*, *prohibete, quominus illa mortem sibi consciscat*. Denique sequenti versu τοῦ cum Scholiasta videtur retinendum, neque in τὸ mutandum, cui non obstat additum *μή*. Cf. locos ab Hermannno citatos: Xen. Anab. I. 3. 2. *Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρόν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι*, id. Cyrop.

1) Well. tamen, ut hoc defendat, in add. ad h. v. provocat ad Herm. ad Soph. O. T. 72; quo iure non intelligo.

II. 4. 23; Kühner. Gr. § 717. 2. Ergo duo hi versus auctoritate antiquorum interpretum sic scribendi videntur:

Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ', ἐξελυσάμην βροτοῦς

Τοῦ μὴ διαόρραισθέντας εἰς Ἄιδου μολεῖν.

Egerunt de hoc loco Herm. Obs. Crit. in Aesch. et Eurip. Lips. 1798. p. 5, et ad Vig. p. 898, Lob. Ai. 531, Reisig. Cens. ed. Well. apud Wellauerum, vol. II. p. 424.

248. *Θνητοῦς ε'ἔπ.* est in lemmate Schol. A, confirmatum collatione Fachsiana; in Voss. 1 legitur *θνητοῦς δ'ἔπ.* — Wellauerus, praeunte Hermanno, τὲ eiecit, pro quo alii libri habent γέ frequenti literarum confusione. Infra v. 776. *τρίτος γε γένναν* Schol. B. in lemmate τρ. δέ; v. 516 plures libri pro γέ, τὲ habent; Eum. v. 975 pro δέ, τὲ substituendum est; exempla enim pro illo allata minus apta sunt. Optime γέ h. l. se habet, quo ad praecedentia maius quid additur. Sic Agam. 527, roganti choro Ἐρωσ πατρώας τῆςδε γῆς σ' ἐγύμνασεν; reponit praeco: ὥστ' ἐνδακρῖν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὑπο, ut lacrimae adeo praegaudio oculis oboriantur. Suppl. 291. *μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μυχθῆναι βροτῶ;* respondet chorus Καὶ (κοῦ?) κρηπτά γ' Ἑρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων. Prom. 933. Καὶ προσδοκᾶν χορὴ δεσπόμεν Ζηρός τινα; Prometheus Καὶ τῶνδε γ' ἔξει δυσλοφωτέροισι πόνοισι, ubi Well. coniecit τῶνδ' ἔθ', fortasse quia vocula non suo loco (post δυσλ.) posita sit. Sed cf. quae ipse in Lex. II. p. 107. b. attulit. Quod vero Pers. v. 240. γέ restituit, recte fecisse videtur.

250. Scholl. ad v. 247, 248, 250: κατοικήσας (pro κατοίκησα) quod Blomfieldio non displicet. Mihi illud verum non videtur, nam sic verba habent aliquid quaesiti, reique gravitati magis consentaneum est, hanc sententiam non ab alia pendere. Quare videndum, ne participium sedulo interpreti debeatur, qui responsionem interrogationi (ερώων) nimio studio accommodare vellet.

258. Schol. Faehs. ad v. 255, p. 22. οὐδέν ἄλλο μοι τέμα τῆς δέσεως καὶ τῆς κακοπαθείας ταύτης πρόκειται ἢ ὅπερ δόξει ἄριστόν ἐκείνω. Probabile est, interpretem legisse πλὴν ὃ γ' ἂν κείνω δοκῆ. Wieselerus, p. 7. coni. οὐκ ἄλλοτ' οὐδέν πλὴν ὄταν-, quod magis placet; quamquam vulgata aptam admittit interpretationem: non me manet finis laborum, certe (γέ) non alius, quam tum, quum Jovi videbitur, quam is, qui erit tum —. Cf. v. 626.

272. A. ad 271. Γέγραπται δὲ καὶ βλάβας, ἀντὶ τοῦ τύχας. Vulgo quidem scholiastae τὸ τύχη malo sensu dictum τῷ δυστυχία exponunt; potuisse tamen τύχας voce βλάβας explicari, nemo negabit; contra ad βλάβας, vocabulum definitae notionis interpretandum, τύχας, quod latioris est et ambiguae significationis, adscriptum fuisse, improbable est; quare hoc verum videtur. Τύχας sensui quoque aptius est.

275. In hoc versu dum haeret schol. A., de lectione quam secutus sit nihil certi affirmare licet. Coniicias tamen eum legisse μοι πλ. πρὸς ἄλλοτ' ἄλλο, ex iis, quae subiungit οὐκ ἐφ' ἐνὶ κακῷ ἀνιῶμαι, ἀλλ' ἐπὶ διαφόροις ἀσγάλλω. Μοι ferri nequit; ἄλλο autem fortasse ortum est ex ἄλλω. Vulgata lectio sic expli-

canda videtur: ἡ πημονὴ τὰς αὐτὰς πλάνας πλανωμένη, ἄλλοτε πρὸς ἄλλον ἐρχομένη προσεζάνει; sensus: *aeque omnibus instat aerumna*. Cf. Kühner, § 622. Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλω προσεζ. est simpliciter: alias alii assidet.

302. Lemma Schol. B. ἡ θεωρὸς τύχας ἐμάς (ἐμάς?) Legit fortasse θεωρὸς ὧν ex θεωρήσων depravatum. Voss. 1. in cont. θεωρήσας. Videntur nonnulli in futuro (θεωρήσων) sequente praesenti tempore (συνασχαλῶν) offendisse.

Versus 347-372. Scholiastae (B. ad 347, A. 353.) Oceano tribuunt. Elmsleium hos Prometheo adscribentem verum vidisse, tam mihi persuasum est, ut, quomodo esse possint, qui nihilo minus alterum probent, vix intelligam. Versus 347. οὐ δῆτ' ἐπεὶ, et 373. σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, sic cum praegressis cohaerent, ut personae mutatio certe admodum improbabilis sit; vaticinium de futuro Aetnae incendio multo magis Prometheo quam Oceano convenit; denique tota illa ῥῆσις, si Oceano tribuitur, velut pannus assutus pendet, neque ad argumentum accommodata est. Confirmatur haec ratio praeterea eo, quod Atlas eius, qui loquitur, κασίγνητος vocatur (v. 347), Atlantem autem et Prometheum fratres fuisse, omnes mythographi referunt. Cf. Schol. ad v. 347, Heyn. ad Apollod. I. 2. 3; quod non infringitur eo, quod Atlas infra v. 426. Titan dicitur; similiter enim Prometheus Τίταν Προμηθεὺς appellatur a Soph. O. C. 55, et aliis. Particula δῆτα (v. 347.) negationis vim auget, eaque Prometheus significat, se illa, quae modo dixisset, aversari. Cf. Hec. 367, Soph. Oed. T. 1377.

Ceterum non improbableem mihi videtur, ab histrionibus hos versus Oceani personae assignatos fuisse, quo et colloquentium partes aequalius dividerentur, et haec verba possent agi cum manuum corporisque motu, qui in tam gravi descriptione propemodum postulatur. cf. Valcken. Phoen. 1286. — De Wieseleri sententia tacere praestat.

351. B. τὸν γηγενή] τὸν γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον. Legit fort. εὐγενή, nisi quis malit credere, scholiasten illud vocabulum honoris appellationem credidisse.

365. Voss. I. ἵπνουμένος¹⁾] καιόμενος, φλογιζόμενος, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἵπνου²⁾. Γράφεται ἵπουμένος³⁾ ἤτοι παριδευθείς. Ἴπος⁴⁾ γὰρ ἡ παγίς τῶν μύων. Ἡ ἵπνουμένος, βλαπτόμενος. Ex hoc scholio novum pondus accedit lectioni ἵπουμένος, quae nitebatur tantummodo Eustathio ad Il. I. p. 16. 40 (ed. Rom.), ex cuius annotatione maximam partem sumtum est scholion B. ad h. l. Omnes libri habent ἵπνουμένος, quam lectionem non erat, quod Passovius et Wellauerus (in lexx.) praeferrent. Ἴπουμένος (i. e. πιεζόμενος, ut recte exponit Schol. rec. ad Pind. O. IV. 6, ubi vetus interpres ἵπον, ut Schol. ad n. l. voc. παργίδα explicat) a grammaticis non intellectum mutandi ansam dedit. Ἴπνουμένος per se non vitiosum est, sed altera lectione egregie significatur immensa statura Typhoei, ad quem domandum montis mole opus esset. cf. Pind. l. l. ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις

1) MS. ἑπνούμενος. 2) MS. ἕπνου. 3) MS. ἑπούμενος.

4) MS. ἕπος.

Ἴππον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀμβροῖμου. Cf. etiam Stephani thes. v. Ἴπος.

371. A. (ad 367), B, Scholion ap. Faehs. (p. 29 v. 367) θερμοῖς, Voss. 1 in reliquis cum Faehs. Schol. consentiens, θερμοῖς. Non rarum est, omnia epitheta alterutri tantum substantivorum iungi. Eur. Heracl. 749. λαμπρόταται θεοῦ φαεσίμβροτοι ἀγαί, Sept. 188. ἱπτικῶν τ' ἀῦπνων πηδαλίων διαστόμια, πυριγενετῶν χαλινῶν, Soph. Ai. 134. τῆς ἀμφιγύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγγιάλου. Cf. Elmsl. ad Heracl. 750, Lob. ad Ai. p. 130, Herm. ad Hec. 423. Loci vero, qui est Hipp. 669, ab Hermannō ad Hec. l. l. allati nescio an alia ratio sit; legitur ibi τάλανες, ᾧ κατοχυρεῖς γυναικῶν πότμοι, in quibus eadem notio graviore vocabulo, ideoque adiecta v. ᾧ iteratur; praeterea si vel τάλαινῶν vel κατοχυρῶν propter metrum scribi liceret, sensus, opinor, ambiguus esset. Alterius constructionis haec addo exempla. Soph. Phil. 1289. nunc recte editur ἀπόμοσ' ἀγνὸν Ζηνὸς ἐπίστου σέβας, Iph. T. 12. χιλίων ναῶν στόλον Ἑλληνικὸν συνήγαγεν, et saepius, eaque constructio omnino vulgatiore est. Quare, etiam si loci, quos supra posui, satis certi essent, tamen hic non dubitarem, quin θερμοῖς praefendum esset. Languet enim hoc βέλεσι nullo adiectivo addito; et collocatio verborum, θερμοῖς probato, concinnior est, non multum illa a chiasmo diversa. Cf. Trach. 844 ἀδινῶν χλωρᾶν δακρυῶν ἄχραν, Ai. 846. γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. — Similiter atque hoc loco in Sept. v. 251. Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς, in nonnullis libris fuisse videtur Ἑλληνικῆς (cf. lemma

Schol. B. ad 254), quod si maiorem haberet auctoritatem, non spernendum esset, quoniam verbis *θυσαῖς βοῆ* una res significatur.

381. A. *γράφεται καὶ προμηθεῖσθαι*, pro *προθυμῆσθαι*. Saepius haec vocabula permutantur, ut apud Eurip. Phoen. 1475, ubi cf. Valcken., Soph. El. 978, coll. Schol., Eur. Hec. 776 (Herm). In Androm. 1253.

Τροίας τε καὶ γὰρ θεοῖσι κακίηνης μέλει,
καίπερ πεσοῦσης Παλλάδος προθυμία,
nihil mutandum videtur; *προθυμία* enim alibi quoque malo sensu usurpatur. cf. Hipp. 1435, Ag. 1573, Herod. I. 124. Contra in Eur. Alc. v. 1054. quid sibi velit *προμηθίαν*, non intelligo, et fortasse alii mecum non intelligent. Locus hic est:

τὸν ἠβῶνθ', Ἡρακλεις, οὐ ῥάδιον
εἶργειν ἐγὼ δέ σου προμηθίαν ἔχω.

Non possum, inquit Admetus, illam puellam neque in virorum conclave recipere, neque uxorem ducere (1055); virorum domum habitare non potest, quia *iuvenes arcere non facile est, ego autem tuī curam habeo, tibi prospicio*. Postremum hoc, nisi omnia me fallunt, a loco alienum est; si Admetus iuvenes a puella arcere non potuit, etiam Herculis commodo non potuit prospicere. *Προθυμίαν* si scribitur, vertendum est: *ego autem tibi bene volo*, sensusque hic est: mihi puellam recipere perquam molestum erit, quum neque iuvenes retinere possim, et tibi lubens eam uxorem dare cupiam. Nostro loco procul dubio *προμηθεῖσθαι* cum Valcken. l. l. est praefendum. Sensum iam recte aperuit Schol. *ἐν τῷ*

προνοεῖσθαι με σοῦ καὶ πειράσθαι τὸν Δία πείθειν, τίνα βλάβην ἐνυπάρχουσαν νοεῖς; quicum sequentia bene congruunt; contra bene velle alicui (προθυμείσθαι) esse irritum laborem, neque universe verum est, et hoc loco nimis dure dictum esset.

384. B. in lemm. τὴν νόσον cum Ox. et Schol. Faehs. ib., τῆδε τῇ νόσῳ Rob., et sic in textu libri paene omnes. Cf. Soph. Trach. 541, et Schoem. ad h. l.

394. Schol. Voss. 1. φαίει πτεροῖς] γράφεται καὶ φαίρει. Κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν λαιφῶν λέγεται, τῶν χωρὶς ἀνέμων κινουμένων. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ λέξις αὕτη ἔνταυθα. Quum φαίρειν apud seriores non nisi in vulgari sermone, idque vi intransitiva permanisset, interpretes antiquitus illud quoque sic usurpatum fuisse rati, lubenter φαίει arripuerunt. Schol. ad Eur. Phoen. 1399, et Faehs. ad h. l. οἱ ναῦται φαίρειν φασὶ τὸ ἄρμενον, ὅταν μὴ πολὺς ἄνεμος πνέη, ἀλλὰ μόρον φαίη. Vela φαίρειν dicebant, quae modo soluta pendebant, modo leni vento quassata et plicata crepitabant. » Erotianus (ut verbis Valcken. in doctissima ad Phoen. l. l. annotatione utar) lenes venae pulsus sic dictos scribit ἀπὸ τῶν φαιρόντων ἀρμένων, ἃ δὴ οὐχ ὁμαλῶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων φυσώμενα, ὅτε μὲν χαλαροῦνται, ὅτε δὲ πληροῦνται." Activa vocis potestas permansit in nonnullis compositis, ut μεταφαίρω, ἔποφαίρω, διαφαίρω. — Nostro loco intellige motum alarum, qui volatum praecedat. Ceterum Cf. Virg. Aen. V. 217 *radit iter liquidum.*

397. B. οὐλομένας τύχας] καθ' ὅλον καὶ μέρος, τὰς ἀξίας φθορᾶς. — Στένω σε τὰς τύχας non est con-

structio καθ' ὅλον καὶ μέρος; potius conferri debebant loci, in quibus duo accusativi pendent a verbo, quod singulos adsciscere potest, in quibus tamen nullum inveni huic similem. Ergo donec aptum exemplum prolatum erit, genitivus retinendus est. Schoem. τὰς, nescio an consulto.

399. Uterque Scholiastes ζαδινῶν, quod contra librorum auctoritatem non in ζαδινόν mutandum erat. Ceterum Schol. A. hic ignoti scriptoris fragmentum affert -ὡς κλέπτω (κλέπω cf. Hesych.) κλέποσ. Οἷχεται τὸ κλέποσ αὐτόσ ἔχων. Teste Polluce VIII. 34. Solon in legibus τὸ κλέμμα, κλέποσ dixit. Κλέποσ etiam Hesychius habet. Cf. Lob. Phryn. p. 317, ubi exemplis laudatis addi debet σκέπω ex Luc. Piscat.

401. Ex interpretatione ad v. 397. apparet, Scholiasten δ' post Ζεὺσ non legisse, et verba admodum contorte sic ordinasse: Ζεὺσ, ἰδίουσ νόμοισ κρατύνων ἐπερήφανον αἰγμάν, ἐνδείκνυσσι θεοῖσ τοῖσ πάροσ ἀμέγαρτα τάδε vel κακὰ, quod invenisse in libro suo videri potest. Particula tamen recte caremus, modo teneamus, ἀμέγαρτοσ universe horrendi, saevi notionem habere; iungendum est ἀμέγαρτα γὰρ τάδε κρατύνων, quod significat ταύτην τὴν ἀμέγαρτον ἀρχήν (vel κράτοσ) κρατύνων; cf. II. I. 257. τάδε πάντα μαρναμένοισιν, Soph. Ai. 1325. σὺ ταύτ', Ὀδυσσεύ, τοῦδ' ἐπερμαχεῖ; ἐμοί; Vertendum est: Jupiter exercens (in te) hoc saevum, detestandum imperium.

407. Στέρουσι, A. (ad 397. καὶ στενάζουσσι τὴν μεγ.) et Schol. Fachs. (ad 406). B. ib. haec annotat: ὁ πρόωτον κατὰ ἄθροισιν ἐπὼν χώραν (v. 405), εἶτα (v.

409.) ἐπιμερισμὸν ἐπήνεγεν, ὅποσοι, unde colligas, eum στένουσα legisse. Posterius aptius videtur; nam quae v. 409, sqq. leguntur ὅποσοι τε — νέμονται, — συγκάμνουσι θνητοί, ita dicta sunt, ut necessario ad aliud subiectum a praecedenti diversum referenda videantur. Quo probato, vel v. 406. scribendum est μεγαλοσχημον' ἀτ' ἀρχ. (i. e. quippe), quod poetico sermone minus convenit, vel lacuna assumenda est, quod, quum antistrophe integro pede Ionico minor sit quam strophe¹⁾, admodum probabile est. Rursus illa lacuna vel ante μεγαλοσχ., vel post ἀρχαιοπρεπή esse potest. Priorem rationem sequitur Fritschius (de Aristoph. carmine mystico, p. 35.), scribens:

Μεγάλως τοι μεγαλοσχή-

μονα ἀρχαιοπρεπή στένουσα τὰν σάν

in quo minus placet τοί. Alterum probant Well. et Schoem., qui verbum finitum excidisse putant; quod si admittitur, quomodo τέ, v. 406. locum suum tueri possit, non video. Malim statuere, ante ἀρχ. alterum τέ et participium οἰχομέναν, vel aliud eiusdem significationis, lectum fuisse. Quum tot dubitandi ansas locus admittat, illud tamen apparet, στένουσα retinendum esse.

416. Πόρον pro τόπον A. ad v. 411. Πόρος non universe significat regionem, sed viam, vel mare (cf. ἕργα κέλευθα apud Hom.), vel fluvium. Quare si illa

1) In strophā λειβομένα eiicere temerarium puto; si locus sic, ut Heathius vult, legendus esset, ne potuisset quidem λειβομένα ad explicationem addi. Versum 398. apparet ex duobus Ionicis constare debere.

lectio vera esset, ἀμφι-ἔχουσι per tmesin pro ἀμπέ-
χουσι, *circumhabitant*, dictum esset, et verba Μαιώ-
τιν λίμναν explicationis causa vocabulo πόρον adiecta;
quod precario sumitur.

424. Ἀκαμαντοδέτοις, B. ad 426, Schol. Faehs.
ad 420. (p. 31), quicum consentit Voss. 1. Hoc vo-
cabulum cuiusmodi est, ut, etiamsi ἀδαμαντοδέτοις,
quod e coniectura plerique editorum receperunt, usita-
tius sit, et defendatur similibus vocabulis ἰόδετος, κισ-
σοδέτης, nemo tamen, alterum ab Aeschylō usurpa-
tum non esse, demonstrare possit. Ἀκαμαντοδέτος
significaret *indefesse* i. e. semper et firmiter *vin-*
ciens. Archimelus apud Athen. V. p. 209. C. dixit
ἀκαμάτοις πείσμασι; quidni Aeschylū, qui tot nova
vocabula usurpavit, tamque audax est in imagini-
bus fingendis, similiter locutum esse putemus? —
Verbalia activa significatione posita non rara sunt. cf.
πιστός, Prom. 919, Pers. 55, πυργοδάϊκτος, ib. 105,
πολεμώκραντος, Sept. 146, μεμπτός, Soph. Trach. 446,
ἄμεμπτος, Thom. Mag. s. v., καλωπτός, Ant. 998,
χαλκόπλακτος, Soph. El. 475, ὑποπτος, Hec. 1119.

426. Ἀτλανθ', B. ad 428. Ἀτλας etiam Ἀτλα in gen.
habere falsum est. cf. Goettl. ad Hes. Op. 383. (add.
τερασκόπος) In sequentibus Schol. Faehs. (p. 31.) ex-
plicat ἐπίροπον καὶ μέγα βάρος, quod quamquam non
accurate respondet τῷ σθένος, tamen non ita differt,
ut de varietate lectionis cogitandum sit. Maioris mo-
menti est, ἐποβρέμει (v. 431) explicari v. ἐποστεινάξει,
quod ipsum verbum v. 428. loco alieno in textu le-
gitur, quare ibi aliud legendum esse, certum puto.

Ἐποβαστάζει, quod in scholiis legitur et in nonnullis antiquis editionibus, non vera lectio esse videtur, sed interpretatio. Coniiciebam *ὑποστηρίζει*, vel *ὑπερίδει*. Nunc post ea, quae attulit Schoem. praestare puto coniecturam Hermanni *ὑποστηγάζει*. Cf. frgm. 285. Dind. (Athen. XI. p. 491. A.) *ἄθλον οὐρανοστεγῆ*. Ceterum accus. *αἰὲν ὑπέροχον σθένος* positus esse videtur ut in Suppl. v. 555. *ὄντ' ἐπέρχεται, Τυφῶ μένος, Ἐδωρ τὸ Νείλου.* (cf. etiam Matth. § 425. 5.) Vs. sequenti plerique VV. DD. emendationem tentarunt; in multis coniecturis maxime memorabiles sunt duae, quas Herm. proposuit, *κρατίνων* et *τὸν γάϊον*; postremum tamen nemo, opinor, post doctam Schoemanni ad h. l. annotationem amplius tuebitur. Sed vide, ne vulgata his similibusque locis possit defendi. Suppl. 636. *Δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκόπον.* Pers. 558. *Θρήκης ἄμ πεδιήρεις δυσχίμους τε κελεύθους.* Eum. 529. *ἐν μέσῃ δυσπαλεῖ τε δίνα.* Pedestris orationis scriptor dixisset: *κραταιὸν οὐρανοῦ* vel *οὐράνιον πόλον*. Vert. *qui numquam deficientibus viribus firmum coelestemque solum humeris sustinet.*

435. *Προσελούμενον*, A. (ad h. v. sub fin.), *προζηλούμενον*, B. ad 437. Formae huius verbi hae inveniuntur: *προσελῶ* (codd. in Arist. Ran. 730, et Schol. ib., Suid. v. *προσελοῦμεν*, Hesych. v. *προσελεῖ*, et qui ibi laudatur Tzetzes), *προουσελῶ* (cod. Rav. Arist. l. l.), *προουσελλῶ* (Etym. M. p. 690. 11), *προουγελῶ* (Hesych. i. v., MS. Stobaei teste Grotio, cf. Blomf.), *προουσιλλῶ* (codd. ap. Steph. et Turn. nostro loco). Postremum a *σίλλος* ducendum perexiguam habet auctoritatem,

atque haud scio an ex correctione natum sit. *Προυγελῆιν* hoc loco nimis differt a librorum lectione. Quae metro satisfaciant, restant *προυσελεῖν* et *προυσελλεῖν*. Etymologi de posteriore forma locus hic est. *Προσέληνοι*. *Προυσελλεῖν λέγουσι τὸ ὑβρίζειν καὶ οἱ Ἀρκάδες (προσέληνοι λέγονται. cf. Schol. n. 1.) ἐπειδὴ λοιδορητικοὶ εἰσιν. Οὕτως ἐν ὑπομνήματι Προμηθεύως δεσμώτου (sic enim scrib.)* Corrigendum fortasse *προυσελεῖν*, quia hoc et *προσέληνοι* male ad eandem radicem (*ἔλος*) refert. Quod si vere conieci, nostro loco legendum est:

ὄρων ἑμαυτὸν ὧδε προουσελούμενον

Eadem verbi forma hodie, metro postulante, Aristophani restituta est. Ceterum notatio perobscura est et incerta. Cf. praeter lexx. Paul, de Sillis (Berol. 1821), p. 8, sqq.

449. *Προσείλους* ex Voss. 1 restituendum est Schol. A. ad 438 (l. 19), eamque lectionem habet etiam Faehs. ad 450 (p. 33); *προσηλους* Var. lect. in A. l. l., Faehs. ad 451; quod explicant *θέρημν ἔχοντας*, quo sensu *προσηλίους* scribi debebat; vel *ἡλοῖς πεπαρμένους* (domos clavis perforatas), quod eo vocabulo significari nequit. *Δόμοι πρόσειλοι* sunt *luci perviae domi*, quae opponuntur *μυχοῖς ἀνηλίοις*, v. 451. Cf. Etym. M. p. 690. 15.

450. *Ἀείσυροι*, A. ad 438, 451, B. ad 451; *ἀήσυροι* Var. Lect. A. ad 451. *Ἀήσυρος*, quod verum videtur, antiqui grammatici compositum esse existimant *ἐκ τοῦ ἀημι καὶ τοῦ σφρεσθαι*; quod, quum *σφρεσθαι* primam syllabam producat, partim falsum est, neque tamen prorsus abiiciendum. Nam si vocabulum

ἀπὸ τοῦ ἄημι ducitur, omnes significationes recte cum propria notione cohaerent. Illud enim *quod vento movetur* (sic, quum lat. *ventosus* alio sensu dicatur, reddere liceat) nullius est ponderis et debile, ἀσθενές, λεπτόν (Suid. Etym.), inde τὸ ἀήσυρος, sicut lat. *levis*, facile ad celeritatem et mobilitatem translatum est. (ἐλαφρός, Hes.) Exempla afferunt Blomf. gloss. ad h. l., Ruhnk. Ep. Crit. l. p. 171. (ed. 1808), intrpp. ad Hes. v. ἀήσυρον. Ceterum eadem hic permutatio literarum est, ac supra in v. προσειλους.

Ἰσαν, quod habet B. ad 450, accentus indicat corruptum esse ex ἦσαν, quod genus corruptelae frequens est. Ἰσαν est contra metrum. cf. Well.

457. Νοσφισμάτων, Var. Lect. A. 459, Faehs. 458. Ἐξοχὸν νοσφισμάτων Scholiastes interpretatur: *quod prohibet a fraude* (ὁ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νοσφίζειν τινά), Abresch., p. 32. » *omni fraude superiorem*, cui nempe obnoxii sunt eius imperiti” (κρείττω νοσφισμάτων); sed vix aliud significare potest, quam *fraudum principem*, quod alienum est. Corruptelae ansam dedit repetitum N, et similitudo literarum O et C. (ἐξοχοΝΟCφισμάτων, ἐξοχοNNOCφ.)

In Scholiaste A. ad 461. (p. 66. 1.) καὶ ἐν ζευγλαῖς καὶ ἐν σώμασιν, ὅπως (sic recte Par. et Voss. 1.), rell. σώμασιν utroquo MS. confirmatur. Veram interpretandi rationem iam praeiverat B. ad 462.

471. Πλάνῃ B. ad 473, Faehs. ad 471; πλανῆ, A. ad 472, B. ad 473. Πλανῆ nude positum, sicut in editione Wellaueri, non placet; quod si iunguntur ἀποσφαλῆς φρενῶν πλανῆ, prius membrum, licet asyndeton

possit defendi coll. Eum. 254, Ag. 1458, nimis ex-
ile est. Quare scribendum videtur:

Πέπονθας αἰνές πῆμ', ἀποσφαλείς φρενῶν

Πλάνη,

Quibus sequentia optime respondent: *gravem calamitatem perpessus es, mentis errore abductus, (nunc) morbo correptus, deiecto es animo, neque ipse, quibus remediis tibi medeare, invenire potes.* Dicti huius elegantiam imitatus est Euripides, laudatus a Valcken. Diatr. p. 245. (ed. 1822.) Ἄλλων ἰατρός αὐτὸς ἔλκεσι βροῶν, quod in proverbium abiit. Ad verba φρ. ἀπ. πλ. conferri potest Solon, ap. Plut. in Vit. c. 1, Hemsterh. ad Luc. I. p. 359; similis imago est in ἔξω δρόμον φέρεσθαι, infra, 885, ἐξάγεσθαι, Eur. Alc. 1080, ἐξανίστασθαι, Wunder. Soph. Phil. 365, quibus opposita sunt ἐνδον γενέσθαι, Choeph. 231, ἔσω φρενῶν λέγειν, Ag. 1022.

481. Ἐξαμίνωνται, B. ad 483, quod mihi recipiendum videtur, quoniam sensus sententiam finalem requirit. Coniunctivo res etiam praesenti tempore durare significatur (*quibus nunc et in posterum pellant*). Cf. supra ad 202, v. 463, Herm. Obs. crit. p. 20, sqq.

Voss. 1 infra ad 513. habet scholion lacerum, in quo tamen haec verba certa sunt: Τίς οὖν ἐστὶν ἀνάγκης] ἐπεὶ . . . σπεύδουσιν ὀλέσαι, τὰ δὲ ἥπια φάρμακα ἐξαμείβονται τὰς νόσους, ἦτοι ὀλλυσιν. Apparet haec ad nostrum locum referenda esse, illumque interpretem ἐξαμείβονται vel ἐξαμείβονται legisse. Eur. Bacch. 607. ἐξαμείψασαι τρόμον, quod tamen non prorsus simile est. Or. 263. οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμίνεσθαι θεάς.

488. *Εὐώνυμοι*, A. ad 484; *εὐωνύμους*, B. ad 490. Recte. Cf. praeter exemplum a Well. allatum, Sept. 185. ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἀρματόντυπον ὄτοβον, ὅτι τε σύριγγες ἐκλαξάν ἐλίτροχοι, Agam. 6. (κάτοιδα) τοὺς — ἐμπρέποντας αἰθέρι Ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν, i. e. ὅταν φθίνωσιν ἀντέλλωσι τε; sed locus suspectus est.

509. (511) A: οὐ ταῦτα ταύτη] οὐ ταῦτα οὕτως πέρωται, ἵνα ἡ τελεσφόρος μοῖρα ταχέως τὰ κατ' ἐμὲ κρᾶνη καὶ πληρωσῃ. Schol. Faehs. οὐ ταῦτα ταύτη, οὕτως, ἔχουσιν ἡ μοῖρα δὲ τελεσφόρος καὶ πληρωματικὴ (sic Voss. 1.) τούτων, ἡ (l. οὐ) ταχέως τὰ κατ' ἐμὲ κρᾶνεῖ καὶ πληρώσει· ὁ ἔστιν οὐπω με λυθῆναι μεμοίραται. Prius scholion magis ne viderer praeteriisse, quam quod variam ibi lectionem agnoscerem, apposui. Nam si interpres, quod Wieselerus, p. 22, sq. putat, legisset:

οὐ ταῦτα ταύτη, Μοῖρ' ὅπως τελεσφόρος
κρᾶνη, πέρωται,

non poterat in explicatione ταχέως locum invenire, quod manifesto pertinet ad οὐπω. Alter Schol. fortasse in libro suo habebat μοῖρ' οὐπω. Ceterum οὐπω Μοῖρα πέρωται κρᾶναι dictum est pro οὐπω πεπωμέ-
νον ἐστὶ Μοῖραν κρᾶναι (ταῦτα ταύτη). Recte vidit Schoemannus, Μοῖραν hic tanquam personam proponi, sed quod πέρωται media vi accipiendum censet (die Mōra hat sich noch nicht dies also zu vollenden bestimmt), id nec usus verbi sinit, nec sensus postulat. Dicit quidem Schoemannus, si πέρωται passive accipiatur, repugnantiam quandam existere, quia sic ponatur numen sive vis aliqua Fato

potentior (*diese Erklärung setzt eine höhere Schicksalsmacht über den Mören voraus*), sed vide, ne hoc subtilius sit quam verius; nam ipsa Fati lege destinatur id, quod Fatum peragit. Atque etiamsi inesset aliquid repugnantiae, in hoc tamen non adeo esset haerendum; ita, quamquam Necessitas est inexorabilis, tamen Aeschylus (Eum. 694) dixit: *Μοίρα; ἔπεισας*, quod Fati naturae non congruum esse, quisque videt; plura afferri possent, nam Fatum tanquam personam proponi, sibi pugnat, quod tamen non hic tantum sed persaepe fit.

542. A. ad 540. explicat *ἐν ἰδίᾳ γνώμῃ*, unde editores nonnulli *ἐν* inseruerunt, sic metro se succurrere rati. Sed auctoritas scholiastae nulla est. Supra ad 461. A. explicat *ἐν ζευγαῖς καὶ ἐν σώμασι*, Faehs. ad 676. (p. 46) *ἐν πυκνοῖς ὀφθαλμοῖς*, cf. idem ad 710. A. ad 411. *αἱ ἄτρεστοι ἐν ταῖς μάχαις* (unde apertum est eum *μάχαις* non *μάχας* legisse, ut B. ih. 416). Hinc intelligitur, *ἐν* in Soph. El. v. 214. contra metrum insertum interpreti deberi. Pro *ἰδίᾳ* Dindorfius (Zeitschr. f. d. Alterthumsw. 1839, p. 1122.) coni. *αὐτόνω* (collato *θηλόνως*), Reisigius, teste Schoemanno, *αὐτογνωμόνω* σέβει. Proxime ad codicum lectionem accederet *δαίᾳ* (*ΙΑΙΑ, ΑΑΙΑ*) *γνώμῃ*, *animo* (*Jovi*) *in-fenso*, *δυσσεβεῖ*; sic *ἐχθραῖς ὄργαις*, Eum. 897.

544. B. (546) *φέρε, ὦ φίλος, ἐπειδὴ ἦν εἰς τοὺς βροτοὺς πεποιήμας χάριν, ἄχαρις - ἔδοξε-, εἰπέ -*. Scholiasten ὅπως pro *ἐπέ* accepisse (Hom. Od. 4. 109), et proinde locum, ut hodie fertur, legisse, certum puto, sed non minus certum, istam interpretationem falsam esse.

Oratio in plura κόμματα divisa ab animo perturbato non aliena est.

555. B. Τὸ τὸδε καὶ τὸ ἐκεῖνο ἀσύνδετον. Ergo invenit τὸδ' ἐκεῖν' ὅτε, ad eandemque lectionem referenda est mira Schol. A. (p. 75. inf. οὐ γὰρ μόνη, rell.) interpretatio. Literae OΘ' facile excidere potuerunt, praesertim elisione, ut saepe fit in MSS., neglecta. (EKEI-NOTEOTE). In vulg. τὸδε adiicitur ἀνακολουθῶς, quasi praecessisset διαμφίδιον δὲ εἶναι μέμνημαι.

559. Richterus, de Aesch. Soph. Eur. intpp. Graecis, p. 27, tanquam variam lectionem e Schol. affert κοινόλετρον, deceptus vitio typographi in ed. Schutzii.

565. (563) B. utramque lectionem memorat ποιῶς et ποιῶς; posteriorem sic explicat: τίνος πταίσματος ὀλέκη, καὶ μετὰ φθορᾶς δίδωσ ποιῶς. Recte Well. quartum casum praefert. Breviter poeta declaravit, quod sic quoque dici poterat: τίς ἐστὶν ἡ ἀμπλακίη, ἧς ποιῶς (vel ἧς ποίνιμον) τόνδε τὸν ὄλεθρον ὀλέκη. Constructio quae obtinet in κακὸν οἶτον ὀλέσθαι similibusque apud tragicos paulo latius patet. Soph. Ai. 207. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νύξ ἠδὲ βάρος, ubi Hermannus, perite, inquit, monet Triclinius, pro τίνα ἐναλλαγὴν ἐνήλλακται positum esse τί βάρος, id est τίνα βαρεῖαν ἐναλλαγὴν." Similiter supra (v. 401.) ἀμέγαρτα τάδε κρατύνων, Oed. C. 92. (Phoebus dixit, me hic vita excessurum) κέρδη μὲν οἰκήσοντα τοῖς δεδεγμένοις ἄτην δὲ τοῖς μέμψασιν, ubi fortasse cum Schaefero οἰκήσοντα legendum est, i. e. οἰκήσοντα οἰήσιν κερδαλέαν μὲν τοῖς δεδ. ἀτηρᾶν δὲ τοῖς πέμψασιν, quod de sepulcro intelligendum est, coll. v. 627, et Wundero ad h. l.

567. Ἄλεν' ᾧ δᾶ et Ἀλενάδα, A. ad 568, B. ib.; Ἄλεν' ᾧ δᾶ cum var. lect. ᾧ δᾶ, Schol. Faehs., qui ᾧ non inscite sic explicat: Τὸ ᾧ κλητικὸν ἐπιρῥημα ἔστιν ἢ μᾶλλον προσωνηματικόν· διαφέρει δὲ τῆς διὰ τοῦ ᾧ προσωνησεως, ὅτι τοῦτο μὲν ψυχῆς ἀπαθοῦς, τὸ δὲ ᾧ ταραχῶδες δηλοῖ ψυχικὸν οἶον ἢ σχελιασμόν ἢ ὄνειδος ἢ ἀγανάκτησιν. Apparet, illud Ἀλενάδα, insulse et ridicule a Schol. explicatum, ex ἄλεν' ᾧ δᾶ natum esse, quod cum Valcken. ad Phoen. 1304. praeferendum mihi videtur, prae ἄλεν' ᾧ δᾶ.

577. Τηλέπλαγκτοι B. in lemmate (ad 576), idem infra v. 587. πολυπλαγκτοι (ad 585), quibus non multum tribuendum, quum utraque lectio etiam in Ox. sit. Priore loco praeterea legit πλάναι, altero πλάνοι, ut apparet ex interpretatione μακρὰν πλανῶντες (masc.), quaeque deinceps addit, ad formam, ut putat, rario-rem πλάνος illustrandam et firmandam pertinent. Πλάνος apud Soph. et Eur. tam frequens est, ut alterum paene expulerit (Brunck. ad Ant. 67, Eur. ap. Stob. Ecl. II. p. 342, Heer.), sed apud Aeschylum πλάνη nullam habet dubitationem (cf. infra 625, al.), quin πλάνος apud hunc non invenitur. Quare, quum propter antistrophen necessarium sit τηλέπλανοι, ut infra πολυπλάνοι restituere, nihil obstat, quominus ad vitandum ingratum ὁμοιοτέλετον cum Well. τηλέπλανοι πλάναι scribamus. Conferri possunt δυσφήμους φήμας, Hec. 192, πόδα τυφλόπου, Phoen. 1543, σὺν δίκῃ δίκαια, Soph. Ant. 23, μεγάλα μεγαλήγορος, Sept. 547, ἀρματόκτυπος ὄτοβος, 486, κοκόποτμοι τύχαι, Ag. 1107, στόμα καλλίπρωρον, 226. (πρῶρα est facies,

Sept. 515), ῥέος δακρυσίστακτον, supra v. 398; quibus permulta ex aliis etiam poetis possent addi; sed satis iam ex his apparet in istiusmodi adiectivis alteram compositionis partem quiescere, tragicosque hac ratione cum res gravius expressisse, tum verba et constructiones, communi usu trita, quorumque vis ideo paulum infracta esset et imminuta, evitasse.

B. ad 592. βιάζεται] διέχεται. Lemma excidit; pertinet enim haec glossa ad verba πρὸς βίαν γυμνάζεται.

602. Νήστησιw, Var. Lect. ap. A. ad 600; eandem lectionem habet Voss. 1. in lemmate huius scholii, et paulo post (l. 3), ubi tamen librariorum error facile agnoscitur. De ipsa quidem forma νήστης dubitandum non videtur (Phryn. s. v.), nam, tametsi νήστις utroque genere dicitur, nihil tamen impedit, quominus et νήστης et νήστις olim exstitisse putemus; et re vera priore forma usus est Matro ap. Athen. p. 134, v. 10, Simonides in Bekk. Anecd. p. 1402. Cf. Piers. ad Moer. p. 270. Inde νήστις formatum est eodem modo, quo κυνῶπις a κυνώπης, πυρῶπις a πυρώπης, etc. cf. Lob. Ai. p. 407, Pathol. p. 504. n. 30; sed νήστης masculinum esse, quisque videt, unde apud Photium, p. 299. 10. νήστης, Σικελικὴ θεός, νήστις scribendum est (cf. Eust. II. XIX. p. 1180. 14, Karsten, Empd. p. 181). Νήστις ἀπὸ τοῦ νήστης ducendum esse quum doctus grammaticus h. l. annotasset, hinc suspicor alios variam lectionem νήστησιw finxisse, et etymon addidisse, manifesto falsum (ἀπὸ τοῦ νη καὶ ἴστημι), sed loci sententiae accommodatum. Quod quam saepe factum sit, neminem fugit. Uno defungar

exemplo. Antiqui grammatici adiectivum *λεωργός* ducunt a *λαός*, *λείως* et *εργάζομαι*, *ΕΡΓΩ* (Hes. *λεωργόν-άνδροφόνον*, Etym. M., Suid. s. v.); sed errarunt, decepti scholiis ad v. 5. huius fabulae, ubi *λεωργόν* explicatur *τόν τούς λαούς πλάσαντα*. Vera notatio est a *λείως* (*λείως facile*), quod significationem intendit, et *ΕΡΓΩ*, ut *λεωργός* sit *εραδιουργός*. Cf. Herm. ad Ant. 1261, Archilochi fragm. 101, Bergk. — *Σκιρτημάτων νήσιδες αἰνίαι* sunt *σκιρτήματα αἰνιῆ*, ἃ ποιῶ με νήστιν. cf. Ag. 186. *πρῶαί νήσιδες*. Versu sequenti recte Hermannus ex Schol. A. (ad 600, l. 5.) *Ἦρας* interposuit.

Schol. A. ad 624. *μηδέν μοι κρηψης*, sed rectius apud Faehs. scribitur *μηδάμωσ*; beneque ibi sub finem legitur *τό pro ὅτι*; quae enim sequuntur verba senarium efficiunt:

Ἄ δεῖ (χρή?) γενέσθαι, ταῦτα καί γενήσεται.

Similiter in verbis Schol. A. ad 378. duo latent versus:

Λόγος τοι ἀνθρώποισιν ἴσται νόσους

Ψυχῆς· μόνος γὰρ οὗτος ἔχει θελητηρία.

Utique si haec non ipsa poetae verba sunt, putandus est respexisse ad dictum eiusdem sententiae, qualia plura in antiquis poetis feruntur. A. ad 438 (l. 15) alludit ad celebre dictum

Νούς ὄρεα καὶ νοῦς ἀκουεῖ, τᾶλλα κωφὰ καὶ τυφλά,
de quo cf. Naekius, Opuscc. Philol. I. p. 111. — B. ad 49. supra Hesiodi sententiam exprimit (cf. quae ibi attuli). Cons. praeterea Wolff, de Soph. scholiis Laurent. p. 24, Schol. Barocc. ad Soph. Ai. 292, et de Schol. ad Choeph. 319, Pors. ad Med. 139.

Versum, quem modo ex Scholiasta descripsi, Hermannus (*de versibus spuriiis apud Aeschylum*, Opuscul. II. p. 83) ex libris nostris excidisse putat, ut locus olim sic lectus fuerit:

Πρ. Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.

Ἄ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται.

Ἰώ. Μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

Quam sententiam habere quo se commendet, nemo negabit. Sic enim aequalis versuum distributio restituitur, et sententiam habemus orationis nexui accommodatam. Quamquam, ut verum fatear, quare illo versu omisso Jus responsum minus aptum sit, non video. *Tol* (malim enim cum Ellendtio, lex. Soph. i. v. *μῆ τοι* separatim scribere) in hac verborum complexione enuntiati vim auget. Quum Prometheus significet, se dubitare, an Jus rogatui non morem gerat, Io, ne vero, inquit, me celes illud, quod perpressura sum. Similis usus particulae est Ant. 539. Ἄντ. Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην. Ἰσμ. Μῆ τοι κασιγνήτη μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοι. Porro, quod Herm. miram dicit scholiastae annotationem, est sane talis, quae ad poetae sententiam perspicendam parum aut nihil faciat; sed a Schol. Γ. ad 88. supra, B. ad Sept. 294. non minus aliena philosophorum placita afferri videas. Neque postrema scholii verba sensu destituta sunt; tota annotatio haec est: Ἐπικουρείον ἔστι δόγμα ἀναιροῦν τὴν μαρτυρῆν εἰμαρμένης γάρ, φησὶ, πάντα κρατοῦσης, πρὸ καιροῦ λελητηκας, εἰδὼς (v. εἰπὼν) τὴν συμφορὰν, τὸ χρηστὸν δέ, τὴν ἡδονὴν, ἐξέλυσας. Λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἄ δεῖ γε

γέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται, i. e. similiter (Epicurei) in ore habent illa: quae fieri oportet, fient (sive oracula consulas, sive negligas).

632. Schol. Faehs. ad v. 627. sub finem: μὴ παρὸ δεῖ καὶ πλέον, ἢ ἐμαντήν ἐλεῶ, φρόντιζέ μου, ὅτι ἐμοὶ λίαν εὐφραντὸν τὸ ἀκούειν τὰς ἐμὰς συμφοράς. Τοῦτο δὲ (nimirum τὸ ἀν. τ. ἐ. σ.) ἔξωθεν λαμβάνεται. Videntur haec ad eadem verba, quae nos legimus, pertinere. Post μᾶσσον intellexit τοῦ δέοντος, illud satis verbose interpretans (παρὸ - ἐλεῶ); ὡς autem explicuit τῷ ὅτι (cf. B. ad 629): *ne de me nimis sollicitus sis, quoniam (haec audire) mihi gratum est.* Male; μᾶσσον, ὡς est idem quod μᾶσσον, ἢ ὡς. Cf. Stallb. ad Plat. Rpubl. VII. p. 526 C.

645. Αἰσχίνομαι, Var. Lect. ap. A. ad 642, pro ὀδύρομαι. Verba illa γέγορ. αἰσχ. textui superscripta fuisse videntur, indeque a Victorio cum Scholiis edita; nam neque Rob., neque Par. aut Voss. 1. illa habent, et apparet, antiquos interpretes ὀδύρομαι legisse ex A. ad 640. εἰς δάκρυα ἐμβάλλομαι. Wellauerus glossam loquitur. Si, quia sensus verbi αἰσχίνομαι hoc loco aptior sed explicatu facilior est, idcirco hoc pro glossa habebimus, multis locis peiorem eligere lectionem, coacti erimus. Glossae ea tantum sunt, quae explicandi gratia adscripta esse potuerunt. Non ineptam, puto, quisquis hoc αἰσχ. excogitavit, proposuit coniecturam, sed mutatio non necessaria erat.

665. Ἀσήμιος, B. ad 662, contra quam est in Ox. (Barocc.); ἀσήμιος, A. ad 665. Ergo haec διττογραφία iam antiqua est. Mihi prius magis placet.

670. Θέλη legisse videtur A. ad 655 (sub finem, p. 88), θέλει B. 667, quod ex illo exstitisse videtur frequenti permutatione τοῦ εἰ et η. Θέλη non temere spernendum est; nam transitus ille ab optativo (θέλοι) ad indicativi futurum (ἐξαίστώσει) mihi quidem satis insolens videtur; optativo enim cogitatione redimus ad tempus praeteritum, indicativo futuri rursus hoc ipsum tempus, quo vaticinium nunciabatur, tanquam praesens cogitatur; quod facilius ferendum esset, si ἐξαίστώσει ad rectam orationem transitum faceret; sed quum hoc versu praedictio finiatur, malim θέλη. Dind. dedit ἐξαίστώσει, quod tamen auctoritate destituitur. De εἰ cum coni. sine ἄν nemo amplius dubitabit. cf. Herm. Ai. 491, O. T. 198, Well. Eum. 225, Bergk. coniunctivum restituit in Theogn. 121, 276, 321, Sol. 3. 29, Tyrt. 9. 35. Cf. ipsum, *Rhein. Mus. Nste F.* III. p. 207, sq.

680. A. ad 674 (sub finem) καὶ πρὸς τὴν Λέρονην τὴν πηγὴν. Ergo pro ἄκρον eum vocabulum, quod πηγὴν significet, legisse conicias. Fieri potest ut ἀκτὴν legerit (ἀκτὴν τε Λέρονης, Blomf.), sed, si legit, improbandum est, tum quia ἀκτὴ de litore non de ripa dicitur, tum quia non probabile est. positionem particulac τε tertio loco librariis deberi. Eandem ob causam κρήνην (A. τε κρήνην Cant.) admitti nequit, et reliqua, quae per πηγὴν explicari possunt, ἕδος, ζῶον, et si quae sunt alia, nimis a librorum lectione diversa sunt. Idcirco vero propius videtur Schol. verba τὴν πηγὴν recentius esse additamentum, ad illud Λέρονην explicandum adscriptum. Qui supra v. 201.

ἔδοξεν tolerarunt, miror hoc loco in ἄκρον offendisse. Si haec non satis defenduntur aliis formis ionicis, vel epicis potius, quae multae in dialogis quoque tragicorum sunt (μοῦνος, ξείνος, γούνατα, dat. plur. in -ησι, ὑπείροχος, ionica forma in choro v. 426, πωλεῖμεναι v. 648, πύρπυρος, Blomf. ad v. 953. cf. Valek. ad Hipp. 1432.), uterque locus corrigendus erat. Sed utraque forma est in narratione, quae admodum similis est ἕψεσιν ἀγγελιαῖς, in quibus constat tragicos, magis quam in reliquis, se ad epicorum exemplum conformasse. Quare videndum, ne hic codicibus sit obsequendum. — Ἄκρα est *cavumen* (II. IV. 425, XIV. 36. Call. in Del. 104, 171.) et significatur *clivus Lernae*. Schol. vet. Pind. O. VII. 60, ἡ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη, κατὰ δὲ τινὰς λογμῶδες χωρίον. De prima syllaba in ἄκρος producta cf. 366, supra, Pers. 650, Choeph. 680.

685. Γῆς πρὸς γῆν, Schol. Faehs. ad 679, (quicum consentit Voss. I.) et B. ad 682. Γῆν πρὸ γῆς legitimam esse constructionem, demonstrant copiae Abreschii, p. 38, et Blomf. gloss. ad h. l., ex quibus haec appono: Arist. Acharn. 235. καὶ διώκειν (τὸν Δικαιοπολίην) γῆν πρὸ γῆς, Suid. v. πρὸ γῆς, ἐγὼ δὲ φείλω γῆν πρὸ γῆς, Lucian. Alex. (II. p. 252. Hemst.) c. 46. ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλατνεσθαι ὡς ἀσεβῆ. Grammaticis tamen legibus Scholiastae lectio non pugnat. Cf. Soph. El. 896, Phil. 630.

690. A. ad 687. ἄπεγε] σιώπα. Haec qui scripsit, ἔπεγε legit (cf. Abresch.); male. Schol. Faehs. ad 691. Λήματα - ἀποτόπαια, διὸ καὶ ἄπεγε εἶπεν.

Schol. Faehs. ad 710. ἐξηγημένοι καὶ θαρξούντες οἷον ἐν τοῖς ἐκρηβόλοις τόξοις (v. 713); leg. ἐξηγημένοι καὶ θαρξούντες. Sed fortasse, quum has similesque glossas a librariis additas esse non improbable sit, horum potius inscientia, quam antiquorum librorum menda incusanda est. Non melioris notae est, quod infra ad 793 (p. 102. l. 18) in scholio ceteroquin non indocto ad explicanda verba νᾶμα Πλούτωνος πόρον affertur: τὸ νᾶμα τοῦ πόρου καὶ τοῦ ὄρισμοῦ, ubi, coll. A. ad 789, B. ad 790, conicias legendum esse τοῦ ὄρου καὶ τοῦ ὄρισμοῦ. Sed malim credere, verba καὶ τοῦ ὄρισμοῦ postea demum esse addita.

714. (Ἀλιστόνοις ῥαχίαισιν.) B. ad 712. exponit ταῖς στεναγμόν σοι ποιοῦσαις ἐν τῷ πλανᾶσθαι, διέρχεσθαι δι' αὐτῶν. Aliud quid pro Ἀλιστόνοις interpretem legisse, certum est. Suspiscabar Ἀλᾶστονοις (ἀλᾶσθαι), lectionem corruptam ex ἈΓἈστονοις. Sed hoc est hariolari. Porsonus voci ἀλιστόνοις obelum suum apposuit, minus, puto, propter ipsum illud verbum, quod satis defenditur nominibus ἀλίτυπος et ἀλίβρομος, quam quia sequens vocabulum incertum est. Nam Schol. A. pro vulgata lectione affert γύποδας, pro quo alios refert scribere γε πόδας (non, ut Well. dicit, γυμνόποδας). Acute Hermannus, quem sequitur Schoem., πόδας interpretationem esse putat voc. γυῖα, (quod, ut κῶλον, saepe κατ' ἐξόχην de pedibus sumitur, et hunc in modum a Grammaticis explicatur, cf. Hes. s. v., ibique intpp.) scribitque ἀλλὰ γυῖ' ἀλιστ. Elmsleius minore mutatione ἀλλ' ἀλιστόνοις γ' ὑπὸ Χρίμπτ. (Edinb. Review, 1810. N°. XXXIII. p. 237).

Mihi in mentem venit γύαις, quod facile in γυῖα mutatum glossae πόδας ansam dederit; scribendum foret:

ἀλλ' ἀλιστόνοισ γύαις

Χρίμπτουσα ἑαχλαίσι τ' ἐκπερᾶν γθόνα.

Heinsii coniectura (ad Hes. v. γύπαις) ἀλιστ. γύπαις contra metrum est.

In Faehsii scholio ad 777, quod est etiam in Voss. 1, legitur πρό;δειξον (781), procul dubio vitiosum. Idem error locum, qui est Choeph. 222. deformavit; in libris legitur:

᾽Ω; ὄντ' ᾽Ορέστην τάδ' ἐγὼ σε προῦννέπω;

in quibus ΣΕ correctionem esse puto subsequentis verbi (προῦννέπω, προΣεννέπω). Recepto προῦννέπω (praedicare) facile τόνδε in τάδε mutari potuit. Itaque scribo:

᾽Ω; ὄντ' ᾽Ορέστην τόνδ' ἐγὼ προΣεννέπω;

De permutatis προ et προς; cf. Abresch. p. 61, sq. Soph. Ai. 818, Eur. Hec. 41, ibique Herm. Infra 953. Schol. Faehs. ad 940. pro προςβάλης legit προβάλης, contra metrum.

795. Schol. A. ad 793. -πέδια] ἦτις Κισθίνη; Par. π. Κισθίνης] Ἐλκισθίνη (γράφεται ἦτις Κισθίνη); Voss. 1. π. Σκυθίνης] ἡ Σκυθίνη; Rob. Σκυθίνη, eadem variet., quae est in textu. Infra p. 102. l. 10. Κισθίνη δὲ πόλις Λιβύης consentit Par. om. Rob. et Voss. 1. Κισθίνης verum esse, demonstrat fragmentum Cratini apud Harpocr. s. v.

Κᾶνθενδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἤξει;

Καὶ Κισθίνης ὄρος ὄφει,

ubi manifesta est loci nostri parodia. Fortasse nonnulli cogitarunt de Scythia.

805. In scholio A. ad v. 793 (p. 102. l. 14.) apud Faehs. (p. 53. inf.) pro ἀκραγεῖς scribitur ἀκραγγεῖς. Etym. M. p. 52. ἀκραγγεῖς, ἀσθενές, χαλεπὸν, δυσχερές, σκληρὸν, ἀδυστηρὸν καὶ τὸ αἰεὶ κλαῖον παιδίον, τὰ τε ἀκραγγή οἰζύροια. Similia sunt in Bekk. Anecd. p. 369. 17, et Hesychio, ubi tamen MS. ἀκραγέες habet. Recte, nam a κράζω vocabula κραγγή, κραγγαῖνω formari nequeunt, quia κράζω ubique simplex habet γ, ut ἔκραγον, κέκραγα; quare non assentiar Lobeckio, ad Phryn. p. 337. in Herodot. I. 111. κραγγαινόμενος restituenti; neque apte comparari potest κλάζω, cuius χαρακτήρ, quem dicunt, est duplex γ. Etymologici locum apparet ex variis glossis esse compositum; nam quod primo loco legitur ἀσθενές manifesto ad ἀκρατέες referendum est. Quare, quum ἀκραγγής et ἀκραγής permutata esse a librariis ex nostro scholio appareat, ἀκραγέες autem et ἀκρατέες litterarum ductu vix diversa sint, numquam vocabulum ἀκραγγής existisse puto. Hermannus (teste Fix. in nova Thes. Steph. edit.) ἀκραγή; ducit ἀπό τοῦ ἀκρος καὶ τοῦ ἄγαμαι » ut ἀκραγής sit is, qui habeat indignationem vehementissimam, qui sit iracundus. De quo dubito propter usum v. ἄγαμαι. Fortasse α in hoc vocabulo, ut in ἀβρομος, ἐπιτατικὸν est, et significat vehementer clamans (Etym. τὸ αἰεὶ κλαῖον).

Schol. B. (ad 801) versu 803. τοιοῦτο μὲν, rell. apodosin incipere dicit versus 792, ὅταν περάσης ῥεῖθρον, addens alios haec praecedentibus iungere (ἦν

ἐγγράφου - ὅταν περάσῃς). Itaque lacuna iam satis antiqua est. Nam intercidisse quaedam post v. 793. certum puto; quod ut multis demonstretur, non opus est, quum recentiores editores ad unum omnes idem sentiant. Verbis ὅταν περάσῃς Prometheus narrationem v. 737. interruptam resumit, quare hic, ut supra, de Bosphoro Cimmerico cogitandum est, quo trajecto Io orientem versus (793) cursum dirigit. Iterum trajecto mari (794) pervenit ad Phorcides, ἄς οὐθ' ἤλιος προσδέρεται Ἀκτῖσιν, οὐθ' ἡ νυκτερος μῆνη ποτέ (798, sq.), itaque septentriones versus habitant. Quare haud absonum fuerit statuere, v. 794. Caspium mare significari; quam Hermanni sententiam (Obs. Crit. p. 32, sq. cf. Reinganum in Jahni Ann. a. 1828. V. VII. p. 336.) non video infringi iis, quae protulit Klausenius, in Mus. Rhen. V. III. p. 308. (1829). Illis igitur versibus, qui interierunt, expositum fuerit de gentibus, quas Io intra Bosphorum Cimmericum et mare Caspium visura esset. Quod si huc pertinet fragmentum, quod ex Prometheo Vincto affert Galemus vol. V. p. 454. ed. Basil. (frgm. 181. Dind.), multo plures, quam illi quatuor versus, exciderunt.

838. In Scholio A. ad 837. pro παραγενομένη (l. 2.) in Voss. 1. legitur βούς γενομένη. Apud Faehs. (836.) vulgata exstat, adscripta tamen varia lectione (quae male a Faehsio ad scholion v. 831. relata est) ἐνταῦθα βούς γενομένη - ἐβάδ. Si interpres legit aliquid, quod apte per βούς γεν. explicari posset, improbandum est; pugnaret enim cum v. 676.

840. Πολυπλάγκτοισι, B. ad 838; neque abhorret A.

Utrum verum sit, (παλιμπλ. an πολυπλ.) metrum et sensus docent. Eadem var. lect. est Ag. 189. In Sept. v. 7. pro πολυρόθοις, Valcken. παλιρόθοις coniiicit; sed mutatio minus necessaria est.—Io vagata est iuxta mare Ionium vel sinum Adriaticum, inde *retrovago cursu*, i. e. orientem vel orientem et septentriones versus directo cursu, Prometheum adiit, quae tamen pars itineris hic non accuratius describitur, et in gemino loco (Suppl. 535), ubi poeta Ius errores breviter sed ordine recenset, in dissimili argumento prorsus omittitur. Ibi, postquam ex Argolide fugit, (v. 539) multas peragrat gentes,

διχῆ δ' ἀντίπορον

Γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέ-

μουσα, πόρον κυματίαν ὀρίζει

Ἰάπτει Φάσιδος (sic enim pro βᾶσ. leg.) δι' αἴας

Propter positionem verborum necessarium mihi videtur ἀντίπορον γαῖαν cum διατ. coniungere, illud dubium esse potest, utrum διχῆ ad διατ. an ad ὀρίζει pertineat. Hoc si sequimur, Io, *quum* oppositam, trans mare sitam regionem i. e. Asiam Minorem, peragrabat, bis dicitur mare traiecisse, quod secus est. Illo modo si verba ordinantur, Io Asiam Minorem bis peragrans, vel potius bifariam dividens mare traicit, quod aequè parum sensui satisfacit. Ut brevi faciam, mihi scribendum videtur:

διχῆ δ' ἀγγίπορον

Γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατε-

μούσα, πόρον κυματίαν ὀρίζει,

in quo ἀγγίπορος γαῖα, (*marè propinqua*) est regio Io-

nio mari affinis, πόρος κυματίας Bosphorus Cimmericus, quo traiecto Io ad Phasidem pervenit. Ὀρίζειν est fines alicuius rei superare, permeare. Cf. Eur. Med. 432. διδύμους ὀρίσασα πόντου πέτρας. Ionium mare ab Ione nominatum esse, satis causae erat Aeschylō, ut hanc itineris partem certe tangeret. Et sic ille locus optime cum nostro convenit.

851. (849). B. ἐπαφῶν] ἐφαψάμενος, unde Abresch. conicit Scholiasten legisse ἐπαφῶν (aor. 2.), quae forma nusquam exstat, et haud scio an non potuerit exstare; praefert tamen Abreschius, puto propter sequentem aoristum θιγῶν pro quo in fine scholii perperam θίγων scribitur (Herm. ad O. C. 470, et alii). Sed cf. supra v. 302. ἢ θεωρήσων τύχας Ἐμὰς ἀφ᾽ ἴξαι καὶ συνασχαλῶν κακοῖς; quamquam ibi necessario pro sententia tempus mutandum erat. Sed Sophocles, Ai. 31. φράζει τε κἀδήλωσεν, Eur. Hec. 21, 266. κίνη γὰρ ὤλεσέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει, Alc. 176. ἐδάκρυσε καὶ λέγει τῆδε.

852. Schol. Faehs. ad 850. Τέξεις δὲ καὶ παῖδα Ἐπαφον ὀνομαζόμενον, ἐπώνυμον τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς. Quod primo intuitu videri posset, Valckenaerii coniecturam θιγημάτων his confirmari, re accuratius considerata non sic se habere apparet. Schol. B. ad 850. (τὸ) γεννημάτων Διὸς λέγει περὶ τῆς ἐπαφῆς, αὐτὴ γὰρ ἀντὶ σπέρματος ἤρκεσεν, quam interpretationem, qua vulgata satis defenditur (cf. Well.), secutus interpres pro γεννημάτων in interpretatione dedit ἐπαφήσεως. Cf. omnino Suppl. v. 308, sqq. Lusus in etymis verborum Aeschylō perquam frequens est. Lubet locos huc pertinentes indicare, quum

multa quidem a Valcken. ad Phoen. 27. et 639, Blomf. ad Ag. 667. et 1048, Lerschio, *Sprachphil.* III. p. 11, sqq. collecta, neque tamen omnia iam occupata sint. Suppl. 697.

Καὶ πρῶρα πρόσθεν ὀμμασιν βλέπουσ' ὁδόν.

Πρῶρα ducitur ἀπὸ τοῦ προορᾶν, quae notatio eo magis in promptu erat, quia navium prora suas ὀφθαλμούς habebat (Becker, *Charikles*, II. p. 64, Schol. Arist. Ach. 95). — Agam. 1538.

πρὸς ὠκύπορον

πόρθμευμ' ἀχέων,

significatur Acheron, -- In Prom. 719.

Ἦξεις δ' Ἑβρίστην ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον 1)

non dubito, quin fluvius Hybristes significetur; quod nomen quum Scholiastis ignotum esset, ἕβριστήν appellativum habuerunt, de Araxe cogitantes (ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν); quocirca assentior Schoemanno ad l. l. non videri aliud quid ab iis lectum esse. In eadem fabula huc quoque referendi sunt versus 807, 808.

οἱ χρυσόρῥυτον

Οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρον.

In Chori verbis de morte filiorum Oedipi, Sept. 811.

Οἱ δὴτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν,

καὶ πολυνεικεῖς — ὤλοντο,

haud scio an non tantum ad Polynicis sed ad Eteoclis quoque nomen alludatur; certe cum Blomf. καὶ πολ. κατ' ἐπ. transponere temerarium videtur. cf. eiusd. fab. v. 558, 640, Soph. Ant. 110, Eur. Phoen. 639. —

1) Schutz. Ἑβριστήν, male. Cf. Cobet. Plat. Com. p. 167.

Parthenopaeus Sept. 518. dicitur φρόνημα ἔχειν οὔτι παρθένων ἐπώνυμον, i. e. ὠμόν, ut additur. Porro apparet antiquos, qua erant religione in deorum nominibus citandis (cf. Martini Var. Lectt. p. 155, sqq. ed. 1755), lubenter Dei cognomen, ut faustum rei omen invocasse. In Sept. 131. est Καὶ σὺ Ἀνκί' ἀναξ, Ἀνκίος γενοῦ Στρατῶ δαίω, *lupi similis fias* i. e. horrendus, metuendus. Eiusdem fabulae initio Eteocles, si quid, inquit, urbi accideret, unus Eteocles incusaretur civium cantilenis,

Οἰμῶμασιν θ' ὦν Ζεὺς ἀλεξητήριος

Ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει,

ad verbum: quarum Jupiter averruncus, utinam cognominis (ἀλεξίτακος) fieret Cadmeorum civitati, i. e. quibus aversis, utinam Iupiter non nomine tantum, sed re ἀλεξίτακος esset huic civitati. Conferendus est locus, qui est Eum. v. 90.

Ἐρμῆ, φίλασσε, κάρτα δ' ὦν ἐπώνυμος (i. e. πομπαῖος)

Πομπαῖος ἴσθι, τόνδε ποιμαίνων ἕμῳν

Ἰκέτην. — Neque praetereundus est locus in Agam. 1050, ubi Cassandra Apollinem sic appellat:

Ἀπόλλων, Ἀπόλλων,

Ἀγνιάτ' Ἀπόλλων ἕμῳς,

Ἀπόλεσας γάρ σὺ μόλις τὸ δευτερον.

ib. 1057. Ἄ, ποῖ ποτ' ἤγαγές με;

ubi Ἀγνιάτης ad ἄγω, Ἀπόλλων ad ἀπολλυναι refertur. Cf. fragm. Eur. Phaëth. ap. Macrob. Saturn. I. 17, et Archilochus ib. (fr. 23. Bergk). Phoebi cognomen Apollo a Phoebe habere dicitur, Eum. 7.

Φοίβη δίδωσι δ' ἡ γενέθλιον δόσιν

Φοίβω· τὸ Φοίβης δ' ὄνομα ἔχει παρώνυμον,
i. e. nomen, quod avia Phoebe gerebat. Ex fragmen-
tis accedunt 285 (Dind. Athen. XI. p. 491. A): *Atlan-*
tis filiae patris laborem

Κλαίεσκον, ἔνθα νυκτέρων φαντασμάτων

Ἔχουσι μορφάς, ἄπτεροι πελειάδες.

Ἄπτερους γὰρ αὐτάς (τὰς Πλειάδας) εἶρηκε, διὰ τὴν πρὸς
τὰς ὄρνεις ὁμωνυμίαν; 291 (Arist. Hist. An. IX. 49):

Τούτων δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν

Πεποικίλωκε ἀποδηλώσας ἔχει,

ubi αὐτοῦ tam ad subiectum verbi πεπ., quam ad
ἔποπα (ἐπόπτην τῶν αὐτοῦ κακῶν) referri potest, sed
sensus obscurus est; 313 (Strab. VI. p. 258) Ἄφ' οὗ (τοῦ
ἀποφάγῃναι) δὴ Πήγιον κικλήσκειται. Alia magis trita
sunt, ut lusus in nomine Promethei (Prom. 86), notatio
nominum Bospori (ib. 736) et Areopagi (Eum. 660).
Quibus si locum nobilissimum de Helena (Ag. 667)
divinitus nominata, quia naves urbesque et viros (ἐλέ-
νας, ἑλανδρος, ἐλέπτολις) perdidisset, addideris, omnia
quidem, nisi memoria me fallit, ex Aeschylō collecta
habebis. Ne apud antiquissimos quidem poetas Home-
rum, Hesiodum, item Pindarum et Empedoclem (cf.
v. 435, sqq. Karsten, p. 61) haec prorsus desunt. In
reliquis tragicis Sophocles in hoc genere parcius est
(Lob. Ai. 430), sed Euripidem et Agathonem cum
reliquis Sophistarum flosculis hanc quoque figuram
consectatos esse constat. Quod si ille ideo a Comico
traductus est (cf. e. g. Etym. M. v. Ἀμφίων, Pollux
IX. 36), magis quia intempestive nimisque crebro

lusui indulgeret 1), id factum est, quam quia totum hoc genus antiquis displiceret. In nominibus enim hominum fatalem inesse significationem putabant, quod eum aliunde, tum ex loco de Helena supra allato apparet (cf. omnino Lob. l. l.); neque illa res, priusquam notatio verborum artis formam induisset, et in scholas abiisset, humile quid habebat aut tragoediae gravitate indignum.

861. Scholion Faehs. ad v. 858. nimis corruptum est, quam ut de lectione certi quid afferre liceat. Idemque dicendum de Schol. B. ad 866. (a Schutz. om.), ubi Pauw. corrigit *γνωμῶν*] *γνώμης*. Quidquid est, in textu procul dubio cum Blomf. legendum est: *ἀλλ' ἀπαμβλανθήσεται Γνώμην· δυοῖν δέ*, rell. Nam neque illud *κλέειν ἀνάγκη* dici potest *γνώμη* et *ἀπαμβλ.* cum *γνώμην* coniunctum magis placet, quam nude positum. *Δυοῖν θᾶτερον* vel *θᾶτερα*, (cf. Stallb. ann. crit. ad Theaet. p. 187. B.), *alterutrum*, usitata dicitio est. cf. Plat. Phaed. p. 66. E, 76. A, Crit. 52. A. (ubi *δυεῖν* reposuit Stallb., quod hic in lemm. Schol. B. est); h. l. illa verba significant *duorum alterum* nimirum *κλέειν ἀνάγκη*.

877. *Λόγου* A. (ad 875) pro *χρόνου*. Eadem varietas est in Persis v. 699.

Πάντα γὰρ Δαρεῖ' ἀκοῦση μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ

1) Frigidum est, ut hoc afferam, in Phoenissis *δίδωσι τὸ βρέφος Σφυρῶν σιδηρὰ κεντρὰ διαπείρας μέσον*, "Ὅθεν νιν Ἑλλὰς ἀνόμαζεν Οἰδίπου". Postremum quidem versum spurium indicat Valck. nec sine causa; sed alii sunt loci, in quibus similiter illud *θεῖν* usurpatur. Cf. ipsum Valck. et Lersch, l. l.

et supra v. 75. pro οὐ μακρῶ πόνῳ nonnulli libri habent χρόνῳ, quo etiam referenda est glossa ἀλλὰ συντόμως. His locis χρόνῳ librariis deberi, quum probabile sit, nostro quoque λόγον verum habeo. Infinitivum abundanter adici, nemo mirabitur. cf. Ag. 257, et al.

In Schol. B. ad 887, sub finem παίουσιν εἰκῆ] πράττουσι μάτην, legendum ταραττουσι μάτην.

892. A. ad 887 sub fin., quum scribat λέγει, ὅτι σοφὸς ἦν ἐκεῖνος, ὁ εἰπὼν τὸ ἐπὶ μακρῶ χρόνῳ καὶ ἀριστεῖν καὶ εἰημερεῖν τοὺς τοῖς ἀξίοις τοῦ γένους αὐτῶν ἐπιγαμβροῦντας, videri potest legisse ὡς τὸ κηδεύσαν (de quo usu neutrius generis cff. intpp. ad Pers. init., Hemst. ad Luc. Tim. 35. vol. I. p. 147), sed neque haec ad vivum resecanda puto, et illa lectio procul dubio vulgatae postponenda est. Reliqua, quae hic leguntur, a Scholiaste de suo adiecta esse apparet.

902. Uterque Schol. (A. ad 895, B. ad 900) δυσπλάγχνοις, pro quo, quod Voss. 1. priori loco habet, δυσπλάγχτων (sic), librariis debetur. Δυσπλάγχνοις corruptum esse videtur ex δυσπλάγκτοις, quod, similiter ut supra 587. (cf. 577) πολὺπλάγκτοι pro πολὺπλανοι positum erat, vulg. lectionis δυσπλάνοις locum occupavit.

905. Schol. A. ad 895 (p. 114 inf.) Μηδὲ ὁ ἔρωσ τῶν κρειτόνων, θεῶν, ἐπίδοι με. Faehs. ad 894. μηδὲ ὁ ἔρωσ, -ὅτι τὸ ὄμμα φημι τὸ ἀφικτον τῶν θεῶν, tell. Postrema verba exciderunt. Prius scholion si sic, ut feci, distinguitur, θεῶν ad explicationem vocis κρειτόνων adscriptum est. In altero κρεισσόνων non comparet, sed solum θεῶν; quod si illud excidit, tamen

interpres θεῶν alio loco, et quidem ut videtur post
 ἔγωγ legiti. His nemo diffitebitur valde dubium fieri
 θεῶν, quo vocabulo propter sensum et metrum opti-
 me caremus. Initio huius epodi oratio tam hiulca
 est, tam insolens illa positio particulae μέν, denique
 tautologia adeo ingrata, ut prorsus assentiar Schoe-
 manno, haec corrupta iudicanti. Ipse scribit: Ἐμοὶ
 δὲ τίμιος ὀμαλὸς γάμος ἄφοβος, Μηδὲ κρεισσόνων θεῶν
 ἔρωσ; ἀφικτον ὄμμα προσδράκοι με. Quae coniectu-
 ra admodum speciosa est. Sed ad annotationem Scho-
 liastae ἄφοβος] εἰμὶ hic provocari non debebat. Ille
 enim, qui hanc glossam scripsit, similiter ad ὀμα-
 λὸς verbum substantivum intelligere potuit: *michi
 quia coniugium aequale est, non metuo*; neque
 enim tam elegantis iudicii isti librarii erant, ut re-
 petitione eiusdem sententiae (ἄφοβός εἰμι, οὐ δέδια)
 offenderentur; accedit, quod nescimus, quomodo sequen-
 tia olim lecta fuerint. Illud verissime observavit
 Schoem., optantis tantum sententiam hic choro con-
 venire, quare certum puto, οὐ δέδια interpretis verba
 esse; de reliquis ambigi posse, non est quod moneam.

919. Πυστός, Var. Lect. apud A. ad 907, non magis
 probandum, quam quod ad praecedentem versum af-
 fert τόποις pro κτύποις. cf. v. 925, Hes. κτύπος-βροντή.
 Fortasse illud τόποις ortum est ex κόποις, quod ad vo-
 cabulum κτύποις explicandum adscriptum esse potuit.
 Cf. Var. Script. Choeph. 23. — Permutantur πείθεσθε
 et πύθεσθε (Schol. B.) supra v. 274, πύστις et πίστις,
 Sept. 54. — Voss. 1. in hoc scholio pro πύρηγοον ha-
 bet πυρίπγοον.

In Schol. B. ad 934. ἄθλον] ἦν μανθάνης κάματος, scrib. τοῦδε] ἢ ἐάν θάνης. ἄθλον] κάματος. Eiusdem annot. ad v. 924. recte emendat Heath.

947. A. ad 945. γράφεται ἡμέροις. Ἡμεροσ hoc sensu omni auctoritate destitutum est 1); scribendum puto τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοῦς, τὸν ἡμεροῖς, per synizesin. Supra v. 685. Ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος. Cf. Herm. D. M. p. 54. Ad sensum in hac appellatione articulus aptior videtur, quam participium, quod causam afferat. De ἡμέροις cf. Valcken. Phoen. 1515, Iph. Aul. 1342. Supra v. 546. non improbandum esset, si codex haberet τίς ἐθ' ἀμερίων ἄρηξις;

952. In scholio B. ad 950. vitiose scribitur αὐθ'; recte A. αὐθ' ἕκαστα, non αὐθέκαστα. Cf. Abresch. p. 60, Valcken. Phoen. 497. Αὐτός in hac locutione ipse significat, ut propria vis horum verborum sit: singula, qualia per se sunt, h. e. sine fuce, sine ambagibus aut ornamento, unde λέγειν, ἐκφράζειν αὐθ' ἕκαστα est res *distincte* et proinde *clare* tradere (ἀπλᾶ καὶ σαφῆ Valck.) Deinde frequenti usu factum est, ut ἕκαστος propriam vim amitteret, et αὐθ' ἕκαστα usurpari coeptum sit pro eo, quod vulgo dicimus, *ipsa per se*, ut apud Eur. Hec. 1196, τὰ χρηστά δ' αὐθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους, i. e. bonum ipsum per se spectatum (non *singula bona per se*), quare malim ibi αὐθέκαστ' (ὕφ' ἐν) scribere. Novum hinc ortum

1) Passovium, in lex. s. v. hanc significationem vocabulo tribuentem, hunc unum locum cogitasse puto.

est vocabulum ἀνθέκαστος, quo iam Philemon ap. Stob. Flor. II. 27. fragm. inc. 3 Mein. usus est. Apud philosophos homo ἀνθέκαστος est vel is, qui ἀντὰ ἕκαστα dicit, i. e. sincerus et apertus, vel qui ἀντὰ ἕκαστα, *singula propter se* agit, neque favore aut gratia ducitur, gravis (qui certam agendi normam sequitur), severus, maloque sensu rigidus, morosus, arrogans. Exempla abunde affert Sallier. ad Thom. Mag. s. v.

In A. ad 966. (l. 3.) Voss. 1. recte *δυσπραξίαν* habet; in fine huius scholii legendum *κρείσσον ἡγοῦμαι τοῦ ἀγγελιαφορεῖν - τὸ λατρεῖν καὶ προσηλώσθαι τῇ πέτρᾳ ταύτῃ.*

994 (992). Αἰθαλοῦσα A et B. Praeterca A. *γράφεται αἰθεροῦσσα*, in quo vestigium est verae lectionis αἰθαλοῦσσα. Adiectivi ab αἰθήρ formati constans forma est αἰθέριος; αἰθαλοῖς apud Hesiodum quoque Theog. 72. fulminis epitheton est.

Schol. B. ad 1002. *εἰσελθέτω] ἔννοια, γνώσις* (int. λέπει). Ex hac vel simili annotatione indoctus librarius conflavit scholion apud Faehs. ad 1002: *καὶ συντάσσεται οὕτω μὴ εἰσελθέτω σε γνώμη - ὅτι ἐγὼ φοβηθεὶς ἔνεκα τοῦ Διὸς θηλήνους - γενήσομαι.*

1009. A. ad 1010. *γράφεται, ἀλλ' ἔρεῖν μάτην*, quod metro adversatur. Probabile est, illud ἀλλὰ primum explicationis gratia adscriptum, deinde male textui esse illatum; eodem modo supra v. 210. in quibusdam libris ante καὶ γὰρ, ἀλλὰ contra metrum intrusum est. Male tamen locum intellexit, qui hoc ἀλλὰ adscripsit; nulla enim oppositio est. Nam πολλὰ καὶ μάτην est πολλὰ μάτην vel πολλὰ μάταια. Usus hic parti-

culae καί, Homero solennis, ab hoc ad Atticos transit. Cf. Sluiter, Lectt. Andoc. p. 143, Choeph. 741. πολλά καὶ μοχθηρά, Eum. 159. Ἡ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. Abundantia, quae est in λέγων-ερεῖν, Graecis in ligata non tantum, sed pedestri etiam oratione perquam frequens est. Demosth. pro Cor. § 51, Bekk. et passim: εἰπέ που λέγων, Soph. Ai. 744. ὡς ἔφη λέγων, Herod. I. 122. ἔλεγε φάσ. Quibus locis tamen ratio habenda est eorum, quae Frankius ad Dem. adv. Phil. II. § 11. de discrimine τοῦ λέγειν et εἰπεῖν vere monuit, illud orationes ipsas et orandi actum ante oculos ponere (*λέγειν stellt die Handlung des Redens in ihrer Wirklichkeit, in ihrer Dauer dar.*) Multo minus pleonasmus est, ubi alterum verbum gravius et ornatius, aut magis definitum est, vel participio accusativus adiicitur; ut in οἴχεται ἰὼν, ἀλιξας ἔφυγεν (Pers. 101), παραύσκων εἶπε (Choeph. 277), ἐκβιάζει λέγων (Ag. 484), de quibus egregie disputat Lob. Ai. p. 340. Add. Arist. Ach. 177, Stallb. ad Plat. Symp. p. 195. B.

1028. Τοῦ σοῦ δέ, B. ad 1026. Vulgata longe significantior est. In Schol. A. ad 1030, sub finem pro ἀνθαδίαν apud Faesium est ἀναΐδειαν.

1059. Schol. Faehs. ad 1056. εἰ δ' εὐτυχή]-ἢ ἔννοια τοιαύτη· εἰ ταῦτα εὐτυχῆ δοκῶσι τῷ Προμηθεΐ, τί διαφέρει τοῦ μαινομένου; Ἄλλως· εἰ τὰ τοῦδ' εὐτυχῶς ἔχουσι, τί γὰρ ἐλλείπει τοῦ [μὴ] παραφρονεῖν αὐτὸν, ὧ Ὁκεανίδες [ἢ διὰ τί]. (τί) γὰρ καὶ ἐνδίδωσι τῶν μανίων, εἰ τὰ τοῦδε εὐτυχῶς ἔχουσιν. Verba ἢ διὰ τί

hic aliena sunt, quare uncis inclusi et τί addidi; quamquam ne vel sic quidem, quid velit interpret, satis apparet. Postremo in Faehsianis legitur: "Ἄλλως· εἰ τοῦδε εὐτυχεῖ, τί χαλᾶ μανίων; γράφεται καὶ εἰ τὰ τοῦδε εὐτυχή εἰσὶ σοι, τί χαλᾶ, ἐλλείπει, μανίων; Quae continent variam lectionem non in verbis poetae sed in scholiō, quales saepius adscribuntur. Omnes autem hae explicationes ad duas lectiones referendae sunt; prior in scholiis Faehs. ad εἰ δ' εὐτυχή, altera, eaque, quae est in Voss. 1. ad εἰ τοῦδ' εὐτυχή; quae verba interpretari non poterant nisi τὰ in explicatione adderent. In optimo codice Mediceo posterior lectio est. Proxime accedit (ΕΙΠΟΥ-ΔΕΤΤΥΧΗ) εἰ γ' οὐδὲ τυχή τι χαλᾶ μανίων, *si ne fortunae quidem cedens quidquam a furore remittit.* Soph. O. C. 590. ἀλλ' εἰ θέλοντάς γ' οὐδέ σοι φεύγειν καλόν; » quid autem si, quum te volunt recipere, ne tibi quidem decorum est eos fugere?" Eur. Med. 88, Soph. Ai. 1110. Χαλᾶν est idem fere quod εἰκεῖν. Soph. O. C. 203, ὅτε νῦν χαλᾶς, Schol. ὅτε νῦν εἰκεῖς, Hec. 403. γάλα τοπεῦσιν. Genitivus adicitur ut in εἰκεῖν πολέμον, ἔδρας τινί. — Promethei μανία est obstinatus animus et pertinacia, qua nemini cedens in voluntate perseverabat. Cf. μανικός apud Plat. Symp. p. 173. D, Groen v. Prinsterer, Prosop. p. 205; de plur. μανίαι, Arist. Nub. 831, Schol. Pac. 63. Fortunae autem cedere sapientis habebatur. Soph. Phil. 1316, fr. 279. Ahrens. Aristonymus ap. Stob. Serm. III. p. 39. Gesn. Κυβερνήτου μὲν ἔργον ἀγαθοῦ εἰς τὰς τῶν πνευμάτων μεταβολὰς ἀρμόσασθαι, ἀνδρὸς δὲ σοφοῦ πρὸς τὰς τῆς τύχης.

In Schol. A. ad 1058 et 1063 pro ὄχημα (τῆς βρον-
τῆς) in scholiis Faehs. et Voss. 1. recte legitur ἤχημα.

1072. Schol. A. (ad 1071, Faehs. 1070.) in lem-
mate ἄττ' ἐγώ, vel propter metrum damnandum; pro eo
in Voss. 1. scribitur ἄτ' ἐγώ.

Schol. A. ad 1080 (p. 132. l. 4), Faehs. et Voss. 1.
ἐλίssonσι (non ειλ.) καὶ συστρέφουσιν, eadem varietate,
quae supra est v. 138, in lem-
mate Schol. B. Sub fi-
nem pro τρίχωμα ex Voss. 1. substituendum est τρι-
χυμία (scribitur ibi τρυκίμια).

1092. Stephanus lectionem φόρον etiam in scholiis
exstare dicit, in quo tamen haud scio, an falsus sit.
Certe in editione scholorum, ad quam annotationem
scripsit (Vict.) est φόβον (A ad 1080. s. f.), et sic
quoque Voss. 1. Recte utique monet Well. φόρον
contra sensum esse; sed supra v. 355, ubi Typhoeus
dicitur σμερδναῖσι γαμφυλῆσι συρίζειν φόρον, φόρον re-
tinendum puto, neque admittendam scholiastae lectio-
nem φόβον. Illud certe gravius. Contra Sept. 116.
κινύρονται φόρον χαλινοί, φόρον nimis turget; et cho-
rus non tam metum instantis mortis, quam horrorem
e belli tumultu ortum significat, quare lubenter
Schwenckio assentior scribenti φόβον.

SEPTEM CONTRA THEBAS.

13. Ὠραν et ὦραν affert Schol. A, ὦραν B. et Schol. Voss. 2. ἕκαστον καὶ πάντα ἔχοντα ὦραν καὶ φροντιδὰ ἐπὲρ τῆς πόλεως, ὡς καὶ καθὰ συμπρεπές ἐστι 1) καὶ ἀρμόδιον ὑπάρχει, καὶ τῇ πόλει ἀρήγειν καὶ βοηθεῖν καὶ τοῖς βώμοις, rell. — B. explicat ἕκαστον] μειράκιον (τὸν ἑλλ.-ἀκμ.), γέροντα (ἔξ. χρ.), νεανίσκον (βλ.-πολὸν). Duo sunt, quae huic interpretationi mihi videntur obstare. Prius cernitur in articuli, alterum in copulae ante ἀλδαίνοντα illicita omissione, quorum illud etiam contra lectionem ὦραν ἔχοντα pugnat; ἕκαστον autem non ad eos tantum pertinet, quorum mentio proxime praecedit, sed refertur ad ὑμᾶς v. 10. Propterea omissa copula cum Dindorfio scribo ὦραν ἔχονθ' ἕκαστον. Ἐξῆβος est qui virilem aetatem attigit; Hesych. ἔξω τῆς ἡβης, τριάκοντα πέντε ἐτών. Βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολὸν, quod explicationis gratia adiectum, significat qui magnum corporis incrementum alit, h. e. qui corpus habet robustum, qui est in flore aetatis (cf. infra ad 604). Horum

1) Ms. κατὰ συμπρεπές τι.

» unum quemque decet ea qua par est cura urbi deorumque aris succurrere.»

18. Schol. A. explicat πάντα πόνον τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑποδεχομένη. B. in lemmate habet παιδίας, sed interpretatur παιδείσεως κακοπαθείαν. Etym. Gud. p. 447. 14 (cf. Etym. M. p. 657. 50) τὸ παιδεία πολλά σημαίνει· σημαίνει γὰρ τὴν παιδευσιν καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. — Τὸ γὰρ σημαῖνον παιγνίον διὰ τοῦ ι γράφεται, καὶ παρ' ἡμῶν ὀξύνεται, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται, οἷον παιδία. Schol. Arist. Plut. 1056 et Suid. i. v. παιδία· οὕτως οἱ Ἀττικοὶ βραγκαταλήκτως καὶ παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ παιγνίου· — παιδεία δὲ ἡ παιδεύσεις διὰ διφθόγγου. Theogn. 1305. παιδείας πολυηράτου ἄνθος Ἰωντερον σταδίου, 1348. δαίμονα παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἔρατόν. Ex his primum apparet, Photii glossam p. 370. 1. παιδείαν, παιδικὴν ἡλικίαν non, quemadmodum existimat Schneiderus ad Plat. Rpubl. p. 537. B, ad corruptam lectionem pertinere; deinde antiquos grammaticos duo solum agnoscere vocabula παιδεία et παιδία, dialecti tantum proprietate a παιδιᾶ diversum, quorum illud significet tam *institutionem* quam *puerilem aetatem*, hoc *lusum*. Itaque dubitari posset, an iis locis, ubi codices fluctuant et significatio pueritiae requiritur, scribendum esset παιδεία, nisi duobus locis a Schneidero indicatis, Plat. Politic. p. 268. E, Hippocr. Προρῶντ. l. II. T. I. p. 231. Kühn (ἐν τῇ παιδίῃ τε καὶ νεότητι) codices sine varietate, ut videtur, vocabulum per litteram ι scriptum praeberent. Nam Politici loco οὐ πολλά ἐκφαιγεις παιδίας ἔτη, παιδιᾶς, quod dedit Stallbau-

mius, minus aptum est. Tenendum igitur, vocabula *παιδεία*, *παιδία*, *παιδιά* ita esse diversa ut primum vulgo *institutionem*, alterum *pueritiam*, tertium *lulum* significet, interdum tamen pro *παιδία παιδεία* esse dictum (cf. Theogn. l. l.) Quare Schol. B. explicatio ad *παιδείας* tantum referri potest, Schol. A. etiam ad *παιδίας*. *Παιδίας* (sive *παιδείας*) ὄτλος esset *molestia pueritiae*, i. e. quam pueritia affert, similiter ut *νυμφίων ὄτλος*, Soph. Trach. 7. Hoc propterea potest placere, quod *παιδεία institutio* non ad corpus sed ad animum referri solet (Wytttenb. ad Plat. Phaed. p. 107. D, Stallb. ad Phil. p. 55. D, Boisson. ad Mar. Procl. c. 6), unde saepius Terrae *τροφή*, vix umquam *παιδεία* commemoratur: sic *κουροτρόφος* (Suid. i. v.) eiusdem cognomen est, eleganterque infra v. 459. Eteoclus dicitur *θανών τροφεΐα πληρώσειν χθονί*; similiter *cinnus*, quem adulti patriae fluviiis dedicabant *θρεπτήριος* dicitur. Cf. Eust. ad Il. II. p. 185, Bamberg. ad Choeph. 6. Add. Choeph. 126, fragm. 38. Hoc tamen loco quare *παιδείας* pro *τροφής* positum sit, consideranti vs. 16 (*τροφῶ*) et 19 (*ἐθρέψατο*) obscurum esse nequit. Itaque non esse videtur, quare a vulgata interpretatione recedamus. *Παιδεύειν* pro *τρέφειν* est in Soph. frgm. 425, Ahr. (Erot. p. 304). *Λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα*.

20. *Γέννησθε*, B (*ἵνα ὑπάρξῃτε*). Sed Schol. Voss. *ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τοδε, ἤγουν ὅπως γένοισθε πρὸς βοηθείαν αὐτῆς*, ubi altero loco Voss. 2. habet *γέννησθε*, a correctore, ut videtur, e textu illatum. In loco huic simili Eum. 640. *Καὶ τόνδ' ἔπεμψα* —

Ὅπως γένοιτο πιστός; εἰς τὸ πᾶν χρόνου, metrum conjunctionum non patitur. Attractionis huius οἰκιστήρας πιστοῦς ὅπως γένοιθε quamquam rarae geminum tamen exemplum exstat: Eur. Iph. T. 925. αἰγῆ δ' ἐτεκτῆραντ' ἀπόφθεγκτὸν μὲ ὅπως Δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα, ubi cf. Herm.

35. Τελοῖ, A ad 30, sub f., quod ferri nequit, quoniam verba εὐ τελεῖ θεός rationem continent dieti proxime praegressi μηδ' ἐπηλυδων Ταρβεῖτ' ἄγαν ὀμιλον.

43. Μελάνδετον Schol. A. exponit τὸ μελανθέν τῷ αἵματι; similiter Schol. ad Eur. Orest. 812. Ille addit τὸ μελάνδετον καλῶς ἐπὶ ξίφους ῥηθείη, ἐπὶ δὲ σάκος παρέλκει τὸ δετον. Melius vocabuli sensum perspexit is, qui postrema verba adscripsit: Ἡ τὸ περιφέρειαν σιδηρᾶν ἔχον μέλας γὰρ ὁ σίδηρος. Cf. Eust. ad Il. XV. 713, p. 1039. 35 ed. Rom. Significatur clypeus e corio confectus et margini ferreo inclusus. Teste Blomfieldio vocabulum alibi de clypeo dictum non invenitur, sed χαλκόμετον σάκος est infra v. 145, et alibi.

65. Τόνδε, B. Schol. Voss. καὶ τόνδε καιρὸν λαβέ[] τουτέστι μὴ ἀρήμης 1) τὸν προσηκόντα καιρὸν [παρέλθειν] μηδὲ τοῦ προσηκόντος ἐκπέσης 2) χρόνον. In lem-mate Voss. 1. correctum τοῦδε. Vulgatae sensus est: *atque haec perficiendi opportunitatem arripe*, non ut Ahrensi placet, *contra haec*; respicitur ad φράσαι v. 63, nec pluralis numerus offensionī esse debet,

1) Voss. 1. ἀρήμης, 2. ἀρήσεις.

2) ἐκπεσῖν, Voss. 1.

cf. infra v. 212, Pers. 226, Suppl. 428, et centies alibi; vid. Stallb. ad Plat. Gorg. init. Τόνδε tum demum recte legeretur, si non ὄστις, sed ὄς sequeretur; nam καιρὸν ὄστις ὤκιστος λαβέ est *paratissimam quamque arripe occasionem*.

69. Schol. Voss. ὦ Ζεῦ καὶ Γῆ οἱ τὴν (f. θεοὶ τε τὴν) πόλιν συνέχοντες καὶ ἐδραιούντες, ἢ ἀρά τε τοῦ πατρὸς Οἰδίποδος ἢ μέγα δυναμένη, μὴ μοι τὴν πόλιν πρυμνόθεν, ἦτοι ἐκ τῶν βιάθρων αὐτῶν παντελῶς ὀλοτρυνθεῖσαν ἐκκόψαιτε (sic) δηλώωτον (in 1. supra scriptum δορυ) καὶ ὑπὸ δῆϊδος καὶ μάχης καὶ 1) πολέμου κρατηθεῖσαν. Hic interpretis omnino πρυμνόθεν legit. Schol. B. πρυμνόθεν] ῥιζόθεν. Eustath. ad Od. XVII, p. 1828. 32, ed. Rom. πρυμνόθεν τομῇ, ἢ προῤῥήζος. Hesych. πρυμναδε, πρυμνόθεν, πᾶν γὰρ τὸ πρόζγειον [κάτωθεν] πρυμνὸν λέγεται, quibus, nisi fallor, significat, scribendum esse πρέμναδε, πρυμνόθεν, non πρέμναδε, πρέμνοθεν. Idem πρυμνά, τὰ πρέμνα. — Πρυμνός et πρέμνον eiusdem procul dubio sunt originis, sed usu differunt; nam πρέμνον tantum pro *radice* dicitur, πρυμνός habet latiore *extremi* significationem. Itaque τὸ πρυμνὸν alicubi *radicem* significasse ubi genitivus facile ex proximis verbis suppleri posset, eoque alterum Hesychii locum esse referendum, a ratione non alienum est; quamquam exempla non afferuntur, neque in Homero, apud quem frequens est adiectivum πρυμνός, ullum exstat. Itaque si poëta hic et infra v. 1048 ῥιζόθεν significare voluit, quod ex

1) δῆϊδος κ. μ. καὶ om. Voss. 1.

verbo ἐκθαμνίσθητε et similium locorum comparatione probabile videri debet, πρέμνοθεν cum Blomfieldio praefendum est. Hesychii verba (v. προμναδε) si supra recte interpretatus sum, non mirum προμνοθεν alibi quoque a grammaticis pro πρέμνοθεν esse substitutum. Ceterum imago quae est hoc loco antiquis poetis familiaris est. Noster Eum. 379. γῆν — Ἐνειμῶν αὐτόπρεμον εἰς τὸ πᾶν ἐμοί, Prom. 1048. γῆθ' ἄν πνυθμένων Ἀνταῖς ἕλζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Solon. fragm. 12. 9. πλοῦτος δ', ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίνεται ἀνδρὶ Ἐμπεδος ἐκ νεάτου πνυθμένος εἰς κορυφῆν. Callim. in Del. 35. Καὶ τὰς μὲν (νήσους) κατὰ βένθος, ἔν' ἠπειροῖο λάθονται Πρεμνόθεν (v. προμνοθεν) ἐρρίζωσε. Soph. El. 755. πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἐφθαρταί γένος. Adde quae afferunt Valcken. ad Hipp. 683, Blomf. ad h. l.

79. Schol. A. ad 80 hunc locum explicat, quasi verba hoc ordine legisset: Μεθεῖται στρατὸς πρόδρομος ἰππότας. Στρατόπεδον λιπὼν ἕϊ πολὺς ὄδε λῶς, vel Πείπ. ὄδε λ. στρατόπ. λιπ., nam de verbis στρατόπεδον λιπὼν nihil in interpretatione. Cum Schol. A. consentit Schol. Voss. 1, nisi quod l. 2. recte ὀρμῶν pro ὀρμᾶ ponitur. Voss. 2. ὁ στρατὸς συγκεχώρηται καὶ ἀφίεται πρὸς τὴν πόλιν, καταλείψας τὸν τόπον, ἔνθα ἔκειτο. Ὡδε (MS. ὦδε; excidit ἕϊ) πολὺς λαὸς ἰππότης πρόδρομος ἦτοι δραμαῖος ἢ προτρέγων τῶν ἄλλων, οἰοῦναι τῶν πεζῶν, quae si cum Schol. A. ad vs. 80 comparantur, suspicio nascitur, eum, qui hunc librum scripserit, antiquam interpretationem secundum lectionem, quam ipse in textu invenisset, immutasse.

Cuius rei alibi quoque exempla mihi depræhendisse videor. Hoc loco illa Voss. 2. annotatione non tantum ordo vulgatus confirmatur, sed quum scholii editi verba lectionem πολῶς (explicatur enim τὸ τοῦ στρατοπέδου ὅλον) dubiam reddant, hic aperte ad πολῶς respicitur. Πολῶς optime se habet. Demosth. de Cor. § 136. τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶ ἕροντι οὐκ εἶξα, Horat. Sat. I. 7. 28. *salso multoque fluenti — regerit convicia*. Cf. Valck. ad Hipp. 443. — Πολῶς ᾧδε (d'enim omittendum) est in lemmatē Schol. A, de qua lectione recte iudicat Well. Eadem varietas est Prom. 937. ὁδ' οὐν ποιέτω (Soph. Ai. οἶδ' οὐν γελώντων). Cf. Wunder. ad Phil. 771, Ant. 522, infra 843, et alibi.

A. ad h. l. τὸ γὰρ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στρατοπέδου, in quibus Voss. 2. inepte τὸ ἕρῃ πρὸς. In Aeschylō praeterea hoc signum appositum invenimus Choeph. 529 (527, Well.), ubi Schol. τὸ γὰρ ὅτι ἀπὸ ὄψεως παρήγαγε τὸ ὄψανον; in Suppl. v. 874. γὰρ fortasse lacunam indicat. Schol. ad Prom. 9. τὸ γὰρ διὰ τὸ σφέ. Cf. Schol. ad Eur. Med. 33. (ὁ σφέ νῦν ἀτιμάσας ἔχει) apud Casaub. ad Diog. Laërt. III. 65. τὸ γὰρ, ὅτι κακῶς τῷ σφέ ἐχρήσατο, εἶδει γὰρ αὐτὴν εἰπεῖν. Wolf. *Prolegg. ad Hom.* p. CCXLVII, not. Sophoclis locos hac litera notatos affert Wolff, *de Scholl. Laurent.* p. 28. Vid. praeterea Schol. ad Pind. Ol. VI. 23, 78, VII. 159, VIII. 10, Isthm. V. 47, Aristoph. Av. 76, Eur. Med. 1343, Or. 81. In Platone γὰρ apponebatur verbis et figuris huic propriis. Sic enim interpretandus Diog. Laërt. III. 65. Sed

cavendum, ne idem in tragicis factum esse putemus; nam eadem signa in aliis scriptoribus aliud significabant. Cf. Villoison. Prolegg. ad Scholia Veneta, p. LIX, et Hephaest. Ench. p. 74. (Pauw.) ibidem laud.; potius omnes tragicorum versus, qui quamcunque tandem ob causam memorabiles videbantur, sic notari solebant. Herm. ad. Ant. 1151, Schol. ad Med. 1343. *οτι δοκεῖ τὸν στίχον τούτον εἶπὼν Εὐριπίδης ἐκβεβλήσθαι, διὸ καὶ κεχίασται.* Itaque poterat quidem χ versibus apponi, qui suspecti videbantur, non tamen continuo sequitur, ubi χ inveniatur, verum spurium a grammaticis esse iudicatum, videturque omnino aliud et peculiare signum τῆς ἀθετήσεως, fortasse obelus, fuisse, nam si notatio tam ambigua fuisset, non, ut nunc fit, sine ulla dubitatione interpretes ἀθετεῖσθαι στίχον retulissent. Vid. Schol. Or. 629, Rhés. 41, Or. 1352, Richter, l. l. p. 31. Alexandrinis grammaticis τὸ χ deberi, recte statuere videtur Wolff, l. l. p. 27; de eius origine cf. Etym. Gud. v. κίβδηλος, p. 321. 17. Sed ut illuc redeam, Stanleius h. l. non χ sed $\chi\rho$ i. e. *χρηστόν* sive *χρησίμων* appositum fuisse suspicatur; sed nescio, cur fidem negemus scholiastae, tradenti hunc locum propterea memorabilem visum esse, quia discrimen τοῦ στρατοῦ et στρατοπέδου hinc clare perspici posset.

81, sqq. Plura ad hunc locum in utroque Vossiano exstant scholia, quae quamquam ad verba corrupta emendanda non sufficiunt, tamen fortasse viam ad verum inveniendum monstrare poterunt.

I. Schol. Voss. 2. σαφῆς δέ] στικτέον εἰς τὸ δέ, ὡς

ἀν ἢ συνταξίς ἢ 1) τοιαύτη ἢ κόμισ φανείσα αἰθερία, ἤγουν ἐν τῷ ἀέρι, πείθει με τὴν ἔφοδον ὑπονοεῖν τοῦ στρατοῦ, ἀναυδος καὶ ἀφωνος οὖσα, σαφῆς δέ. — Τὸ δὲ ἔτυμον ἀγγελος οὕτως νοητέον καὶ συντακτέον· ὁ ἀγγελος ὁ ἐλεθρινός 2) ἤγουν ὁ ἐλάσας ἡμᾶς τῶν δεινίων (στικτέον γὰρ καὶ ἐν τούτῳ), ὁ πρὸ μικροῦ ἀπαγγέλλας τῷ Ἐτεοκλεῖ τὴν τοῦ στρατοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἐπίθεσιν, ἀληθῆς ἦν. Cum hoc scholio recte coniungentur quae leguntur apud A. ad 83, inde a verbo πεδιόπλ., quae, paucis mutatis, cum Mediceo consentiunt. Cf. Dind. Praef. ad Annot. p. 16.

II. Schol. Voss. 1. ἐλεθρινός χρίμπτεται βοή] χρίμπτεται, προσπέλαζει ἡμῖν τι, [ἡμῖν προσπέλαζει τί] πεδιόπλοτύπος 3) (βοή), ἤγουν ἐν τῶν ἀρμάτων κτύπον ἐμποιοῦσα τῇ γῇ, ἐλεθρινός ἀντὶ τοῦ (τοῦ) δέματος καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν τῷ φόβῳ λαμβάνουσα καὶ περιθλίβουσα. Τινὲς δὲ ὡτὶ χρίμπτεται γράφουσιν. — Ἐλεθρινός ὁ κατέχων καὶ δαμάζων ἐλεθρινός δὲ ὁ κατέχων τὸ δέμας. Pro ἐλεθρινός ὁ κατέχων καὶ δαμ. scribendum ἐλεθρινός, quod supra alieno loco (I) in scholio Voss. 2. legebatur. In reliquis correctio ἐλέδεμας necessaria non est. Scholiastes enim literam ν epicorum exemplo (Thiersch. § 173. 1.) insertam fuisse, credere potuit.

III. Schol. Voss. 2. Ἐλεθρινός 1) τε] καὶ ὁ ἐλατ-
 1) Ms. εἴη. 2) Ms. ἐλεθρινός.
 3) Sic, ut videtur; nam recentior manus correxit πεδιόπλοτύπος βοή excidisse, quisque videt. Pro ἐλεθρινός in hoc scholio ubique malim ἐλεδ. (ab ἐλετν).

4) Ms. ἐλεδ.

των και διεγειρων απο των δεινίων πεδιοπλόκτεπος
 ηγουν ο κτύπος ο εκ συγκρουσμού των όπλων προς
 ληλα και (fort. η) τής εν τή γή των ίππων ποδοζουτή-
 σεως 1) γινόμενος χρίμπεται και προσπελάζει ήμών
 τοίς ώσίν. Male quis hinc efficeret, interpretem βοά
 non legisse; potius invenisse videtur βοά, ποτάται,
 βρέμει.

IV. Denique B. ad 84. *εγχομπεται*; collatis libro-
 rum lectionibus ipsaque Scholiastae interpretatione
 probabile est, hunc ώσι non habuisse.

Ex his hae existunt variae lectiones:

I. *Αιθερία κόνις με πείθει φανεϊσ'*
Αναυδος, σαφής δ' ένυμος άγγελος
Ελεδευνάς· πεδι' όπλόκτυπ'
Ώσι χρίμπεται βοάν.

quae sic explicantur: aetherius pulvis mihi persuadet
 sublatus, mutus, sed manifestus; verus (erat) iun-
 cius, qui me e stratis excitabat; solum calcibus 2)
 pulsatum admovet (facit ut accedat) auribus clamō-
 rem." Quae quamvis scite excogitata, vera tamen esse
 nequeunt; coacervatio enim adiectivorum ante unum
 substantivum (*ανάυδος, σαφής, ένυμος*) Aeschilo cum
 maxime propria est. *Αέ* ex interpretatione natum.

Cf. quae ad Prom. 1009. allata sunt, et A. ad 80, ubi
 qui posteriorem interpretationem scripsit magis ad

1) Ms. *πεδερ.*

2) Med. in Schol. A. pro *τοίς όπλοις* habet *τοίς ποσί των*
ίππων και των όπλων, ubi leg. *και ταίς όπλαίς*.

praegressa quam ad poëtae verba attendens a vera lectione aberravit. In reliquis *χρίμπτεται* (non *ingruit* sed *facit ut ingruat*) factitiva significatione positum inauditum est, et sequentia *ποτάται, βρέμει* subiecto carent; ex qua difficultate ut se expediat, Schol. Med. interpretatur ἔχει (recte Vict. ἔχει) δέ, φησί, τρόπον ποταμῶν τὰ πεδία τῆς γῆς μου, — βρέμει, ut videtur, ad *πεδία* referens; sed sic pendet *ποτάται*. *βοᾶν* pro *βοᾶ* positum est, ut *πεδί' ὄπλοκτυπ'* explicari posset.

II. Ἐλεδευνάς πεδιοπλόκτυπος

Τι χρίμπτεται βοᾶ,

cum var. lectt. *ἐλεδάμνας* et *ὠτί χρ.* In his nihil est, quod probari possit, nisi forte *ἐλεδευνάς* aut *ἐλέδεμας*, sed significatio illius vocabuli mihi huic loco minus congrua videtur. Cf. etiam Lob. Paralip. p. 226.

III. Ἐλεδευνάς τε πεδιοπλόκτυπος

(ὦσαί χρίμπτεται βοᾶ, rell.

Πεδιοπλόκτυπος et *βοᾶ* ut coniungantur, suadet *ἄμα-τόκτυπος ὄτοβος*, infra 186.

IV. [ὦσιν] ἐγχρίμπτεται βοᾶ.

Restat, ut quae lectio vera vel vero proxima sit diiudicetur. Ut autem ab iis incipiam, quae in verbis *ἐλεδ.-βοᾶ* reliquis minorem corruptelae suspicionem movent, *πεδιοπλόκτυπος βοᾶ* non dubito, quin Aeschylō vindicari possit. *Πεδιοπλόκτυπος* enim cum Hermanno active dictum, compositumque puto ex vocabulis *πέδιον* et *ὄπλοκτυπεῖν*; unde intelligitur, verba *πεδιοπλόκτυπος* (vel, quod Hermanno placet, *πεδί' ὄπλοκτύπος*) *βοᾶ* significare *sonum, quem campi edunt*

equorum unguulis pulsati, vel, si ad verbum vertis, *clamor campos unguulis pulsans*. Traiectionis audacia defenditur locis, quos infra ad v. 332. afferam; *κτυπεῖν* autem in compositis interdum activam vim habere, demonstrat *ἀλίκτυπος* (sic vulgo accentus notatur), quod Ritschelium ap. Engerum l. l. p. 43, sq. praeteriisse videtur. Quod si *βοά* eum, quem nunc habet locum tenere debet (nec quidquam est in MSS. aut Scholiastarum interpretationibus, quod, ut contrarium statuamus, suadeat) alterius versus initium iambicum esse, probabile est. Totum locum sic emendandum esse conicio:

ἔ ἐ λεωδαμά; πεδιοπλόκτυπό; τ'

ἐγγροίμπτεται βοά, ποιάττει, βρέμει δ', κ. τ. λ.

Adiectivum *λεωδαμά;* a *δαμάω* formatum est, sicuti *φοιά;* a *φοιάω*, *συνοριά;*, *συνδρομά;*, alia, de quibus vid. Lob. Pathol. p. 440. *Λεωδαμά;* *βοά* est *clamor bellicus*; significatur igitur clamor bellatorum sonitusque terrae equorum unguulis pulsatae. *Τ' ἐγγροίμπτεται* quare mihi probabile videretur, iam dixi; posse hinc reliquas lectiones explicari ostendendum est. *Ῥοί* prorsus verum non esse, quivis, opinor, inspecta scripturae varietate videbit. Permutari autem *τέ* et *τι*, satis notum (cf. si tanti est, supra v. 13); itaque facilis erat transitus a *τ' ἐγγρ.* ad *τι χρ.* Deinde glossema *ὦσι* quum semel in textum surrepsisset, *τι* cum hoc permixtum *ὦτι* peperisse videtur. In aliis libris illud *ὦσι* praegressi vocabuli exitum (*ος; τι*) simul absorpsit. — *Ποιάττει* est Viri Docti coniectura, quam lubenter recepi; requiritur enim, quod accedere

claniorē significet, *προσάσσω* autem optime hoc sensu dicitur. Prom. 134. *Κτίποι γὰρ ἀγὼ χάλυβος διήξεν ἀντρῶν Μυχόν.* De particula *τέ* epitheta, quae dicuntur, ornantia, iungente, vide quae vere monuit Engerus, I. I. p. 54.

188. Schol. Voss. 2... καὶ ὁ *Λυκόφρων* (v. 25) *ἢ ὑπὲρ Καλυδνῶν λευκά φαίνουσαι πύλα,* ἤγουν τὰ ἰστία ὑπεράνω τῶν Καλυδνῶν φαίνουσαι νήσων, ἀντι τοῦ μικρὸν τι ταῦτα τῶν νήσων ἐξέχοντα. Τοιοῦτο οὖν ἐστὶ καὶ τὸ ὑπὲρ τὰ τεύχεα, ubi apparet scribendum esse τῶν *τειχέων*. Explicatio non magis probanda quam Schutziana; nam verba, quo modo nunc leguntur, non aliud significare possunt quam exercitum pro muris, ad muros defendendos, prorumpere, quocum sequentia *ἐπὶ πόλιν διώκων* pugnant. Schol. B. *βοά* (sic scrib.)] *ἔστιν*; hic igitur verba *βοά ὑπὲρ τειχέων* a sequentibus seiungens interpretatus est: *clamor supra moenia oritur*, quod melius quam vulgata lectio, displicet tamen propterea quod oratio sic nimis distrahitur et dirimitur. Proxime ad vulg. accedit *βοά ὑπὲρ Ἀργείων* (*ΤΗΠΕΡΤΕΙΧΩΝ, ΥΠΑΡΓΕΙΩΝ*), ex quo recepta lectio facile nasci potuit, *T* in *T* mutato. *X* autem perquam simile est compendio exitus *ων* composito cum accentu acuto penultimaē syllabae. Dativus *βοᾷ* quamvis defendi possit ex iis, quae affert Hemsterhusius ad Luc. I. p. 355, praefero tamen:

βοᾷν ἔπ' Ἀργείων

*ὁ λευκασπίς ὄρνυται λαὸς ἐν-
τεπίης ἐπὶ πόλιν διώκειν,*

splendidis peltis instructus Argivorum exercitus in pugnam irruit, paratus ad urbem aggredientiam. Primus versus est ischiorrhogicus; in secundo finis dimetri dochmiaci in medium vocabulum incidit, ut infra v. 185, 401, 668, 674; in ultimo denique δῶκειν scripsi cum Hauptio, quod, omisso ποδά, absolute positum est (*accurrere*). Cf. Xen. Anab. VII. 2. 20, Hom. hymn. in Merc. 350, Eur. Heracl. 612, eodemque modo δῶχομαι, Soph. El. 859. Infinitivus adicitur ut in εὐδρακῆς λῦσσειν, Soph. Phil. 848. *Εὐτροπέης* autem habet Schol. B, *εὐπρέπης*, A, quod etiam in vulgata lectione priori postponendum, nam alienum est ab animi angore, in quo chorus versatur, armorum splendorem animadvertere. De confusione horum vocabulorum multi egerunt, quos recenset Blomf. ad h. l. Pro *εὐτροπέης* Mead. 1. *εὐπρέπης*; in contrariam partem peccatum est Prom. 31; unde explicanda glossa, quae alieno loco in Schol. A. ibid. legitur, ἧς οὐ δυνήσῃ παρατραπήναι, quod pertinet ad *αἰρεπή*, male pro *αἰρεπή* positum.

94. A. ταῦτα δὲ (ἀκμαζει-ἀγάστονοι) τινες τῶν τοῦ χοροῦ γυναικῶν πρὸς τὰς ἐτέρας φασίν. Quod recte vidit; nam ut hos versus inter chorum divisos fuisse statuamus, suadet illud, quod similis sententia, quae exclamationis speciem habet, saepius sine copula ponitur, quam ne cum librariis intrudamus, summopere cavendum est. Sic improbandum βοᾷ δ', quod Blomf. v. 88 dedit; similiter v. 80 contra metrum δ' post πολὺς insertum est. Manifestum hoc praeterea est ex vs. 96. αἰνοῦετ' ἢ οὐκ αἰνοῦετ' ἀσπίδων κτῶ-

πον; ubi recte Schol. τοῦτό φασιν' ἄρα φανταζόμεθα ἢ ἀληθῶς ἀκούομεν; illis apte respondet v. 99. κτύπον δέ-
δοξα, πάταγο; οὐχ' ἐνός δορός. Haec quum satis aperta
videantur, perquam tamen difficile est statuere, in quot
partes hi versus sint dividendi. Vss. 78-110 inter quin-
decim choreutas divisit Haupt., 78-103 inter duodecim
C. G. Müller (*de Aesch. Sept. c. Theb. Diss. inaug.*
Gott. 1836, p. 69, sqq.), sed a singulorum deorum in-
vocatione v. 94 vel 100 novam carminis partem inci-
pere, probabile est; Hauptius praeterea separavit,
quae commodius coniungantur. Sic v. 84. ποῖάται
est terti choreutae, βρέμει quarti; versus 104 et 105,
ordine inverso, diversis adscripsit choreutis. Anti-
strophica praeter hos restituere conati sunt Seidlerus
et Lachmannus, singuli diversam rationem secuti. De-
nique explicatius sententiam suam dixit Ritschellus
apud Engerum l. l. p. 36, sqq. Hic igitur, speci-
mine proposito, quomodo possint antistrophica restitui
ostendit, ipse tamen, quae sententiae suae obstant,
memorare non neglexit. Praecipuum responsionis
argumentum petitur ex aequabilitate metri in ex-
trema carminis parte, et vss. 111 - 119 comparatis
cum 125 - 134. Ac respondere sibi versus 150 - 156
et 157-163, propter unius syllabae defectum (v. 154)
non in dubium vocandum est. Sed in reliquis, quos
modo nominabam, duodeviginti versibus (111 - 119,
125 - 134) tot sunt eiusdem mensurae, ut debile sit,
quod ex metri similitudine petitur, argumentum.
Sunt enim dochmiaci dimetri septem, antispastici
sex, in reliquis duo tantum versus similes 112 et 126.

Itaque argumentis adhuc prolatis nondum adducor ut ea quae v. 150 praecedunt, antistrophica existimem. Tantum quidem apparet, tres esse huius carminis partes; in prima chorus in orchestram, fortasse, ut Muellero videtur, *σποράδην* intrat (78-93), et causam adventus sui metumque aperit; haec sic dividi potest, ut choregi sit v. 78, a binis deinceps choreutis canantur 97: *Μεθεῖται* —, 81: *Αἰθερία* —, 83: *Ἐλεδαιμνάς* —, 86: *Ἰὼ* —, 88: *Βοῶ* —, 90: *Τίς* —, 91: *Πότερα* —, unde chorego addito quindecim personarum chorum haberemus. Altera pars longe maior (93-149) continet singulorum deorum invocationes. Denique ultimis versibus (150-163) virgines ab universis diis incolumitatem urbis deprecantur.

97. A. *Πότε στέφη ζήσομεν ἢ πέπλους ἐπὶ γῆς*, *rell.*, quae pertinent ad vulgatam lectionem. Schol. Voss. *Τινές δέ· πότε τῶν πέπλων καὶ τῶν στεφάνων τῶν ἡμετέρων καὶ κεφαλοδεσμῶν ἀπόμεθα* (itaque *ἔξομεν* pro *ἔξόμεθα* accepit, cf. Schol. B.), *καὶ ταῦτα ζήξασαι καὶ πρὸς τὴν γῆν καταρρίψασαι* ¹⁾ *ὄλοφυρμόν αὐτοῖς περιθήσομεν, εἰ μὴ νῦν περὶ τὰς λιτάς* ²⁾. Credebat hic interpretes, chorum vestes prae dolore scindere, coronas in terram proicere velle. Iure hanc interpretationem improbat Schol. B, qui horum verborum sententiam bene exponit. Cum Seidlero tamen scribendum *λίταν'*, ut iungantur *λίτανα πέπλων καὶ στε-*

1) Voss. 2. *κάτωθεν ῥίψ.*

2) V. 1. *τὰς λέοντας*, Voss. 2. *τὴν λιτήν.*

φείων, i. e. πέπλους καὶ στέφη λιτανευτικά. Soph. O.C. 923. ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἰκτῆρια, Erf. ad Ant. 1194. ἄσημα βοῆς, Matth. Gr. § 442. 4. — Ἔχειν ἀμφὶ τι, *alicui rei intentum esse*. Luc. Nycyom. c. 7, sub f. τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν, quem locum affert Schol. Bis Acc. 12, ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, Xen. Cyrop. V. 5. 44, VIII. 1. 13. Facilior erit loci intellectus, si cum amico, cuius iudicium magni facio, scribimus ἀμφὶ — ἔσσομεν pro ἔξομεν.

101. Voss. 1. in lemm. τὴν τεάν. Τεάν tam propter rariorem pronominis formam quam propter metrum recipiendum videtur; pro τὴν scribendum τάν.

105. Ἰθ' ἵτε πάντες, Schol. A, qui refert alios θ euphoniae causa positum existimasse, alios Ἰθ' ad Martem, ἵτε ad omnes deos retulisse. Unde Hauptius efficit, hunc et praecedentem versum sedes mutasse, et olim lectum fuisse:

Ἰθ' ἵτε πάντες ὦ χρυσοπήληξ δαῖμον - -

Ἰθ' ἵτε πάντες θεοὶ πολισσοῦχοι χθονός.

Ἰθ' ἵτε πάντες θεοὶ πολισσοῦχοι χθονός.

Sed sic antiqui interpretes non in hoc loco haesissent. Quare vulgatus ordo retinendus videtur; quum tamen in omnibus quos interpres nosset libris Ἰθ' esset, θ autem et δ saepius permutentur, vera videri possit Turn. coniectura ἴδετε 1), quod praecipue propter repetitionem placet. Ita rectius quoque haec praecedentibus iunguntur; Tu, inquit chorus, haec adspice,

1) Philodem. de Rhet. l. IV (ex volumm. Herulan) c. 9. f. 25. διαφύγειν pro διαφ. et similiter alibi.

Mars; vos *omnes* dii urbis praesides nos *adspicite*. — Ceterum versus antispasticus est, neque ὄδε, quod in fine addit Dind., necessarium est.

109. A. ad 108. ταῦτα τροπικῶς εἶπεν. "Ἦτοι, ὄρχη καὶ θυμὸς τῶν δογματιολόγων ἀνδρῶν ταῖς προαῖς, ταῖς ἐκπευπομέναις τοῦ στόματος αὐτῶν, καγλάζει καὶ τῶν ζινῶν ἔξωθεν. Quidquid legit, interpretatio ridicula est et inepta. In libro ad quem haec annotatio scripta est, fortasse exstabat θύμα¹⁾ pro κύμα, exciderat Ἄρεος ante ὀρούμενον. Sanissima est vulgata. In fine fabulae, ὄδε Καδμείων ἤνυξε πόλιν. Μὴ ἄτραπήναι, μηδ' ἀλλοδαπῶν Κήματι φωτῶν Κατακλυσθήναι ταμίλισα, supra 80. ἔειπὼν πολὺς ὄδε λιῶς, Pers. 404. Τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεύμα Περσικοῦ στρατοῦ Ἄρτεϊγεν, Soph. Ant. 128. καὶ σφας ἐξιδῶν Πολλῶ ῥεύματι προσκισσομένους, Χρυσοῦ καὶ γης ἐπεροπτοτέροις (sic Wolff, l. l. p. 96). Add. quae affert Valck. ad Phoen. v. 248. Medicus hoc habet scholion: ταῖς προαῖς τῶν ἀνδρῶν καγλάζει ὡς περ (quasi: κύμα est subiectum) κύμα. Καγλάζει δὲ οὐ βορέου ἢ νότον προῆ, ἀλλὰ τοῦ ἄρειος. In quibus duae permixtae sunt interpretationes. Ἀ προαῖς, in priore pendet δογμα, ἀνδρῶν, in altera Ἄρεος. Illa qui scripsit dixeris Ἄρεος non legisse.

114. Schol. Voss. φόβος δὲ ἡμῶν ὑπὸ τῶν πολεμικῶν ἀνδρῶν ἐγγίνεται. Legit ἀνδρῶν pro ὀπλων, vel ἀρείων omisso ὀπλων.

1) Non me fugit, hoc vocabulum illo sensu nunquam dictum esse, potuisse istum scholiasten ita interpretari, nemo negabit.

115. Voss. 1. Γράφεται και δεδιὰ δέ τοι (sic), και συντάσσεται ούτως· οἱ διὰ τῶν ἱππικῶν δέ τοι γεννῶν 1) χαλινοί. Apparet corrigendum esse διὰ δέ τοι. Med. in margine adscriptum habet διάδε τοι, Paris. διὰ δέ τοι, quod Faehs. p. 92. nescio quare corrigit διὰ δετοί. Optime Dindorfius διάδετοι δέ τοι; plurimorum librorum lectio est διάδετοι γ. omisso δέ (sic etiam Schol. B.), quod librarii addiderunt; post illud vocabulum facile δέ τοι excidere potuit. Infra 162. Φιλοθύτων δέ τοι πόλιος ὀργίων Μνήστορος ἔστε μοι. Ag. 948. μέλοι δέ τοι σοι τῶν πέρ αν μέλλης τελεῖν, Ag. 1644. εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδε ἄλις γ' ἐχούμεθ' αν, Λαίμονος χηλῆ βαρεία δυστυχῶς πεπληγμένοι (nisi hic pro δέ τοι; τέλος legendum). Schol. Voss. 1. interpretatur· διάδετοι γ. ἱππ. (sic. omi. δέ) οἱ χαλινοί οἱ διάδετοι και κρεμάμενοι τῶν ἱππικῶν γεννῶν και στόματων κινύρονται 2) φόνον, ἤχον τινα φονιδόν και φονεργατήν πέμπουσιν. Magis fortasse poëticum fuerit διάδετοι activo sensu dictum, a quo pendeat genitivus γεν. ἱππ. Cf. ad Prom. 424; Matth. Gr. § 344. 1. Δέδιὰ δέ τοι etiamsi propter metrum scribere liceret, tamen displiceret, quia iungendum foret χαλινοί γεννῶν.

118. Voss. 2. γρ. δορυσοσαγεῖς 3), ἤχον ἀπλησμένοι, quod a librario adscriptum est; nam antiqui enarratores explicant vulgatam lectionem, quae vera

1) Ms. γεννῶν.

2) Ms. κινύρονται.

3) Ms. δορυσοσαγείς.

est. Pers. 236. *φεισπιπιδες σάγαι*. Sed alia in hoc loco latet difficultas, quam interpretes intactam reliquerunt. Schutz. vertit *septem duces exercitus*, cui recte obloquitur Blomf., monens *ἀγήροες* esse *fortes*; idem in Addendis, constructio est, inquit, *ἑπτὰ δ' ἀγ. στρατοῦ, πρέπ. δορ. σάγ.* Vellem interpretationem addidisset, nam quid significet *ἀγήροες στρατοῦ*, non intelligo. Fortasse scribendum: *ἑπτὰ δ' ἀγήροες πρέποντες στρατοῦ δορυσόοις σάγαις*. Sic duo cretici dochmium praecedunt. Cf. infra 188, Eum. 258, et al. *Πρέποντες, conspici*, cum *δορ. σάγ.* est coniungendum. Choeph. 11. *ὀμήγυρις φάρακ' ἀν' μελαγχίμοις πρέπουσα*, Suppl. 700, Wunder. ad Soph. El. 651. *Στρατοῦ* autem num cum *πρέποντες* construi possit eo modo, quo voluit Schol. Voss. 1. *ἡτοῦ ὑπερέχοντες τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀργείων*, dubium videri potest. — Erunt fortasse, quibus cum Well. in Lex. *ἀγήροες*, ab *ἄγω* ductum, *duces* significare videatur. Sed istiusmodi quid sibi Aeschylum permisisse, mihi persuadere non possum. Licet omnino poëtae nova vocabula formare, usitata etiam nova significatione ponere, sed hoc iis tantum locis fieri debet, ubi quid significare velit, statim audienti liquet. Neque contra id valet Pers. vs. 963. *ἀγρόται στρατοῦ*, quod significet *duces exercitus*, utpote corruptum. Vocabulo *ἐφέτης*, quod ib. v. 79. legitur, quid notetur, nemini obscurum esse potest. Hic si noster consulto obscure loqui voluisset, aptius vocabulum eligere non potuisset. Solum exemplum,

quod iure comparari posse videatur, est Prom. vs. 2, ubi ἄβροτον recepit Blomf., quae lectio sane magnam habet auctoritatem; nam praeter eos grammaticos, quos laudat Well., ἄβροτον hodie etiam Scholiastae Aristoph. Ran. 827, ubi primi Promethei versus afferuntur, a Dindorfio ex cod. Veneto restitutum est; ad eandemque lectionem referendum, quod in Schol. I. ad Prom. l. l. legitur: καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτήτου λέγει (cf. Soph. Phil. 2. βροτοῖς ἀστειπτοῖς οὐδ' οἰκουμένη): quae verba ex antiquiori commentario ducta videntur. Sed ἄβατον antiquitus praevaluisse inde intelligas, quod et omnes nostri libri illud habent, et iis locis, ubi vocis notatio non additur, libri aliquot idem praebent. Dubium praeterea, utrum poeta, si tamen vera illa lectio est, hoc vocabulo locum *desertum* significare voluerit, an *sanctam* solitudinem, quae sacrum quendam horrorem inieceret. Quare illo loco non moveor, ut hic ἀγήροδες probem.

120. Schol. Voss. 1. σὺ δ' ὦ Διογενὲς κράτος, καὶ κράτος φιλόμαχον, ἦτοι ὦ Ἀθηναῖ, θεὰ φιλοπόλεμη¹⁾ ἔξιδε τοῦτο. Παράφρασις, ἢ ἀπὸ τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα ἐν γαστρὶ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἐγεννήθη ἢ Ἀθηναῖ. Γενοῦ ἐνσίπολις] ἦτοι ἠυσαμένη (Voss. 2. ζῦσαι) τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. Verba ἔξιδε τοῦτο a librario, qui prius illud scholion supplere vellet, memoriter adiecta puto. In Voss. 2. haec coniuncta et sic mutata sunt, ut prorsus cum vulgatis conspirent, omissis verbis καὶ κράτος, θεὰ, ἔξιδε — παράφρασις,

1) Ms. Φιλοπολέμω.

ἐκ — Ἀθηναί. Recte quoque initio scribitur σὺ τ' ᾧ,
non σὺ δ' ᾧ. Cf. v. 125, 133.

132. B. ad 133. στόνων αὐτῶν] τῶν ἡμετέρων στε-
ναγμάτων ἀκροατής. Legisse videtur αἴτιας (ut coni.
Stanl.), *auditor*, ab αἴω formatum ut μηνίτης a μη-
νίω. Exstat vocabulum αἴτης, apud Theocritum, Id.
XII. 14. (Cf. Schol. ib. et Hesych. v. ἄϊταν; Etym.
Gud. p. 22. 58), quod significat τὸν ἐρώμενον, et ducitur
ab αἴω, αἴω (Iliad. XV. 252); verum huic notationi
quum correpta prima in αἴτης syllaba apud Theocri-
tum obstat, rectius fortasse ducetur ab αἴω, quod
apud Homerum constanter primam corripit litteram,
ut αἴτης sit qui amatoris preces *audit*. Ἀίτης si
hoc loco probari potest, scribendum erit:

Καὶ σὺ Λύκει' ἀναξ, Λύκειος γενεῦ,

Στρατῶν δαίτω, στόνων δ' αἴτας,

*tuque, rex Lycee, Lyceus (terribilis) sis hostili
exercitui, precumque exauditor.*

160. Post scholion A. ad v. 161. in Voss. 1. le-
guntur haec: ἄλλοι δὲ οὕτως φασὶ μέλεσθε καὶ φρον-
τίζετε, ᾧ θεοί, περὶ τῶν πολιτῶν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν δη-
μίων, ἥτοι ἐπὶ τῶν ἀπομοιραζομένων παρὰ τῶν πο-
λιτῶν ἀπο τῆς περιουσίας αὐτῶν. Hic, nescio quare,
in constructione verbi μέλεσθαι haerens, ad ἱερῶν δη-
μίων intellexit ἔνεκα. Sensus: curate, ut publica sa-
crificia vobis perpetuo obtingant.

172. Schol. A. οὐχ ὀμιλητὸν θράσος] ἐν θορυβοῖς
οὐ καθεκτόν (fort. οὐκ ἀνεκτόν). Illud ἐν θορυβοῖς
adhaesisse videtur ex initio scholii ad vs. 175: διὰ τοῦ
θυρήβου ἐμβεβλήκατε.

176. Ἐπ' αὐτῶν, Schol. A, quod explicat ὑφ' ἡμῶν τῶν γυναικῶν δεικτικῶς. Male; sic enim αὐτοὶ abundaret. Verum est, quod tanquam variam lectionem affert ὑφ' αὐτῶν i. e. ἡμῶν αὐτῶν. Nam Elmsleium, qui ad Heracl. 144. in prima et secunda persona ubique leni spiritu utendum esse putabat, refutavit Hermannus ad Trach. 451, monens tamen iis locis ubi pronomem possessivum praecedat, αὐτοῦ scribendum esse, ut Ag. 1295.

Ἄπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θοῆνον θέλω¹⁾

Ἐμὸν τὸν αὐτῆς.

Male igitur Blomf. (ad Agam. 809) in fragmento Aeschyli (123), quod est apud Schol. Aristoph. Av. 808.

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυτικῶν λόγος,

Πληγέντ' ἀτράκτω τοξικῶ τὸν αἰετὸν

Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος

Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλῶν, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς

Ἀλισκόμεσθα,

αὐτῶν scribendum putabat. Vid. Herm. Opusc. vol. V. p. 149. Reliqua huius generis exempla in Aeschylo obvia recenset idem ad Trach. l. l. Homerus autem et Hesiodus, ut videtur (quamquam de Theog. 126 nondum liquet), neque αὐτοῦ neque ἐαυτοῦ dixerunt. Cf. Lenep. ad Hes. l. l., Goettl. ad vs. 469, ubi legitur: λιτάνευε τοκῆας τοῦς αὐτῆς, Hom. Il. IX. 341. ὄστις ἀνήρ ἀγαθός· καὶ ἐχέσθων τὴν αὐτοῦ φιλέει. Cf. etiam

¹⁾ Hic versus merito viris doctis suspectus fuit. Vide num scribendum: Ἄπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἐνθρηνον θέλω Μόρου τῶν αὐτῆς. Cf. ib. 1164, 1270.

Pflugk. ad Eur. l. l. — Ceterum ad fragmentum, quod modo exscripsi, spectare videtur Schol. ad Ag. 831, unde sua hausit Suidas v. πάγας. Versu primo nuper Dubnerus (in edit. Scholiorum Aristoph. Paris. 1842) ex Suida dedit ὅδε pro ὡς δ', minus recte, ut opinor; nam quum proprie post ὡς sequi deberet πληγείς εἶπεν, ab instituta constructione deflexit poeta, quasi praecessisset ἔστι λόγος, cuius anacoluthiae multa exempla affert Erf. ad Ant. 736, cui assentitur Herm. ad Vig. p. 745. Cf. Well. ad Pers. 185.

188. Διὰ στόμα legit Schol. B. ad 190 et supra ad 51, quod, reliquis non mutatis, locum suum tueri nequit, nisi statuas iungendum esse ἀκούσασα ὄταβον, ὅτι τ' ἐκλαγξαν σφίγγεις, πηδαλίων τε, i. e. ἀκ. ὄταβον, καὶ σφίγγων κλαγγήν, καὶ πηδάλια; sed hoc durum est, nec defenditur Eur. Suppl. 87. τίνων γούων ἤκουσα καὶ στέρων κτύπον νεκρῶν τε θρηήσας, alisque, quae affert Lob. ad Ai. p. 332. Verba ὅτι — ἐλίτροχοι pro parenthesis habet Schol. Voss. 2: ἀκούσασα τὸν ἦχον τὸν ἐκ τοῦ κτύπου τῶν ἀρμάτων γινόμενον, καὶ τῶν διὰ στόμα τουτέστι τῶν εἰς τὸ στόμα τῶν ἵππων ὄντων ἵππιων πηδαλίων, τῶν ἀπῶν καὶ τῶν μὴ ἑόντων ἐμὲ ἠρεμεῖν ἐν ἕτηρ, τῶν χαλινῶν λέγω τῶν πυριγενεῶν, ἤτοι τῶν ἐν τῷ πυρὶ χαλκευθέντων, καὶ ὅτι αἱ σφίγγεις αἱ ἐλίτροχοι περὶ ἃς ἐλίσσονται οἱ τροχοὶ ἐκλαγξαν. Ad πηδαλίων similiter ex praecedentibus ὄταβον intelligit Ahrensius, quo τε post ὅτε (sic enim scribit) contra metrum omittere coactus est. Ad versus postremi integritatem una deest syllaba, quam recte supplevit Schütz. στόμα in στόμια mutan-

do, quod tamēn nolim cum praegresso *διὰ* in unum vocabulum coniungere. Pro *ἀπυρῶν* acute Lachmannus *ἄπυρον*; probabilius tamen, librariorum duas eiusdem significationis formas *ἀγρῦπρον* et *ἄπυρῶν* permutasse. *Ὅτι* autem non sollicitandum; etenim loco sic, ut dixi, scripto: *Ὅτι τε σίριγγες ἐκλαγξαν ἐλίτροχοι, Ἰππιῶν τε ἀγρῦπρῶν πηδάλιων διὰ στόμα πύριγενεῶν χαλινῶν*, hic sensus est: timui, audito curruum strepitu, quodque modioli sonabant rotas volventes, frenaque habennarum igne fabricatarum (i. e. ferrearum) intsonabant) remigiis equorum nunquam quiescentibus. Apertum est, constructionem in his liberiore esse; dicere etiam poterat *ἔδεισ' ὅτι ἤκουσα καὶ ἐκλαγξαν*. *Ferreae* (cf. infra 924) dicuntur habennae laminis metalli instructae. Cf. Blomf. gloss. ad v. 382 infra, Rhesi v. 568. *δέσμα πωλικῶν ἐξ ἀντίγων Κλάζει σιδήρου*. De significatione voc. *ἀγρῦπρος* vid. Prom. 358. *Ζηρὸς ἀγρῦπρον βέλος*. Digna autem quae notetur est rarior dochmii forma *ὅτι τε σίριγγες ἔ-* 198. B. ad 201. *στέγειν*] *ὑπομένειν*. Alter interpretis, qui procul dubio *στέγειν* legit, explicat *μένειν ἀσφαλῶς καὶ στέγειν*. Hesych. *στέγει*] *κρύπτει, συνέχει, βασιάζει, ὑπομένει*. Recte, cf. Schoem. ad Prom. 428. *Στέγειν* interpretari licet *sustinere*. *Διαμένειν* (A sub finem) et *μένειν ἀσφαλῶς*; si illam significationem vocabulum admittit, ab hoc loco apparet aliena esse.

Sequenti versu (199) schol. A. *οὐκ οὖν*; idem tres

continuos versus Eteocli adscribit, procul dubio recte, nam inter chori carmina tres ubique senarios interponit Eteocles. Ex verbis οὐκ οὖν (sive οὐκ οὖν, quod perinde est) apparet, praecedens εὔχεσθε non esse imperantis. De ἀλλ' οὖν pro quo plerumque Attici ἀλλ' οὖν — γέ cf. Hoogev. Particc. p. 48, sqq. Elmsl. ad Próm. 1070, in ed. Blomf. Lips. p. 194, Pflugk. ad Eur. Heracl. 689; latine plerumque interpretari licet *at-certe*. Hoc loco ἀλλ' οὖν non ad θεούς tantum, sed ad verba θεούς τοὺς τῆς ἀλοῦσης πόλεος referendum est. Itaque hic sensus est: *precamini, ut murus arceat hostilem impetum. Hoc ergo non penes deos erit, at deos captae quidem urbis deficere, fama fert.* Quod si scribitur οὐκ οὖν τὰδ' ἔσται πρὸς θεῶν; vertendum: *hocine ergo penes deos erit, vos penes deos esse putatis? (Minime) sed —* Fatendum tamen idem magis perspicue enunciari potuisse, ut si scriptum esset εἰ γοῦν τὰδ' ἔσται πρὸς θεῶν ἀλλ' οὐ θεούς τοὺς τῆς ἀλοῦσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος; *precandum est, ut murus hostes arceat, si modo hoc penes deos erit; sed nonne deos —?* De constructione verbi ἐκλείπειν cf. Pers. 126. πᾶς — λέως, σμῆνος ὡς ἐκλείπειν μελισσῶν, Soph. El. 1138; de usu articuli post θεούς Ant. 199. θεούς τοὺς ἑγγεγεῖς, ubi cf. Musgr. Ag. 329. τοὺς πολιισούχους θεούς τοὺς τῆς ἀλοῦσης γῆς. 203. Schol. B. ad 206. ἀστυδρομουμένην] ὑπὸ τῶν ἀστῶν περιερχομένην. Legit, ut Blomf. vidit, ἀστυδρομουμένην; sine sensu. Ἀστυδρομεῖν nihil hic aliud significat nisi *oppugnare*; quiescente, ut aiunt, priore compositionis parte. Cf. Homerica αἰπόλι' αἰγῶν, συ-

βόσκια συν (Il. II. 474, XI, 679); σάρκας σαρκοφα-
 γειν, Diod. V. 39, πολιισούχοι χθονός; supra v. 104,
 Ag. 329; infra v. 711. κτεάνων χορηματοδαίτας; Eum.
 875. πόλις ἀστυνικος; Valcken. ad Herod. III, 78,
 Schwenck. ad Eum. 839, Lob. ad Ai. p. 192, sq.
 204. A. ad 237. ἀπτόμενον] γράφεται τυφόμενον.
 Quod verbum non tantum fumo suffocandi sed etiam
 incendendi notionem habet. Eur. Hec. 473. ὦ μοι χθονός
 πατοράς; A. καπνῷ κατιρέιπεται Τυφόμενα, Tro. 146.
 Τυφεται Ἰλιον, Bacch. 8. Quum vs. praecedenti
 στρατόν in nullo sit libro, lectionem illam e librarii
 correctione natam putem, qui melius crederet popu-
 lum suffocari quam comburi; quod nimis ineptum
 videretur, nisi esset in recentioribus interpretibus,
 qui idem protulisset. Vulgatum etiam antiquitus fuis-
 se ἀπτόμενον apparet ex annotatione schol. B. ad
 v. 206. καπνῷ κατιρέιπεται τυφόμενα
 Scholion A. ad 210, delete lemmate, cum praee-
 denti esse coniungendum vidit Abresch; [Γυνή σωτήρος]
 Αἰεπεί Διός, ἵνα ἦ γυνή Διός σωτήρος, ἀκείως ἔχουσα
 πρὸς τὸ σώζεσθαι. καπνῷ κατιρέιπεται τυφόμενα
 209. Schol. A. ad 211: πολλὰς δὲ ἢ τῶν θεῶν
 ἰσχὺς τὴν ἀμήχανον νεφέλην καὶ (hoc om. Voss. 1) ἐκ
 χαλεπῆς δι᾽ ἡς κρημαμένην ὑπερθεῖν τῶν οὐμάτων ὀρθοῖ
 καὶ ἀποσοβεῖ αὐτήν. Manifestum est, interpretem le-
 gisse τὰν, κρημαμένην νεφέλαν; minus liquet, utrum
 in scholio καὶ sit omittendum, nec ne. Ex confir-
 matur lemmate schol. B. ad 213; quod an metrum
 ferat, est quod dubites. Eum. 804, 835. πνέω τοι
 μένος ἀπαντὰ τε κότον, et miror, contra sentire

Wellauerum, qui in coniectura ad vs. 83, supra dochmii syllabam finalem brevem admisit. Verum quum τάν, ut metrum indicat, pro τόν a librariis substitutum sit, multo magis huius mutationis causa intelligitur, si κζ quam si εζ ab iis lectum fuit. Fatendum praeterea, illam, quam modo dicebam dochmii formam perraram esse. *Και* iungit ἐν κακοῖσι et κρημαμενᾶν νεφέλῃν: *saepe in moerore, et quum propter invisum dolorem supra oculos nebulae expanduntur, consilii inopem erigit.* Soph. El. 939. ἔως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ, θάλλοντά τ' εἰζήκονον, i. e. ζῶντα θάλλοντά τε, Ai. 826. καὶ σφας κακοῖς κάμιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπάσειαν, ubi si πανωλέθρω; (quod tamen recte repudiatur) scriberetur, sensus idem esset; Eum. 492. Ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εἶ καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον Δειμανεῖ καθηήμενον, quod sic construendum: ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν, καθηήμενον εἶ καὶ ἐπίσκοπον φρενῶν, δειμανεῖ, est, ubi horrenda metum incutiant; sensus postulat bene metum incutiant, est ubi metus salutaris sit; itaque alterum εἶ necessarium erat. Quare omnino amplectendam censeo egregiam Bergkii (*de Reliquiis Com. Att.*, p. 134) coniecturam pro δειμαίνει (sic enim libri) δεῖ μένει reponentis. — Agam. 296. Πέμπουσι δ' ἄνδράσιν, ὄντες ἀφθόνω μένει Φλογὸς μέγαν πώγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ Πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν, i. e. μέγαν καὶ τοσοῦτον, ὥστε ὑπερβάλλειν. Ad sententiam illustrandam cf. Archil. fr. 51. (Stob. Flor. CV. 24). Τοῖς θεοῖς τιθεῖν ἅπαντα: πολλὰς μὲν ἐν κακῶν ἔργων ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθορῇ, ὡς

Πολλάντις δ' ανατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότα,

Υπτίονος κλέρονος, ἔπειτα πολλὰ γίνεται κακά,

Καὶ βίου χρημὴ πλάναι τε καὶ νόος παρηγορός.

Postremus versus a Schoem. emendatus est; Bergk.

καὶ βίου χρημὴ πλάναι τε καὶ νόος παρηγορός.

220] Εὐκηλος; B. ad 223. Schol. A. ad 223: ἔκ-

ηλος [ισθί] γράφεται καὶ εὐκηλος. Τὸ γὰρ ὑ μέτρον ἐνε-

κίε ποτε παρακαμβίνεται — Voss. 2. τὸ δὲ εὐκηλος

γράφεται καὶ ἔκηλος; quae cum sequentibus, quae

ibi quoque adduntur, pugnant; in textu ille li-

ber habet ἔκηλος; quod novum indicium est, li-

brarium Voss. 2. interdum scholia vel propter lectio-

nem, quam ipse haberet, vel ob alias causas inter-

polasse. Clarum eiusdem rei exemplum est initio

Promethei, ubi Schol. A. (ad v. 1) Ἰστέον δὲ ὅτε οὐ

κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Κανκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν

Προμηθεά, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις τέτρασι τοῦ

Ἐκμανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔστι

συμβαλεῖν. Hic Voss. 2. (cf. Faehse) Ἰστέον, ὅτι ἐν

τῷ Κανκάσῳ φησὶ (sic pro φασὶ corrig.) δεδέσθαι τὸν

Προμηθεά, πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι δὲ τοῦ Ἐκμα-

νοῦ (Κανκάσου) conī. Herm. de Prom. Sol. p. 10)

καὶ οὐκ ἀλλαγῶ, ὡς, rell. Interpolata haec esse, ar-

guunt tam illa καὶ οὐκ ἀλλαγῶ, quae sunt asseveran-

tis et contrariam opinionem impugnantis, quam po-

strema verba, quibus spectatur ad eum locum, unde

non in Caucaso fuisse scenam intelligitur, versum 721:

πρὶν ἐν πρὸς αὐτὸν Κανκάσον μὴλῃς. Itaque non ad

hanc annotationem provocandum erat iis, qui in Cau-

caso vinctum Prometheum existimabant, habemusque

in vulgatis testimonium grammatici, qui solus inter antiquos, quos novimus, verum vidit: de quo pluribus exponere, non est huius loci. Ut illuc redeam, in verbis Schol. A. ad 221, l. ult. uterque Voss. habet *εὐκηλος*, unde conicias inepta illa de metro a diversa esse manu, et interpretem qui annotationem ad 221 scripsit, legisse *εὐκηλος*. Sed cf. Herm. ad Philoct. 769, Spanh. ad h. l. ap. Haupt. p. 205.

Schol. A. ad 224. sic corrigendus est: *ὁ χορός πάλιν ἀνελθεῖν εἰς τὸ τεῖχος τῆς πόλεως φησί. Νεωστρί, rell. Chorus iterum (cf. v. 193) dicit, se venisse. Sequitur deinceps explicatio.*

224. *Τετραμμένους*, A. ad 227 (*ἡττημένους*), et var. lect. ap. Fuchs. p. 93, quod vulgato non praefendum. Vs. 226. *φόνω*, Schol. B, cuius annotatio (ad 229) sic est corrigenda: *δέον οὕτω εἰπεῖν, τοῦτω εἶπεν πρὸς τὸ φόνω — Ἡ μὴ σὺναιπτε τὸ τοῦτω πρὸς τὸ φόνω, ἀλλ' οὕτω λέγε' ἐν τοῦτω γὰρ τῷ κωνυτοῖσιν ἀρπαλλῆειν βόσκειται ὁ Ἄρης, ἐν τῷ φόνω τῶν βροτῶν.* Fortasse tamen hic legendum *φόβω*. Nam si *τοῦτω* significat τὸ κωνυτοῖσιν ἀρπαλλῆειν, φόνω huius epexegetis esse nequit. Alter quoque interpres habet *φόβω*, quod Wellauerus necessarium putat, quia respiciatur ad formidinem chori, de qua in praecedentibus rex locutus esset; sed praecessit item mentio caedis. Maioris momenti est, *τοῦτω* ante vocem *φόνω* languere; sufficiebat enim dixisse τῷ φόνω vel φόνω. Itaque scribendum *φόβω*, quod hic significat *id quod metuitur* i. e. *ipsa pugna*. Similiter *δείμα* saepissime *terrícula*, quodeunque terrorem iniicit; *ἔρω*,

id, quod amamus. Sic Choeph, 579. πολλά μὲν γὰρ
 κρέφει δεινὰ δειμάτων ἄγη (vel ἄρη), Pers. 206. ταῦτ'
 ἔμοιγε δέματ' ἔστ' ἰδεῖν, Suppl. 856 ὁ (δ') ἔρωσ γὰρ,
 ὁ μέγας Νεῖλος, si vera est haec Scaligeri (ap. Valc-
 ken, Diatr. p. 53) coniectura pro ὁ ἐρωτᾶς; a Lati-
 nis eodem sensu *amor* usurpatur; cf. Ruhnk. ad Ter.
 Eun. V. 4. 4. Eleganter nostrum locum vertit H.
 Grotius:

Si vulneratos fama, si raptos nece
 Mox nunciabit, temperate a fletibus,
 Lamenta cessent: has amat Mavors vices.

228. Schol. Voss. 1. μὴ νῦν ἀκουε ἄγαν, ἐμφανῶς
 ἀκούσασα, ἦτοι κἀν ἀκούσασα (l. ἀκούσῃς cf. A. ad 231)
 ἐμφανῶς, προσποιού μὴ ἀκούειν. Legit fortasse ἀκού-
 σασ', quod tamen vulgatae non est praeferendum.
 Bene Blomf. monuit ἐμφανῶς ἄγαν cum ἀκουε esse con-
 iungendum, unde hic sensus efficitur: *ne nunc* (hanc
 enim significationem *νῦν* productum habet, sive cum
 Dindorfio μὴ νῦν, sive, quod malim, μὴ νῦν scriba-
 tur. Cf. Herm. ad Soph. El. 1488) *audiens, nimis*
perspicue audias, i. e. ne prae metu nimis attente
auscultes, quaecunque aures tangant.

242. Schol. A. τέλος] γράφεται λόγον. Idem in Me-
 diceo invenitur; om. Voss. 1. Non ad poëtae sed ad
 Scholiastae verba εἰ παράσχοις τέλος hoc referendum
 puto. Nihil autem est, quod cogat scholiastae explica-
 tionem εἰ δοίης καὶ παράσχοις τέλος τῇ αἰτήσει, ἀβαρέ-
 σοι ἐστίν ad lectionem αἰτουμένω σοι referre; potius sic
 interpretatus est: κοῦφόν (σοι ἐστίν) εἰ μοι αἰτουμένω
 δοίης τέλος. Similiter Victorius κοῦφον distinctione a
 reliquis separavit, non intelligens, εἰ hic optando in-

servire, nec satis attendens ad optativum *δοίης*. *Κούφον τέλος*, quod tam ad *αἰτουμένῳ* quam ad verbum *δοίης* referendum, non est *exiguum munus*, sed *facilis perfectio*. Nam *τέλος* quotiescunque *donum* significat, est *donum diis oblatum*, quo pertinent omnia exempla, quae congesserunt Haupt. ad Aesch. Suppl. p. 150, Blomf. ad h. l., Musgr. ad Soph. Ant. 143. Verto: utinam mihi roganti facilem praebeas perfectionem, i. e. utinam mihi exiguum roganti (rem roganti, cuius facilis est perfectio) satis facias.

259. Schol. A. ad 262. Ἐσθήματα ἀναθήσω πρὸ τῶν ναῶν, τὰ λάφυρα. Apparere hinc dicit Dind., interpretem verba *στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων ἐσθήματα*, quae post v. 260 addunt Med. et Par. B, partim Par. A., in libro suo habuisse. Certum est, totum illud scholion partim ad lectionem *τροπαῖα*, partim ad *πρὸ ναῶν* esse referendum, de verbo *στέψω* nihil affirmare licet. *Στέψω πρὸ ναῶν* vel e varia scriptura natum, vel pars est versus, qui excidit. Itaque scribendum aut *στήσειν πρὸ ναῶν*, ut verba hunc in modum sint coniungenda: *ἐπιείχομαι, στήσειν ὧδε (hic) πρὸ ναῶν αἰμάσσοντας — ταυροκτονοῦντας* (obiect.), ante *ἐσθήματα* autem per zeugma intelligatur *ἀναθήσειν*; aut *ἰσθῆσειν τροπαῖα* * * * * *, *ἐσθῆσειν* *Στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων ἐσθήματα*, *ἵσθῆσειν* ut exciderit subiectum verbi *θήσειν* (*στρατὸν, τοὺς λαοὺς*, aut sim.), ad quod pertinuerint participia *αἰμάσσοντας, ταυροκτονοῦντας*, et ante *στέψω* nominativus (*αὐτὸς, δ' ἐγὼ*). In priore lectione *ὧδε* significat *hic*, quod defenditur Trach. 401. *βλέψ' ὧδε*, Aesch. Suppl. 725. In altera *ὧδε* orationem par-

icipiis ξυντυχόντων, σεσωσμένης, αϊμάσσοντας, ταυ-
ρακτόνουστας; aliquamdiu suspensam resumit. Prom.
511. μυρίαῖς δέ πημοναῖς Ἀνάις τε καμφθεῖς, ἴωδε
δεσμὰ φουγγάνω. Τίθηνι τροπαῖον recte dici, ostendit
Blomf. ad h. l. Utrum praestet, docti iudicent. Diu-
dorffium autem satis mirari nequeo, qui eiectis ver-
sibus 257 et 258, reliqua sic scribit:

Ξυντυχόντων καὶ πόλεως σεσωσμένης
λάφυρα δαίων δουρίπηθ' ἄγνοῖς δόμοις
στέψω πρό νάων, πολεμίων ἐσθήματα.
Τοιαύτ' ἐπέχου μὴ φιλοστόνωσ' θεοῖς.

Nam neque versus illi, quos spurios iudicat, cur
Aeschyleo indigni sint, perspicio, et quod in altero
(258) est verbum ἐπέχου in votis nuncupandis soe-
lenne, hic post dativos θεοῖς, πηγαῖς, rell. propo-
modum necessarium duco.

264. Schol. A. ad 267. l. 7. ἐγὼ δὲ σὺν ξυμάντῳ
ἄλλου, ἐξ (ὥστε ἐστὶν αὐτὸς ἔβδομος) ἀντιπρότερος τοῖς
πολεμίοις ποιησομαι ταῖς ἐπὶ πύλαις, καὶ σπείσω ἐγὼ
τάξαι λοχαγοῦς πολὺν ἢ τὰ πράγματα κατεπέειξην, ὥστε
δι' ἀγγέλων συγγῶν ἐξάγειν τὸ στρατεύμα. Haec qui
scripsit, magis ad priorem interpretationem quam ad
loci sententiam attendens, illamque planiorem reddere
studens, a verbis poëtae aliquantum aberravit, id
quod alibi quoque factum videmus. Cf. A. ad 297,
p. 174, l. 4; ad 318, l. 12; 480, l. 6. — Pro σπερ-
χουῖς τε καὶ ταχυρόθους λόγους A, l. 6. dedit συνε-
χεῖς καὶ κατεπέιγοντας; sub finem legitur δι' ἀγγέλων
συγγῶν. Hesych. Συχνά] συνεχῆ, Συχνοῖς] συνέχεσι,
unde crediderim interpretem συγγῶν legisse. — In con-

structione horum versuum haesit iam Schol. A, quicum, quod ad verba τὸν μέγαν τρόπον, conferendus est alter interpres; quorum sententiam non vereor ne quisquam sit probaturus. Τὸν μέγαν τρόπον, iungendum cum ἀντηρέτας, similiter dictum est, ut infra 447. ἐσχημάτισται δ' ἄσπι; οὐ μικρὸν τρόπον, 445. φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον. Articulus hic adiicitur, quia ἀντηρέτας non proprio sensu intelligit poëta, sed adversarios in bello, quod dicit τὸν μέγαν τρόπον, i. e. τὸν δεινόν. Pers. 711. μέγας τις ἦλθε δαίμων, Choeph. 475. τοιάνδε σου χροίαν ἔχω, Φυγῆν, μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθω (μόρον), vel, quod cum Klausenio paene praeferam, (βόλον). Cf. Well. ad illum locum, Wunder. ad Soph. Ai. 172, 914.

272. Post annotationem ad 276. Voss. 1. τὸν ἀμφιτειχῆ λεῶν, ἦτοι τῶν ἀμφοτέρωθεν τῶν τειχῶν λαῶν. Plenius dixisset τάρβος τὸν — ἦτοι τάρβος τῶν —. Voss. 2. αἱ γείτονες δὲ τῆς καρδίας μέριμναι φόβον ἀνάπτουσι τῶν ἀμφὶ τειχεῖ (sic) λεῶν. Fortasse legendum τὸν ἀμφιτειχῆ λεῶν, ut accentus in τειχεῖ suadet. De accusativo cf. Well.

273. Schol. Voss. ὡσπερ δὲ τις 1) πάντροφος πελειὰς δέδοικε τὸν δράκοντα ὑπὲρ τῶν ἑαυτῆς τέκνων. ἢ δυσ-ευνητεια τῶν λεχέων 2), ἦτοι ἢ διὰ (τὸν φόβον) 3) τῶν ἑαυτῆς νεοσσῶν προσκαθημένη τῇ καλῖα αὐτῆς (l. αὐτῶν) ἄγρουρον. Πάντροφος δὲ ἢ διηνεκῶς ἐκ-

1) Voss. 1. ὅτι (depravatum ex ὡς τις) καὶ ὡσπερ ἦ.

2) Voss. 1. τειχεῶν, corruptum ex τέκνων.

3) τὸν φόβον addidi; in Voss. 1. literae tempore deletae crant: Voss. 2. om. ἢ δυσ. - διὰ.

τρέφουσα τὰ τέκνα, ἐπειδὴ πάντα τὰ θορῆα, tell, ut A. ad 277 (p. 172. l. 3). His lectio vulg. ad verbum confirmatur, in qua δὲ, ne nunc de metro dicam, ferri nequit. Quod sentiens Schutzius in ed. a 1808. dedit δράκοντα δ' ὡς τις τέκνων Ἐπερ δέδοικα λεχέων δυσεινήτορα Πάντρομος πελειάς, quod non aliter potest explicari, quam sic, ut chorus dicat se, pavidam columbam, liberis suis timere. Plus proficimus ex hac Schol. A. annotatione: λεχέων δυσεινήτορας πάντροφος πελειάς] λεχέων, τοῦτ' ἔστι, νεμομένων ἐπὶ τῆς καλίας· ταύτην γὰρ λέχος εἶπεν. — Δυσεινήτορας δὲ δυσεινήτους διὰ τὸν φόβον τοῦ δράκοντος. In his vel λεχέων corrigendum est, vel scholiastes, ipse corruptam lectionem habens, aliorum interpretationem secutus est, non animadvertens, eam ad λεχαίων vel λεχείων pertinere. Λεχείων propius ad librorum lectionem accedit, sed nusquam invenitur; pro altera forma analogiae, ut videtur, contraria, affertur tamen Apoll. Rhod. I. 1183 (λεχαίη φιλλιάς), Theophr. de Caus. Plant. III. 26, 29, ubi tamen nunc legitur λοχαῖος, denique, nescio quo iure, nomen navalis Corinthiorum Λεχαίων, apud Hesych. Suid. et alios. In iis, quae paulo post in scholio leguntur, Stephanus et Abreschius, p. 101 coniiciunt δυσεινήτορα, δυσεινήτος; nihil mutandum est praeter v. δυσεινήτους pro quo δυσεινήτος scribendum. Ineptam lectionem (δράκοντα τέκνων ἔπερδέδοικε δυσεινήτορας πελειάς) non mirum est, inepte a Scholiasta explicari. — Πάντροφος, inquit Dind., si recte legeretur, nihil aliud significaret, quam columbam nu-

trimenta ubique invenientem." Sed πάντροφος significare potest πάντως τροφός, quae prorsus nutritrix est, quae omni cura et studio pullos alit. Sic παναίτιος, παμμήτωρ et multa alia. — Δυσεννάτορας et λεγαίων (λεχείων?) vera esse quum metrum arguat, pro δράκοντα δ' recipiendum cum Burneio δράκοντας, et post v. 272 (λεών) minor distinctio ponenda 1).

315. Ἄρτιτρόποις, var. lect. apud A. ad 318, l. 9, sqq. ad quam referenda est prima, quae ibi legitur explicatio. Praeunte Scholiasta Blomf. ἄρτιτρόποις vertit *vixdum maturis*. Sed quum τρέπειν βίον vel ηλικίαν, *flectere aetatem pro ab una in alteram aetatem transire* non dicatur, parum probabile, poëtam vocabulo ἄρτιτρόποις, quod nihil aliud notat, quam *quae modo flexerunt*, illud significasse. Κάμπτειν βίον nihil contra id probat; dicitur enim de vitae exitu. Cf. Blomf. ad Ag. gl. 335, Pflugk. ad Eur. Hel. 1666, a quo aliquantum diversum *flexus vitae* apud Cic. de Orat. I. init. Praestat cum Passovio de virginibus *bene moratis et pudicis* (voc. comp. ex ἄρτι, bene, ut in ἀρτίκολλος, ἀρτίφρων, aliis, et τρόπος) cogitare. Τὰ νόμιμα ὠμοδρόπα sunt *sollennia viridem virginittatis florem decerpentia*, i. e. legitimum matrimonium; vocabulum enim ὠμός hic non significat quod *crudum et im-*

1) Singularis numerus δράκοντα-δυσεννάτορα collatis locis, quos affert Blomf. et Peerlk. ad Hor. Epod. 1. p. 443, magis poëtarum consuetudini convenire videri potest. Sed neque δράκονδ' ἕσσην, aut δράκονδ' οἶα, neque δράκοντα τῶς satis placet.

sequitur ut, quod paulo ante legitur *βλαγαί αιματόεσαι* maiore audacia dictum sit; recte tamen plerique interpretes eo non sunt offensi. Locum Sophoclis (Phil. 696) contulit Well., sed is propter metrum suspectus est. Pers. 272. *ἄνδ' ἀποτμον βοᾶν*, nec dissimile est quod Geelius, *Bibl. Crit. Nov. vol. V. p. 79.* in *Nostri Suppl. v. 191* restituit *ζάχρει' ἔπη*. Caecipes si *τυφλός* dicitur (veluti Phoen. 1619, sim. *χείρ*, ib. 1702), hoc fit propterea, quod caecus viam pede praetentat; sed audacius rursus Hec. 1021. *τυφλῶ στείχοντα παραφῶρῳ ποδί*, Aesch. Ag. 881. *τὸν σὸν ποδ'* (Agamemnonis) *ὦ 'ναξ' Ἰλίου πορθήτορα*, ubi Valcken. ad Phoen. 854 malebat *πορθήτορος*, sed prius non abhorret a fucata et grandiloqua Clytaemnestrae oratione. Soph. El. 846. *ἐλπίδων κοινοτόκων ἀρωγαί*, i. e. spei in cognatis positae, Eur. Phoen. 795. *ψαλλοῖς τετραβάμοσι*, Iph. T. 216 *ἰστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις* — *Παλλάδος εἰκὼ ποικίλλουσα*, ubi cf. Herm. His similibusque locis lectionem *ἀρτιβρεφεῖς* satis defendi existimo. Ut autem accurate ostendatur, quam rationem tragici in hac constructione secuti et quousque progressi sint, prius omnia huius traiectionis exempla colligenda, et ad genera quaedam revocanda erunt. Intellego autem non ea tantum exempla, in quibus rebus corporeis adscribitur quod est aliarum rerum vel personarum, sed etiam locos illos multo crebriores, ubi abstractis impropria adiiciuntur adiectiva. In Aeschylo haec animadverti. Ag. 1031. *φράζε καρβάνῳ χειρὶ*, ib. 79. *Τὸ θ' ὑπέργηρων* — *τρίποδας ὁδοῦς στείχει*, i. e. *βάσεις τρισὶ ποσὶ*

γιγνομένας, 542 παρήξεις (*descensus in terram*) κα-
 κόστρωτους, 989. νῆστιν ὤλεσε νόσον i. e. νόσον τῆς
 νηστείας, sive τὴν νηστείαν: proinde recte Schol.
 τὸν λιμὸν διεσκέδασεν, neque audiendi, qui νῆστις
 hic activa vi accipiunt; Pers. 225. νόστιμον φάος,
 infra 617. ἀλώσιμος παιᾶν, Ag. 10. ἀλ. βάζεις. His
 igitur locis adiectivum affectionem quandam rei,
 quam definit, indicat; in sequentibus res tanquam
 agentes proponuntur. Sept. 181. λευστήρ μόρος, Eum.
 177. καρανιστήρες ὀφθαλμώρουχοι δίκαι, Ag. 1598. δη-
 μοῤῥηφεῖ; λεύσιμοι ἀραί, quod, si sana lectio est,
 neque in δημοῤῥαφεῖ; mutanda, significare videtur
 λευσμοὶ διὰ τῆς τοῦ δήμου ἀράς ῥιφέντες; Ag. 1424.
 δεμιοτήρης μοῖρα, 53. δ. πόρος, 894. χαμαιπιτέ; βόα-
 μα, 863. ἐν ὀψικίοις δ' ὄμμασιν βλάβας ἔχω. Eum.
 424. οὐδ' ἔχει μῖσος Πρὸς χειρὶ τῇ ᾗ τὸ σὸν ἐφημένη
 βρέτας; sic Porsonus pro ἐφεζομένη (cf. frgm. 149,
 ap. Hesych. v. ἐπώζειν), quod minus durum est,
 quam Sept. 547. πλόκαμος ἴσταται κλωῶν, quae lectio
 collato versu antistrophico dubia est; probabile, κλω-
 ῶν hic non minus quam εἰσιδοῦσι Prom. 146, ad
 ὄσσοις relatum, commentum esse male seduli gram-
 matici, et cum Herm. κλωῶσα, in versu antistrophico
 (610) γὰς ἐς [πρὸς] esse corrigendum. Ag. 393 ναν-
 βάται ὀπλισμοί, 148. (Ἄρτεμις) σπενδομένα θυσίαν
 ἑτέραν (*Iphigeniae immolationem*) — νεικίων τέκτονα
 σμυφτον οὐ δεισηγόρα i. e. v. σμυφῶτων οὐ δεισηγόρων
 (σμυφῶτων hic reponere volebat Voss. *Cur. Aesch.*
 p. 16, sed cf. Soph. Ant. 789. νεῖκος ἀνδρῶν ξύναι-
 μον, Prom. 90, Eum. 43); itaque adiectivum δειση-

νωρ a rixae auctore Clytaemnestra ad ipsum νεῖκος
 transfertur. Γάμος φνξάνωρ, Suppl. 10 Wellauero
 significare videtur *connubium cum viris quos fu-*
gimus; sed *connubium viros fugiens* vereor, ne
 nihil sit; Bambergerus pro librorum lectione αὐτο-
 γενῆ τὸν φνξάνωρα γίμον — ὀνοταζομένην coniecit
 αὐτογενεῖ (malim fere αὐτοθελεῖ) φνξανορία γ. ὄν. Huc
 quoque referenda καθαρμοὶ χοιροκτόνοι, Eum. 273; cf.
 Ag. 1141, frgm. 54. 8 (Strab. X. p. 470): πόλεμοι
 πυργοδαίκτιοι, Pers. 105, πόθος φιλάνωρ, ib. 133, i. e.
 πόθος ἀνδρός; Ag. 796. ἐπειδὴ καὶ πάγας ὑπερκότους
 Ἐπραξάμεσθα, ubi Dind. ex Heathii et Tyrwhitti
 coniecturis scribendum putat ἐπειδὴ χάρπαγας ὑπερκό-
 τους ἐπρ. (*exegimus raptum, poenam propter ra-*
ptum), recte ut puto; nam neque παγὰς πράσσεισθαι
 simpliciter *laqueos tendere* significare potest, neque
 Helenae abductio fuerat dolus aut insidiae ab iratis Tro-
 ianis Graecis structae. Vide tamen, num praestet ἐπ. καὶ
 παγὰς-ἐπραξάμεσθα (cf. v. 1349, Sept. 780), quo modo
 ὑπερκότους teneri potest, quod significat (*insidias*)
gravi ira structas. Paulum ab iis, quae adhuc re-
 censui, differunt Ag. 1556. μανίαι ἀλληλοφόνου, i. e.
 τῆς ἀλληλοφονίας, Suppl. 582. νόσοι ἐπίβουλοι, *cupi-*
do insidiandi, Ag. 1457. ἔρω; αἱματολοιγός, quibus
 locis nullo sensus discrimine genitivus infinitivi poni
 poterat. Ac fortasse huc pertinet Eum. 92, ubi
 ἐκρόμω; valde pro ἐκ νόμων cum Herm. substituto,
 legitur:

σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκρόμω; σέβας

ὀρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπω τύχη,

i. e. σέβας τοῦ ὀρμᾶσθαι, (*tuum*) *hoc munus, quo homines comitaris*. Huc quoque referenda est circumscriptio, quae fit vocabulis τύχη et μοῖρα, de qua cf. Well. ad Eum. l. l., Ag. 1570, Eum. 454. Denique succedant his loci, ubi adiectivum verbale originem indicat, in quibus perquam dubium, utrum adiectivum active an passive sumendum sit. Cf. Lob. Ai. p. 228, sqq. Suppl. 558. ὀδύνας κεντροδαίλητοις, *doloribus ex vulnere flagelli ortis*, Eum. 473. παιδοτρότα πάθια, Prom. 581. οἰστρηλατον δεῖμα, Choeph. 1064. μόχθοι παιδοβοροί (sic accentus in libris); sed Agam. 49. ἐκπατίοις ἄλγεσι παιδων, in quo ἐκπατίος significat *immensum, ingens*, huc non pertinet. In Prom. vs. 860. sqq. haec leguntur: "Ἡξουσι (Aegypti filii) θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους (cum Danaidibus),

φθόρον δὲ σώματων ἔξει θεός·

Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνω

"Ἄρει δαμέντων νυκτιφρονητῶ θράσει,

quod vulgo sic interpretantur: deus corpora virginum invidet filii Aegypti; Argos autem recipiet virgines, illis (Aegypti filiis) nocturno furore interfectis." Sed Argos recepit Danaides, Aegyptiadis nondum interentis; itaque participium praeteriti temporis (δαμέντων) hic poni non poterat. In Voss. 1. scribitur θηλυκτόνον cum gll. ἄρος et τὰ σώματα αὐτῶν. Hinc legendum esse conicio:

Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνον

"Ἄρος δαμέντων νυκτιφρονητῶ θράσει.

Θεός exponitur in Voss. 2. glossa ἄρος, quod verae

lectionis locum occupasse videtur. *Θηλυκτονον* ἄγο; ex iis, quae supra allata sunt et Lob. l. l., quid sit, satis apparet. Prima verba *φθόνον-θεός*; recte explicata sunt; nam non tantum *φθόνος ἔχει με*, sed etiam *ἔχω φθόνον* probum est. Cf. Phoen. 548.

343. Schol. A. annotatio ad v. 345 et ad 346 coniungenda, et sic e Vossianis scribenda *οὐτιδαροῖς*] *ἀχρείοις*, ἤτοι *ἀνευφράντοις*, οὐτι δάνος καὶ ἡδονὴν ἐμποιοῦσιν· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ γάνος [τό] δάνος λέγουσι, rell., quibus refellitur Abresch. p. 103, putans Schol. δᾶ; legisse.

346. Festinanter inspexit scholia Blomfieldius, qui putat Schol. B. legisse *τλήμον' ἐς*. Nam priori explicationi l. 6. addit: *καὶ οὕτω μὲν εἴποις λαμβάνων τὴν εἰς ἔξωθεν εἰς τὸ εὐνήν*. Omnia, quae hic ab antiquis interpretibus afferuntur, ad vulg. lect. pertinent.

356. Schol. Voss. 2: *καὶ τοῦδε καὶ τούτου τοῦ ἀγγέλου (male) ἡ σπουδὴ οὐκ ἀπαρτίζει καὶ ἐδράζει καὶ ἴστησι τὸν οἰκέϊον πόδα, ἀλλ' ἐκκρεμῆ τούτου ἐπιφέρει καὶ ἄστατον*. Quae spectant vulg. lectionem; cf. B. ad 359. Suid. (v. ἀπαρτῆσαι): ἀπαρτίσαι τὸ τελειῶσαι; Schol. Arist. Plut. 388 (cf. Suid. v. ἀπαρτί): ἀπαρτίαντι τοῦ ἀπηρτισμένως — παρὰ τὸ ἀπηρτισμένον καὶ πλήρες. Hesych. ἀπαρτί, ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς; cf. eundem v. ἀπαρτῆσαι, et Erotianum p. 13, ibi ab intpp. laudatum: Ἀπαρτί ἀντι τοῦ ἀπηρτισμένως καὶ παντελείως καὶ ὀλοκλήρως. Denique Hesych. ἀπαρτίζει, πλήροσι. Ἀπαρτίζειν igitur interpretantur *complere, perficere, ad quietem adducere*. Rectius Schol. dedisset ἡ σπουδὴ τὴν τούτου βάσιν αὐ πρέπουσαν καὶ

εὐσχημονα ποιῆι. Ἄρτι affine τῷ ἄρῳ significat quod *aptum* est; id ad tempus relatum est *modo, hoc ipso tempore* 1), ad rationem, qua quid fit, *rei congruenter, decenter*. Utriusque notionis in compositis vocabulis multa sunt exempla. Cf. Homericā ἄρτια βάζειν (Il. XIV. 92), ἄρτια ἦδη (Il. V. 326), Solon frgm. 3. 32 (Demosth. de Fals. Leg. § 255) εὐνομίη δ' εὐνοσμία καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει. Cursum incitatum indecorum habitum esse, ostendit Sinten. ad Plut. Pericl. c. 5 (p. 79); cf. Aristoph. Nub. 965.

376. Ex annotatione Schol. A. l. 3, sqq., ceterum satis obscura, hoc tamen apparet, interpretationem ὀρμαίνει κλιῶν legisse, quod recipiendum. Nam tertium comparationis quod dicitur est ardor et aviditas pugnae. Si μένων scribitur, plura quidem sunt similia, sed comparatio minus venusta est; maior est enim equi classicum audientis, quam praestolantis ferocia. Praeterea μένων post ὀρμαίνει friget, similiumque vocabulorum (μένων, μένει) repetitio, ut alibi in trimetris, sic hoc loco mihi quidem perquam ingrata videtur, neque ea res alibi virorum doctorum offensione caruit. Sic Oed. T. 1280.

Τὰδ' ἐκ δυοῖν ἐξήσῳγεν οὐ μόνον κακὰ,
Ἄλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακὰ,
geminatum κακὰ ferri non posse, interpretum tantum non omnium sententia est. Quum ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακὰ non sint mala aequae ab utroque coniuge

1) Similiter ἄρμοσι, Prom. 618, ad ἄρμόζω referendum, quocum ex nostra lingua conferri potest vocabulum *pas*.

perpetrata (sic enim inepta foret tautologia), sed *utrique noxia*, in praegressi versus fine aliquid legi debere, quod significet *non noxia Oedipō tantum*, ex oppositione facile apparet. Iam sive scribitur *οὐχ ἐνός μόνου* (Pors.), sive *κείνου μόνου* (olim Herm.), sive *ἀνδρός μόνου* (Arndt, *Quaestiones Crit. de locis quibusdam Soph.* Brandenb. 1844, p. 24), genitivus ille, quum praepositio praecedat a qua pendere possit, quo referendus sit, ambiguum est. Itaque praeferam Hermannii coniecturam *οὐ μόνου γῆ*. Similiter ut hic *κακά* ex sequenti versu adhaesit, in loco, de quo nunc ago, *μέλων* librariis deberi videtur, oculo in finem praecedentis versus aberrante, cuius corruptionis aliud exemplum p. 3. attuli. *Μένει* est dativus substantivi.

390. B, ad 393: *προστατεῖν*] *προστατήν*. Haec varia lectio ex Arundeliano sumta, a Stanleio scholiis addita est; in eo enim libro est *προστατεῖν* correctum in *προστατήν*. Illud quum perpaucorum MSS. lectio sit, suspicor ex vs. 378. irrepsisse.

397. Schol. Voss. 1. *δίχη δ'ὁ δαίμων*] *ἐν δίχῃ δέ ἦτοι δίκαιος ὁ δαίμων καὶ ὁ θεὸς πάντα καὶ λίαν αὐτὸν προστέλλεται*. Schol. B. ad 400. affert duas alias lectiones *δίχη δ'ὁ δαίμων*, et *δίχη δ'ὀμείμων*. Scribendum *δίχη δ'ὀμείμων*. Recte Haupt. ad Aesch. Suppl. 351 (397. Well. *Ἀμφοτέρους ὀμείμων τὰδ' ἐπισκοπεῖ Ζεὺς*) Dii, inquit, qui cognatorum curam agebant, dicebantur *ὀμείμονες* et *ὀμόγνιοι*. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 192, sqq.

411. *Ἐμποδών*, B. ad 414. in lemm., A. ad 413,

l. 4, sed ἐκποδῶν est initio eiusdem scholii. Ἐμποδῶν ἔχειν est ἔχειν ἐμπόδιον (*offendere*, Gell. Noct. Att. IX. 1); itaque significarent haec verba: *neque Iovis fulmen se inimicum nacturum*, quod affirmare non poterat Capaneus, atque hoc sensu ἔχειν aptius esset, quam *σχεθεῖν*, *retinere*, *sistere*. Quare non audiendus Abreschius, qui neutram lectionem a sensu alienam dicit.

430. Αἶθων τέτανται, λῆμα Πολυφόντου, βία, A ad 432, l. 3; αἶθων τέτανται λ., II. βία, ib. l. 7; αἶθων τετ. λῆμα, II. βία, l. 11. Αἶθων Blomfieldio probatum, verum esse nequit, quia ἀνήρ sic otiosum est. Vocab. στόμαργος fuit, qui ad Polyphonten referret, noveque dictum putaret pro στόμ' ἀργός, *lingua se-gnis*, quod propter oppositum αἶθων λῆμα placere posset. Sed vereor, ne poëta hoc modo iusto obscurius locutus esset; neque argutius quaerendum, num iactatoribus minus bene fortes viri opponi possint, quam aliis. Apparet enim, Eteoclem ad v. 423, sqq. respicere, adeoque hanc esse verborum sententiam: Capaneo, quamvis gloriatur, fortem virum pugnaque parem (quod latet in φερέγγυον φρ.) opponam." Recte Schol. B. αἶθων, διάπυρος. Rhés. v. 122. αἶθων γὰρ ἀνήρ, καὶ πεπύρωται χειρὶ. Cf. Eustath. p. 862. 10, laudatus Wundero ad Aiac. 220. Similiter θερμοός, bono et malo sensu. Infra 585. κατῆρσι θερμοῖ; καὶ παρουργία τιρὶ, in quo θερμοός est fere ἀνόσιος. Eum. 530. γέλῳ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμοεργῷ. Xenophon Mem. I. 3. 9. τὸν θερμοεργὸν καὶ λωεργὸν opponit τῷ σωφρονικῷ καὶ προνοητικῷ. Choeph. 998. πολλοὺς ἀναίρων

πολλά θεμαίοι (egregie Dind. θέρου' ἄνοι) φρονί, lib. 620. Τίω δ' ἀθέματον ἐστίαν δόμων, i. e. ἀν' θεμοῖς, βαυ-
 λήμασι φλέγουσαν. Cf. etiam Soph. Ai. 474, Suid. in
 voce. Ex quibus facile apparet, corruptum esse, quod
 ap. Plat. Rpb. II. p. 287. C. legitur: μὴ ἐκ τῆς τοι-
 αῖτης φρίκης θερωτότεροι καὶ μαλακώτεροι τοῦ δέοντος
 γένωνται ἡμῖν, ubi pro θερωτότεροι amicus corrigebat
 ἐραθιωτότεροι. εὐθιπὸναι εἰσὶν ἡμισυ εὐθιπὸν οὐοῖ
 434. Voss, 2. in lemm. ὄλοιθ' ὡς πόλει, lectio non
 spernenda. Choeph. 106. λέγοις ἄν, ὡς περ ἠδέσσω
 τάρον πατρός, Soph. Oed. T. 276. ὡς περ μ' ἀραῖον
 ἔλαβες, ὦδ', ἀναξ, ἐρῶ, 80. εἰ γὰρ ἐν τῇ γέτω σα-
 κῆρι βαίη, λαμπρός ὡς περ ὄματι, supra 399. τὸν αἰὼν
 κεν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δαῖεν, ὡς δικαίως πόλει
 προμαχος ὀρμηται. Sed auctoritas lectionis ὡς exigua
 est, et potuit facile illud vocabulum substitui a librario,
 qui meminisset versuum 400 et 465. Similiter supra
 N. 65, ὅστις ὠκιστος var. lect. ap. Faehs, p. 91, ὡς τις.
 Schol. B. ad 441. ποτ' ἄρα. Scribendum ἄρα, quo
 verbo interpres horum versuum argumentum iudicare
 voluit. ἀπονομήκεν ἐπιδοκίμασον κατὰ νόμον 79. F
 442. Νηΐτισι, B. ad 445 et 471, de quo cf. Un-
 ger. Parad. Theb. p. 311, qui ubique scribendum
 esse putat Νηΐσται πύλαι aut Νηΐται non Νηΐται.
 Assentitur Hermannus ad Phoen. 1112 (Klotz). Et
 favet huic sententiae potissimum producta penultima
 apud Statium, Theb. VIII. 343, et duorum librorum
 lectio Neiste et Neistae. Quod in Pausan. IX. 25. 4
 nonnulla MSS. habent νηιστών, si solitarium staret,
 minoris foret momenti, siquidem constat in νηΐτης et

ἀδελφῶν, similiter literam εὐα librariis interdum male esse insertam (cf. Ung. p. 312). Notatio tamen vocabuli (p. 304, sqq. et 343) incertior est, quam ut hic contra librorum auctoritatem quidquam mutare audeam. Fieri certe potest, ut poetae cyclici, eorumque exemplo tragici Νηΐται, portas dixerint, quas Boeoti Νηΐταις (cf. Herm. l. I), vera autem nominis notatione deinde a grammaticis inventa, ea forma, quae in Statii est MS. a poetis usurpari coepta sit.

449. Schol. Ar. ad 452: οὐκ εἶπε πρὸς ποῖον πύργον. Μεγάλως οὖν φησὶ πρὸς πάντα πύργον. In huius interpretis libro ἐχθρῶν non lectum fuisse videtur. Schol. Voss. ἔχει δὲ ἐσχηματισμένον ἄνδρα ὀπίστην πρὸς ἀναβάσεις κλίμακος (Ms. κλίμακα;) βαδίζοντα, καὶ ἀνερόμερον πρὸς τὸν πύργον τῶν ἐχθρῶν. Sed κλίμακος πρὸς ἀναβάσεις (ut ascendat) στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον ferri nequit. Hinc Blomfieldii opinio nata, στείχειν hic activo sensu esse usurpatum. Quod, quoniam eum linguae usu pugnat, verba προζαμβάσει, στείχειν apparet significare *scalas scandit*. Cf. Eur. Iphi. T. 97. δωμάτων προζαμβάσει, ἐκβησόμεσθα. Sed sic inconimoda sunt verba πρὸς ἐχθρῶν πύργον. Nam quae exempla affert Wellauerus in Lex. p. 203. b. in quibus πρὸς significet *iuxta*, sunt ab hoc loco aliena. Ag. 1027. ἔστημεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγᾶς πυρὸς, ut igne crementur, Choeph. 891. πρὸς αὐτὸν τὸνδε σε σφάζει θεῖλος, ut una eum eo sis, ib. 913. εἶδικα θρηνεῖν ζῶπα πρὸς τέμβρον μάτην, ubi θρηνεῖν πρὸς τέμβρον coniungenda; Eum. 959. πρὸς φῶς ἱερῶν τῶνδε προπόμπων similiter dictum est, ut v. 238, ib. πρὸς αἶμα

καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστειόμεν, i. e. πρὸς σταλαγμὸν αἵματος, *vestigia guttarum insequentis*. Non improbabile est, pro ἔχθρων, quod, ut vidimus, non agnoscit Schol. A, hic olim participium lectum fuisse, a quo penderent verba κλίμακος προσαμβάσεις, veluti κλ. πρ. στείχει προσηρμῶν πέρηρον. Sed nullum succurrit, quod ad literarum ductus prope accedit. Cf. Eur. Phoen. 1180. μακρὰνχ' ἄνθρωπος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις ἔχων ἐχώρει; similiter ib. 492. πηκτῶν κλιμάκων προσαμβ. sunt *scalae*. Pers. 174. Ἰαόνων γῆν οἴχεται, πέρασαι θέλων.

463. Scholiastae A. annotatio ad v. 466. in Vossianis sic exstat: ἐπιέχομαι δὴ¹⁾ κατὰ ταῦτα²⁾ εὐτυχεῖν σε ὦ πρόμαχε³⁾ τῶν ἐμῶν (δόμων excidit), προπολεμῶν τῆς οἰκίας ἡμῶν, rell. Voss. 2. addit: ἢ στικτεῶν εἰς τὸ εὐτυχεῖν ἴν' (ἦ) ἢ σένταξις οὕτως ἐπιέχομαι δὴ τάδε μὲν, ἤρουν τὰ παρ' ἡμῶν γινόμενα εὐτυχεῖν καὶ εὐτυχῶς ἔχειν, τοῖσι δὲ καὶ τον...⁴⁾ οὕτως ἐπιέχομαι⁵⁾ τῶδε μὲν καὶ τούτῳ τῷ Ἐπειοκλεῖ ὥστε εὐτυχεῖν, τοῖσι δὲ καὶ τούτοις ἤρουν τοῖς πολεμίοις ἐπιέχομαι ὥστε δυστυχεῖν. Τὸ δὲ ὦ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων διὰ μέσον. Prima et secunda interpretatio pertinet ad lectionem τάδε, tertia ad τῶδε, quod profectum est ab aliquo, qui desideraret, quod τοῖσι δὲ opponi posset. Eandem

1) Voss. 1. δέ. 2) Voss. 2. πάντα.

3) Verba ὦ πρόμα. in Voss. 1. male sequuntur post δὴ.

4) Lacunae indicia in MS. desunt. Excidit (τού)τοις δυστυχεῖν.

5) H.

5) MS. hic et infra ἐπέχομεν.

ob causam primus interpres *σέ* addidit, quod tamen ab illo lectum esse non certum puto, neque satis constat, particulas *δή* et *μέν* omnes in libris suis invenisse. Emendatio huius loci ex antistropha petenda, in qua legitur *πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον* (*δή* omnes codd. et Schol.), qui versus dochmiacus est praemisso amphibrachō, ut Pers. 261. Cum hoc si noster versus comparatur, apparet *δή* scribis deberi. *Μέν* inde natum, quod *μ'* a librariis pro compendio habitum est; quare scribendum videtur:

ἐπέχομαι τάδε μ' εὐτυχεῖν,
ὡς πρῶμαχ' ἐμῶν δόμων, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν
 » precor, haec ut mihi bene cedant (*κατὰ τάδε εἴτ. με*), o domus meae propugnator, illis autem ut damno sint, in quibus liberior constructio facile agnoscitur. Similiter subiectum mutatur Eum. 254. *Ἄλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπὸ ζῶντος ἱοφεῖν Ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλαγον*, ubi ante *ἱοφεῖν* intelligitur *μέ*, Ib. 166. *Κάμοι τε λυπρὸς, καὶ τὸν οὐκ ἐλευθεύεται, Ἰπὸ τε γῆν φυγῶν, οὐδ' ἐλευθεροῦται* verbum *ἐλευθεύεται* ad Apollinem, *ἐλευθεροῦται* ad Orestem referendum. Priorem versum Wellauerus, si recte intelligo, interpretatur: mihi et ille (Apollo) odio est, et is, quem non liberabit (Orestes). Sed subiectum ante *λυπρὸς* omissum nescio quomodo offendit: fortasse leg. *δὲ λ. κείρον οὐκ ἐλ.* Verba illa *καὶ τὸν* duobus praeterea locis in Aeschilo leguntur, qui aequae emendatione egent. Choeph. 716. *χθόνιον δ' Ἐριήν Καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν*, ubi cum Bothio *κοῖτον νύχιον* malim, quod de morte intelligendum. Supra 295. *τοῖσι μὲν ἔξω*

Πόρων ἀδρολέτειραν. Καὶ τὰς ἰψοπλόν ἄταν. Εὐβι-
 λόντες, ubi καὶ πάλιν supplementum est librarij. Scri-
 bendum, nisi fallor ἀδρο. Ἐρον, quod facile ante
 ἰψοπλόν excidere potuit. 495. Voss. 2. Εἰ μὲν γράφεται φλέγων ἢ διὰ ἀντι-
 τῆς ἀπὸ ληθηθείης, εἰ δὲ φέρον ἢ διὰ ἀντι τῆς ἐπί.
 Lectione φέρον omnis orationis elegantia tollitur. Recte
 iam Stephanus explicuit: φέρον βέλος ὁ φλέγει. Oed.
 T. 742. γροάζων ἄστι λευκανθές κάρα, ἰ. ε. ἄστι ἔχων
 γροάζον κάρα, 153. ἐκτέταμαι, φοβερὰν φρένα δέματι
 παλλων. Plura dabit Wunder. ad Oed. Col. 1606.
 Minus apte comparatur vs. 268, supra, ubi φλέγειν
 vere activum est. Βέλος, fulmen illustrat. Valek.
 ad Hipp. 530. 499. Schol. Voss. 2. εἰ Ζεὺς γε Τυφῶν] εἰ ὁ Ζεὺς
 φησὶν, ἰσχυρότερός ἐστιν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Τυφῶνος.
 Ἔστι δὲ εἶκος τοῦ μὴ φιλοῦντας τοῦτον (int. Iovem)
 πράξειν κατώ; καὶ τὰ (leg. κατὰ τὰ) ἐγγεγραμμένα ταῖς
 ἀσπίδι αὐτῶν ὄγκησιν ἰσημετρία (κατὰ-σημετρία de suo
 addidit interpres). Πάντως καὶ τῶ Ὑπερβίῳ, πρός τὸν
 λόγον τοῦ ἐν τῇ ἀσπίδι αὐτοῦ σηματοῦ, ἀναντιρρήτως
 (Ζεὺς) σωτῆρς γένηται, ἐπὶ [δέ] τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ τυ-
 χῶν ἐξωγραφημένος. Eodem ordine, quo versus a Scho-
 liaste explicantur, leguntur in textu libri, in quo
 haec inveniuntur, et in Reg. A. (500, 499, 501,
 502). In Mediceo, teste Dindorfio, qui versus 497-502
 spurios indicat, ita illi se excipiunt: 500, 501, 499,
 502, quod praescriptis literis β, γ, α, δ, sic correctum:
 499, 500, 501, 502; unde intelligitur versus 499
 sedem incertam esse, reliquorum vero stabilem. Ipse

ille versus 499. εἰκός δὲ πράξειν ἀνδράς ὡδ' ἀντιστά-
 τας; suspicione non vacat; nam verba εἰκός δέ, veri-
 simile est, frigent; ὡδὲ necessario referri debet ad
 πράξειν non ad ἀντιστάτας, unde sequitur ἀνδράς ἀν-
 τιστάτας definite dictum esse hos adversarios. Sed
 quamvis ante vocabulum ἀνῆρ saepe omittitur articu-
 lus; in iis tamen, quae attulerunt Wyttenb. ad Phaed.
 p. 98 B. Herm. ad Oed. C. 32. Stallb. in exc. ad
 Plat. Phaedr. p. 267. A. (add. Aristoph. Ach. 405)
 nullum est exemplum huic simile; atque sic de-
 mium posset hic locus defendi, si explicare liceret:
 εἰκός δὲ αὐτοῦ (saepe ἀνῆρ pro ἐκεῖνος) οὐτως πράξειν,
 ὅταν εἰς ταῦτό ἐλθῶσι, ut ἀντιστάτας appositio esset
 ad ἀνδράς. Sed hoc minus etiam probandum est quam
 interpretis graeci explicatio: aequum est viros Iovi infen-
 sos hanc sortem pati. In reliquis animadvertendum, eun-
 dem vs. 500 non εἰ-τε sed εἰ-γε, si modo (cf. Ho-
 gen. Partice. p. 339, sq.) et vs. 501 post Τρεβίω
 fortius aliquod vocabulum quam τε legisse, quod ar-
 guntur verba πάντως ἀναντιζήτως; (denique utrum
 ultimo versu ἂν post γένοιτο iuenerit; nec ne, dubi-
 um est; ἂν tamen genuinum puto; supra 386: (385)
 -οχο Τῶν τοι φέροντι σῆμ' ἐπὲρκομπον τοδὲ αὐχ
 οουρ Τέροντ' ἂν ὀρθῶς ἐνδύωσ' ἐπ' ἐπώνυμου
 Unde legendum puto: εἰ-γε in te iuenerit, ὅρα
 305 Τοιάδε μέντοι πρόσφιλέα δαιμόνων εἰμ' αἰ (305)
 , 304 Πρός τῶν κρατούντων ἐσμέν, οἳ δ' ἡσασσόμεσθα, μαρ
 αῖτο Εἰ Ζεὺς γε Τυφῶ καὶ κείνῳ μάρη. 302
 301 Ἐπρεβίω τοι πρόσ λόγον τοῦ σήματος 300 , 304
 301 Σατήρ γένοιτ' ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυφῶν. 300

Eteocles, quum tales patronos sibi veri elegerint, fore dicit, ut Thebani vincant, Hyperbium certe a Iove, cuius imaginem in scuto gerat, servatum iri. Dindorsium ut haec Aeschylō abiudicaret potissimum movit tautologia, quae insit in his versibus, si cum praegressis comparentur; sed aliquid certe requiri videtur, quo illa, quae de adversariis diis in clypeis conspicuis dixit poeta, ad ipsorum virorum contentionem accommodentur. Similis abundantia est Ag. 935, sq., 1233, sqq. et, qui locus apprime cum nostro convenit, Choeph. 140, sqq., praecipue 145.

505. *Δαίμοσιν*, B. ad 508; Schol. Voss. haec habet: *πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντα] . . . πέποιθα καὶ θαρῆω τὸν ἐν τῷ σάκει καὶ τῇ ἀσπίδι ἔχοντα καὶ βαστάζοντα τὸ δέμας καὶ τὸ σῶμα, τὸ ἀντίτυπον καὶ ἐνάντιον καὶ ἐχθρὸν τοῦ Διὸς, ἤτοι περιφραστικῶς, αὐτὸν τὸν Τυφῶνα, τὸν ἄφιλον καὶ μισητὸν ἀνθρώποις καὶ ἀθανάτοις θεοῖς, λάμπειν καὶ πέμπειν (l. πέμψειν) πρόσθε πυλῶν, ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν πυλῶν τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν. Δαίμοσιν ἐχθρῶν εἴκασμα] εἰς ἰνδαλμα καὶ εἰς τύπον καὶ εἰκόνα τῶν ἐχθρῶν τοῖς θεοῖς, τουτέστι σημεῖον καὶ παράδειγμα τῶν ὧν πάσχουσι τῶν θεῶν ἐχθροί. Priora ad lectionem hodie receptam pertinent. Ad alteram lectionem explicandam, verba sic erant ordinanda; εἴκασμα βροτοῖς ἐχθρῶν δαίμοσι τε καὶ δαροβίοισι θεοῖσι; sic vero divelluntur, quae necessario cohaerent βροτοῖς τε καὶ δαρ. θεοῖς.*

550. Schol. Voss. λέγοιμ' ἐν καὶ τὸν ἕκτον ἄνδρα σωφρονέστερον τῶν προειρημένων, κατὰ δυνάμιν τε ἀριστον, Ἀμφιαρέω βίαν. Voss. 2. σωφρονέστατον; sed

in Scholiaste legendum esse *σωφρονέστερον* demonstrant verba τῶν προειρημένων; in poetæ verbis utrum sit præferendum, non tam apertum est. Infra v. 639. μή και τεκνώθη δυσφορώτατος γόος. Schol. B. cum aliquot libris *δυσφορώτατος*, recte ab editoribus spre- tum. Eur. *Androm.* 640. pro κώδιον non melius li- brarii κώδιον substituerunt. Infra v. 580 pro *δυσ- σεβαστέροις*, aliquot codices *δυσσεβιστάτοις*, quod præ- ferunt Schutz. et Dind., quamvis illud confirmetur a Schol. A. ad 582, et Thom. Mag. v. ὄρνιθες. In- telligitur hinc, quod, etiam si exempla non docerent, non improbable esset, librarios sæpius superlativum, cuius maiorem esse vim putabant, substituisse. Quare hoc quoque loco comparativum verum habeo, recte a Schol. explicatum. Vs. sequente *μάντιν Ἀμφιάροω βίαν* coniungenda videntur. *Μάντις κόρα*, Pind. *Pyth.* XI. 33, *ἔ πρόμαντις Δίκα*, Soph. *El.* 467. Cf. Brunck. ad Soph. *Oed. T.* 80, Valck. *Phoen.* 103, Herm. *Li.* 163. Adiectivum cum *βίαν* construitur. Vide ad *Prom.* 115.

558. Schol. Voss. και τὸν σὸν αὐθις 1)] και τὸν σὸν ἀδελφόν, δηλαδή τὸν Πολυνείκην τὸν πλησιόθνατον, ἢ τὸν ἀξιοθάνατον, ἢ τὸν συμπρόκτορα τοῦ Τυδέως, κακοῖσι βάζει ἀπὸ κοινοῦ ἐξυπτιάζων και ἐξαπλῶν και οἶον ὑπτιον και ἀνατεταμένον τιθεὶς τῇ διαλύσει τὸ τοῦτον

1) Καὶ τὸν σὸν αὐθις πρόμερον ἀδελφὸν Πολυνείκειν βίαν, Voss. 1, in quo hoc scholion mutilum et, ut videtur, brevius exstat, quare in sequentibus Voss. 2. secutus sum.

ὄνομα, λέγω δὴ τὸ Πολυνείκης· δις δ' ἐνδατούμενος, ἤτοι εἰς δύο μερίζων καὶ διακόπτων αὐτὸ εἰς τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος, τὸ ἐν τελευτῇ (int. ὄνομα) καλεῖ καὶ τοῖς ἑαυτοῦ περιφέρει χεῖλεσιν, τὸ νεῖκος δηλαδή, λέγων ὡς (Ms. ὁς) πολλὰ νεῖκη τῆδε θήσεται. Γρ. καὶ τὸν σὸν αὐθις πρόσπορον, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου. Huic igitur interpreti verba sic cohaerere visa sunt: κακοῖσι βάζει Τυδέως βίαν (vs. 553), καὶ τὸν σὸν αὐθις ἀδελφόν, ἐξηντιάζων ὄνομα Πολυνείκουσ [βίαν], καὶ δις ἐνδατούμενος τὸ ὄνομα, καλεῖ (τὸ) ἐν τελευτῇ (ὄνομα). Pro βίαν in libro suo habuisse videtur λέγω, ex interpretatione natum. Cf. Var. Lect. ad Prom. 6. Porro in scholio legitur δις δ' non δις τ', sed huic non multum tribuo. Denique verba, quae sunt initio ἢ τὸν συμπράκτορα τοῦ Τυδέως (cf. A. ad 561), si quid video, pertinent ad lectionem πρός-πορον, ex vs. 556, ut videtur, male huc translata. Itaque habemus vulgatam lectionem πρός-μορον ἀδελφόν, cum var. lect. πρόσπορον, quod nihili est. Schol. explicat ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου, quae quid aliud, quam faciunt ut cogitemus de vocabulo ὀμόσπορον? Huius lectionis locum occupavit ἀδελφεόν, forma a trimetris aliena, quam vel metrum falsam esse docet. Verae lectionis vestigia remanserunt tam in vulgata-μορον, quam in altera lectione-σπορον. Illo vocabulo in locum τοῦ ἀδελφόν substituto, duae desunt syllabae, quas Blomf. supplet addendo participio μολῶν (προσμολῶν); propius ad librorum lectionem accedemus scribendo προςθροῶν; nam Θ et Ο vix differunt, literas ο et ω saepius permutari, nota

est res. Verbum *προσθροεῖν* habet Noster Prom. 598. *Τίς ἄρα μ' ὦδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς;* Totum locum sic scribendum putem:

*Καὶ τὸν σὸν αὐθις προσθροεῖν ὁμόσπορον ,
Ἐξυπτιάζων ὄμμα , Πολυνείκουσ βίαν ,
Δίς ἐν τελευτῇ τοῦνομ' ἐνδατοῦμενος
Καλεῖ ,*

in quibus *Πολυνείκουσ βίαν*, positum διὰ μέσου, aequè ad *προσθροεῖν* atque ad *καλεῖ* pertinet. *Ἐξυπτιάζων* ad *προσθροεῖν* referendum, *ἐνδατοῦμενος* ad *καλεῖ*. Versu 2. *ἐξυπτιάζων ὄμμα* pro *ὄνομα* debetur Schutziō: *resurpinans vultum, torvo oculo adspiciens*. Vs. 3. *ἐν τελευτῇ* significare potest et in fine opprobrii et *tandem*, postquam diu frustra vocaverat, quod praefero. Iratus Amphiaraus exclamabat *Πολυνεῖκεσ πολυνεϊκέσ* vel *πολύ νεϊκέισ*. De verbo *ἐνδατεῖσθαι* cf. Blomf. ad h. l., Stallb. ad Plat. Rpbl. p. 383. B; de confusis voce. *ὄνομα* et *ὄμμα* Valcken. ad Phoen. 415 (iam a Blomf. laudatus), Herm. ad Hec. 433, Plat. Phaed. p. 99. B. — Ceterum Voss. 2. ad v. 560 hoc scholion habet: *δίς τ' ἐν τελευτῇ] ἀντι τοῦ δίω τέλη ποιῶν τοῦ ἐνόσ ὀνόματος τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος.*

569. B. ad 572. *πιανῶ] δοξάσω, κοσμήσω*; idem ad 602: *Ἀμφιάραιος εἶπεν ὅτι ὑπὸ γῆν κρυβήσεται καὶ παντην δοξάσει*. Utroquo loco *δοξάζειν* posuit pro *conspicuum reddere, gloria augere*. Cf. *Bretschneider. Lex. in N. T.* i. v.

589. *Ἐνδίωσ*, A. ad 592, *ἐνδίωσ*, B. Prius retinuit Herm. Opuscc. I. p. 107. Stephanus, *ἐνδίωσ*, inquit, ferri potest, quia non debebat Amphiarao

quidquam esse commercii cum improbis." Sed quum Eteocles conqueratur sortis iniquitatem, quae probos improbosque eodem loco habeat, Amphiarai igitur infortunium miseratione dignum putet, ἐκδίκω; sensui aptius videtur. Ad sententiam cf. Theogn. 377, 394.

595. A. ad 598: πομπήν τὴν μακρὰν] ἐπὶ τὴν εἰς ἄδην ἀποικίαν ἐκκυσθήσεται μολεῖν τὴν ἐναντίαν τῇ εἰς Ἄργος, Haud scio an duo hic habeamus scholia, quorum prius (usque ad ἐλκ.) pertineat ad lectionem πόλιν, alterum ad πάλιν. Πόλιν habet Schol. B. cum Ar. De vocabulis πάλιν et πόλιν confusis vid. Valcken. ad Phoen. 732, Unger. Parad. p. 150, sq. Πάλιν si scribitur, construendum est: τείνουσι πομπήν μακρὰν (οὔσαν) πάλιν μολεῖν, *viam longam reditu h. e. irremeabilem*. Sic Soph. Oed. Col. 662. μακρὸν πέλαγος, *quod nemo facile emetiri potest*, nec dissimilia, quae affert Musgr. ad Soph. Oed. T. 1249. Significat *viam ad inferos*. Male autem Blomf. aliique φρενῶν βία interpretantur *invito animo*; significat *stulte*; βία τινός enim dicitur quod *invito aliquo fit* (Blomf. *in spite of*, nos: *in weerwil van*), itaque βία φρενῶν significare potest *contra sanam mentem*, eaque notio hic propter verborum collocationem paene necessaria est. Τείνειν πομπήν ornate et graviter dictum pro τείνειν πορείαν, ὁδόν, *tendere sive ingredi iter*. Quare sensus est: *iustus cum improbis mixtus viam letalem ingressis, eodem fato, sic volente Iove, auferetur.*" Itaque non video, quare versus hic a Dindorfio spurius sit iu-

dicatus; imo gravis mihi videtur et acerba Eteoclis oratio, qua hostilis expeditio comparatur cum pompa, quae ad inferos tendit.

604. Φέρει, Var. Lect. ap. Schol. B. ad 607; in lem-
mate est φέρει, cui additur glossa λίαν. Hesych. φέρει]
βλαστήσει, ἀληθῶς φέρει. Non vereor, ne quisquam cum
Blomf. φέρει tueatur, quae lectio non aliter explicari
potest quam sic, ut credamus, Lasthenem ipsum
σάρκα dici. Contra φέρει, quod proposuit Well., opti-
me se habet. Cf. Lob. ad Ai. p. 90. n. 8, Wunder.
ad Soph. Oed. C. v. 801, Aristoph. Ran. 418. Illud φέρει
in φρη̄ abiisse videtur, vocabulo φέρει explicatum. Φέρει
ex correctione natum; vid. supra v. 495. Similiter ἔχει
pro ἔφν substitutum esse videtur Xen. Mem. I. 1. 11.
οὐ διελέγετο, σκοπῶν, ὅπως ὁ καλοῦμενος ὑπὸ τῶν σο-
φιστῶν κόσμος ἔχει, καὶ τίσιν ἀνάγκαις ἕκαστα γίγνεται
τῶν οὐρανίων, ubi aliquot libri ἔφν. Praecipuam in-
dustriam posuerant philosophi in explicanda origine
universae rerum naturae, tamque arduam quaestio-
nem hic a Xenophonte non omitti, consentaneum est.
Τὰ οὐράνια sunt τὰ μετέωρα, ut ex praesenti tempore
γίγνεται apparet.

624. Varia lectio in fine scholii A. ad 627: γρ. δὲ
καὶ εὐθετον σάκος est etiam in utroque Voss. In pri-
ori legitur: εὐθετον σάκος] γράφεται εὐθετον, ἀντὶ τοῦ
εὐάστακτον (leg. εὐβάστακτον) εἶναι, in altero, postre-
mo vocabulo omissio, additur: Θεῖναι γὰρ τὸ ἀναλα-
βεῖν, rell. sicut in editis. Unde apparet, interpretes
εὐθετον non intellexisse, quo magis εὐκυκλον tanquam

glossema eiiciendum est. Hom. Iliad. II. 382. εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω.

632. Voss. 2: γρ. δοκεῖς ἤγουν νομίζεις. In textu est δοκεῖ. Rarior usus verbi personalis δοκεῖν pro *consentaneum* sive *e re putare* librariis hic fraudi fuit. Ag. 1634. ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν, ib. 16. ὅταν δ' αἰεῖδεν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, — κλαίω τότ' οἶκον τοῦδε συμφορὰν στένων, *quum animus canere iubet, deploro (cantilenis) huius domus calamitatem*. Cf. Well. ad utrumque locum, Plat. Phaedr. p. 230. E. ἐγὼ μοι δοκῶ κατακεῖσθαι. Sensus: iam ipse decernas, quos mittere velis.

649. A. ad 652. εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐφίλησεν. Legit igitur προεῖδε, quod propter verba φυγόντα μητρόθεν σκότον verum puto. Hes. Theog. 82. Ὅρτινα τιμήσωσι Διὸς κούραι μεγάλοιο, Γεινόμενον τ' ἐξίδωσι διοτρεφέων βασιλῆων, Τῶ μὲν, rell. Callim. Epigr. 22. Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας Μη λόξω πολλοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους, Horat. Od. IV. 3, Theocr. IX. 36, quos locos affert Valck. ad Hipp. 1339. Cf. Lenner. ad Hes. Theog. l. l., Prom. 215. οὐκ ἠξίωσαν οὐδέ προσβλέψαι τὸ πᾶν, quem versum iam indicavit Blomf.

658. Πτερόων et πετρώων affert Schol. B. ad 661. Προβλήματα πτερόων, *munimenta contra sagittas*, minus aptum est, quam πετρώων, quia Eteocles de pugna singulari cogitat. Cf. Valck. ad Phoen. 786. Idem Schol. habet ἀλχηῆς. Schol. Voss. 2: γρ. ἀλχηὴν, ἔν' ἢ οὕτως: φέρε ὡς τάχος καὶ ταχέως τὰς κρημίδας καὶ

τὴν αἰχμὴν καὶ ἔνεκα τῶν πετρῶν τὰ προβλήματα ἦτοι
τὰ σκουτάρια. — Αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα forent
munimenta contra hastam et saxa. Cf. Soph. Ai. 1191,
1198, Hom. Il. XV. 645. Atque sic apte ocreae vo-
carentur. Alcaeus apud Athen. XIV. p. 627. A.
(Valckenaerio laudatus) λάμπραι κνάμιδες, ἄροζος ἰσχύρω
βέλεως. Sed etsi in armis principem fere locum te-
teant ocreae (Hom. Il. III. 330, XI. 17, et passim),
mirum tamen has solas postulari. Vulgata igitur prae-
ferenda. Raro, quemadmodum hoc loco, apud poë-
tas tria substantiva sic coniunguntur, ut postremo
particula καὶ praemittatur; idque in simplici enume-
ratione, veluti supra 45, Pers. 304, minus mirum
est, quam hic, ubi tertium membrum reliquis longe
ornatius est. Neque Suppl. 520. apte comparari po-
test, ubi καὶ membra accurate adaequata coniungit.
Hic positum videtur, quia tria, quae commemoran-
tur, totum constituunt. Προβλήματα πετρῶν significat
loricam et clypeum.

666. Κέρδος ἐν, Schol. A. ad 669, quod tum de-
mum ferri posset, si deinceps explicaretur, quodnam
esset illud lucrum. Blomfieldius igitur, qui illud re-
cepit, lacunae signum post hunc versum posuit, in-
ductus verbosiore eiusdem interpretis ad v. 668. ex-
plicatione. Sed cf. A. ad 682, ad Prom. 887, B.
ad Pers. 213. Nihil excidisse confirmat etiam aequa-
lis versuum sibi respondentium numerus v. 671, 676,
684, 691. In annotatione illa ad 668. verbis τοῦτό
φησι τὸ εὐκλεῶς ἀποθανεῖν praeponi debebat lemma
μόνον γὰρ κέρδος. Wellauerus ἔστω ad verba proxime

praegressa referens interpretatur: si quis malum aliquod (i. e. mortem) sine dedecore suscipit, esto, (suscipiat).” Potest verò ἐστὶν etiam ad chori verba pertinere: si quis malum aliquod tolerat sine dedecore, esto, nulla sit oblivio.” Utrumvis probaveris, sequentium sententia est: *merum est enim hoc* (fortis viri memoriam relinquere) *mortuis* (in inferis, Eum. 97. ἐν φθιτοῖσι) *lucrum*. Etsi igitur vulgata lectio possit explicari, non displiceret tamen μένον (ἔστω) vel μένει γὰρ κέρδος εὖ τεθνηκόσι, *si quis mortem gloriose obit, esto (obeat); remanet enim lucrum fortiter occumbentibus.*

668. In lemmate Schol. A. ad 671. Voss. 2. habet τέκος, quod ibi in textu etiam legitur; interpolatum, ut videtur, ex v. 659. — In Schol. B. ad 672. et 680. aliena sunt lemmata. Scribendum ἐρωτος] τοῦ πολέμου, *amoris belli* (Brunck ad Soph. Oed. C. 363.). Τέλει] ποταπή, quo indicare voluit, τέλει adiectivum esse, non verbum. Cf. Pauw. *Praetermm. in Scholiis* ad Prom. 955. (vol. II. p. 1114. sq.)

679. Schol. A. ad 682. κέρδος μοι ὑποτιθέμενη τὸ προτερῆσαι ἀποκτείναντα, ἢ ὑστερῆσαι. Legisse videtur λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστερον μῦθον, quod sic interpretatur λέγουσα κέρδος μείζον τὸν πρότερον μῦθον ἢ τὸν ὑστερον, *maius lucrum dicens priorem quam posteriorem mortem*; sed quum in vocabulo κέρδος nulla sit comparationis significatio, μείζον non videtur omitti posse. Veruntamen illa lectio non prorsus spernenda; nam una litera adiecta sensus non incommodus est:

λέγουσα κέρδους πρότερον ὑστέρου μόνον, *mortem potio-rem dicens, quam insecuturum lucrum*, i. e. mortem magis gloriosam dicens, quam longiorem vitam et regni paterni possessionem. Exitus-ος et-ους permutantur etiam supra v. 367. τρεῖς κατασκίους λόφους Σείει, κράνους χαίτωμα, ubi alter interpres — ἦν χαίτωμα καλεῖ, ἐπειδὴ καὶ κράνος (leg. κρατός) εἶπε, χαίτη γὰρ τῆς κεφαλῆς ἢ θοῖξ. Apud Sophoclem, Oed. T. 1279. αἵματος pro αἵματός substitutum videtur.

688. Schol. A. ad 690: ἐπεὶ δ' θυμὸς χρονίως καὶ βραδέως ποτὲ ἴσως ἂν ἔλθοι ἐν ἀνατροπῇ καὶ μεταλλοῖσει τοῦ φρονήματος ἐν θαλερωτέρῳ — πνεύματι. Pro θυμὸς lubenter substituerem θεὸς, nisi Schol. B. hanc vocem confirmaret, ad verba prioris interpretis, ut saepius facit, respiciens. Δαίμων a Schol. B. explicatur vocabulo τύχη, quod uno tantum literae ductu a ψυχή discrepans cum hoc saepius permutari, nemo nescit. Τύχη si a poëta profectum esse posset, res foret salva; nunc nihil ausim statuere. In sequentibus Schol. A. habuit: λήματος ἀντροπαία χρονία. Χρονία (χρονίως) restituendum quoque Schol. B. ad 691, non magis verum quam ἀντροπαία, quod vocabulum non mutationem sed eversionem significat. Τροπαία natura sua adiectivum esse, docet Lobeckius, Paralip. p. 314; sed προή neque hic neque Choeph. 764. τροπαίαν Ζεὸς κακῶν θῆσει ποτὲ, intelligi potest; potius crebra substantivi omissione factum est, ut τροπαία pro τροπή a poëta usurpari potuerit, sicut ἡ ἡμερία

pro *ἡμέρα*, *νυκτερινή* pro *νύξ*. Cf. Lob. ad Ai. 208, p. 158. Ἐν τροπαίᾳ (χρονίᾳ interpretor ἐν τροπῇ χρόνου, ἐν χρόνῳ. Nihil antiquis poëtis frequentius est, quam tempusvolvendo labi. Iam apud Homer. est περιτροπέων (Il. II. 295) et περιτελλόμενος ἐνιαυτός; similiter Virgilius, Aen. I. 234, *volventibus annis*; Pind. Ol. IV. init. ὦραι ἐλισσόμεναι, Soph. Oed. Tr. 156: περιτελλομέναις ὥραις. Cf. I. H. Voss. ad Virg. Georg. II. 295. Αἴματος pendet a μεταλλατός, de qua constructione cf. Matth. Gr. § 339. 692. Φασμάτων ἐνυπνίων, B. in lemm. ad 695. Aeschyli fragmentum apud Athen. XI. p. 491 (fr. 285) νυκτέρων φάντασμάτων, laudatum Porsono ad Orest. 401. nihil contra hoc probat; eodem iure pro altera lectione afferre licet Ag. 265. ὄνειρων φάσματα. (Vocabulum φάσμα ab antiquis interdum altero (φάντασμα) explicatum esse, ostendit Hesychius; et versus ἀγαν δ' ἀληθεῖς φασμάτων ἐνυπνίων, ideo elegantior videtur, quia solennis caesura ante tertiam arsin sic magis sentitur. 698 (701). Νίην, var. Lect. ap. Schol. A, cuius explicatio improbanda. Nam τιμᾶν non esse τιμωρεῖν particula καὶ satis probat; et interrogationem hoc versu non posse contineri, demonstravit Blomfieldius. Potius interpretandum erat, *etiam imbellem iustitiam honorat deus*, i. e. si tu, etiamsi ignavus, iustus tamen sis, a deo honore dignus habebertis." Sed Eteoclem obviam fratri euntem iniuste agere, nusquam alibi significat chorus. Νίην si scribitur, hoc dicere videtur chorus: *victoriam etiam dolo partam amat*

deus. Quam sententiam consulto obscurius eloquitur.
Aesch. fragm. 273 (Stob. IX. 23):

Ἀπάτης δίκαιος οὐκ ἀποστατεῖ θεός,
cui versui alium addit Sextus in Fabricii Biblioth. vol.
XII. p. 626:

Φευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός.
Ἀπάτην δίκαιαν Aeschylus dixisse videtur fraudem,
quae ob iustam causam committitur. Eustathius ubi

priorem versum affert (p. 188. 44) laudat Herod.

III. 72: ἔνθα γὰρ τι θεῷ ψεύδος λέγεσθαι, λέγεσθω,
de quo cf. A. de Jongh, *de Herodoti Philosophia*,
p. 89, sq. Plat. Rpubl. III. p. 389. — Voss. 1, qui
habet idem scholion verba δίκην ἢ omittit.

716. Schol. Voss: ἐπειδὴν αὐτοὶ κτάνωσιν] ὅταν
μὲν 1) οὐν φοβησώσι καὶ κτάνωσιν, αὐτοὶ 2) ἑαυτοὺς
(διακόψαντες καὶ ἢ πατρώα γῆ πῆν τὸ ἐκ τοῦ φόρου ἀν-
τῶν κερωθέν (ἐρωθέν?) μέλαν αἶμα, τίς ἂν αὐτοῖς κά-
θαρσις παράσχοιτο, τίς ἂν αὐτοὺς λούσειν, ὡς νόμος
πρωτῶν 3) νεκροῖς. Schol. A. ad 712, p. 216: ὅταν μέρ-
τοι αὐτοὺς κτάνωσι, quibus quoniam verba ἐπειδὴν
αὐτοὶ κτάνωσιν, αὐτοδαῖκτοι θάνωσι explicantur, idque
interpretatione parum accurata, de lectione quam se-
cutus sit, nihil definiiri potest. In vulgata αὐτοὶ pror-
sus otiosum est; αὐτοκτονῶσι, quod proposuit Well.,
soloecum est. Itaque verum puto αὐτοκτόνωσι, quod
habet etiam B. ad 719. Quod in antistropha est πα-

1) μὲν om. Voss. 2.

2) φον. αὐτοὶ om. Voss. 1. Pro κτάνωσιν fort. ἔξωσι legendum.

3) εἰς addit Voss. 2; ποιεῖ, Voss. 1; eadem litera sequente, γ a
librario omissum est.

ραιβασίαν 1) lectius est, quam ut librariis deberi possit; unde apparet, hic syllabam post *αὐτοκτόνω;* desiderari. Fortasse legendum: *Ἐπειδὴν αὐτοκτόνω;* Supra 663. *Ἄνδρῶν δ' ὁμαίμοιθ' θάνατος; ὠδ' αὐτοκτόνος;* 708. *παιδολέτωρ ἔρις ἅδ' ἄτρυνει.* Versus alter est choriambico-troch. cum anacr. — Vs. sequenti *χθονία* explicari quidem poterat vocabulo *πατρώα;* (cf. infra 986. *(κατὰ) δώμασι καὶ χθονι*), sed quum Scholiastes Voss. habeat *πατρώα;* editus ad v. 712. his *πατρία* (p. 216. l. 3, 6), et neuter commemoret *χθονία, πατρία* ab iis lectum esse, non improbabile est.

721. *Ἄλσειεν*, A. ad 723. *τίς αὐτοῦς ἐκλύσει τοῦ τοιοῦτου μίσματος;* Sed genitivus hic supprimi nequit; neque comparari potest Choeph. 793. *Ἄλσειθ' αἶμα προσφάτοις δίκαις;* ubi ne quis coniciat *λοῦσασθ'*; cf. ib. 47. *τί γὰρ λυτρον πεσόντος αἵματος πέδα;* — *Ἄλειν αἶμα, φόρον* est *caedis culpam solvere, a caedis culpa liberare.* Cf. Wunder. ad Soph. El. 439. Non magis Ant. vs. 40. *ἄλειν* et *λοῦειν* permutata videntur. Vulgata illius loci scriptura est *τί δ' ἂν ταλαῖφρον;* *εὐκὸν αὐδ' ἐμ' ἔμ' τούτοις;* *ἐγὼ Ἄλσειθ' ἄν ἢ θάπτουσα* *προςθείμην πλέον;* — Hermannus: *λοῦσ' ἄν ἢ θάπτουσα;* sed etiamsi haec verba non tam ipsam actionem, quam consilium et voluntatem significare putentur, tamen ex iis, quae paulo post Ismene dicit, apparet eam ne cogitare quidem de sepulturae honore,

1) Sic etiam Voss. l.

Itaque cum Brunckio scribendum *λίτους' ἂν ἢ ῥά-
πτουσα. ῥεπάπτειν, annectere, similiter ut alibi ἄ-
πτειν, hic translate de rixa et contentione dicitur.
Sensus: quid ego vel solvendo vel nectendo lites (h.
e. vel obsequio vel rixa) proficerem? Νείκος, ut
in proverbiali locutione, omittitur. Cf. quae post
Boeckhium monuit Wunderus.*

735. In lemma Schol. A. ad 738. cum Voss. I. scribendum *μη̄ πρός. Μη̄ πρός ἀγνάν* idem est, quod *πρός ἀναγρον*, nisi quod negatio eximia cum vi praeponitur. Plat. Gorg. p. 461 B. *καὶ εἰάν μὴ ἔλθῃ τὰυτα εἰδώς παρ' αὐτόν, αὐτός διδάξειν ἔπειτα*; ubi coniungenda *μη̄* et *εἰδώς*. — In eadem annotatione I. 7. legitur: *Ἐτλη δὲ ἀγνοία συναγαγεῖν τοὺς γάμους ὁ τὰς φρένας βλαβείς.* Haec pertinent ad lectionem *ἔτλα παρανοία συναγαγεῖν νυμφίους φρενωλής*, in quibus nihil esse, quod probari possit, nisi forte *φρενωλής*, metrum arguit. Mihi tamen *φρενωλείς* multo magis placet, quo vocabulo cum emphasi in fine orationis posito, graviter chorus iudicium suum de Oedipode et Jocaste pronunciat. *Συναγαγεῖν* natum est ex *συνάγαγε*; nam quum *ν* adhaesisset ex initio sequentis vocabuli (*νυμφίους*), librarii literam *ι* addiderunt, non intelligentes, *σπέρας* pro *σπεῖραι* positum ab *ἔτλα* pendere, de quo vid. Matth. Gr. § 550. b. *Συνάγαγε* autem ut retineri posset in antistropha v. 746 scribendum foret *Λέδοικα δὲ σὺ βασιλεύσι μὴ Καὶ πόλις δαμάσθη*, in quibus *καὶ* post *μη̄* non displiceret (cf. supra 639, Pers. 523, Eum. 172); sed quum coniunctio illa, quae facilius a libraribus addi quam omitti potuit, in paucis sit MSS., et ne in Scholiaste quidem ad 749, l. 2, ubi a Voss.

1, abest, satis certa, praestat pro *συνάγαγε* scribere *συνάγε* (non *συναγε*), quod librorum auctoritate non caret. Cf. Well. *ἐπιβλαβεῖς* δὲ ἐντολάς περὶ τροφῶν ἐφήκεν αὐτοῖς. De voce *ἀραίας* nihil apparet; cetera ad vulgatam lectionem referenda sunt. Glossa Voss. 2. (cf. Faehs. p. 98) ἐφ. ἐπικ. τροφᾶς, μανικᾶς, ἐπιβλαβεῖς. In eodem libro: γρ. ἀφήκεν ἐπικότους τροφᾶς; . . . ἔνεκα δὲ τῆς τροφῆς καὶ ἀνατροφῆς ἀφήκε καὶ ἐπειμυε τοῖς τέκνοις ἀραίας καὶ κινάρας ἐπικότους καὶ ὀρχίλους καὶ μανικᾶς, ἀράς πικροτόμους ἢ πικρογλώσσους. Τὸ δὲ αἶ, αἶ διὰ μέσου. — *Ἀραία* per paragonem Ionicam ab *ἀρά* ductum putabat, de qua disputavit Lobeckius, Paralip. 297, sqq. Sed etiamsi admitti posset *ἀραία* et *ἀρά* significatione non differre, tamen quem sensum τέκνοις ἀφήκεν ἀραίας (ἐπικότους τροφᾶς; habere possent, non liqueret. Corruptum esse priorem versum, metrum indicio est, cui vereor ut satis consuluerit Wellauerus scribendo τέκνοισι δ' ἀραίας; nam illa dochmiorum responsio, qua sibi in fine opponuntur iambus et spondeus, nisi illicita, certe minus usitata est 1). Cf. Enger, l. l. p. 24, sqq. Quin illa forma, quae molossum in fine habet, etiam extra responsionem tam rara est, ut eo quod ἀραίας secundam syllabam producere potest, hoc argumentum non prorsus infringatur. Praeterea post exclamationem illam (αἶ, αἶ) sequi debere epexegezin,

1) Non omnia tamen huius responsionis exempla corrupta esse, alibi ostendam.

quae aliquid contineat praecedentibus gravius, quisque sentit; ut locus nunc legitur, (verba *πιρογλώσσου ἀράς* nihil afferunt novi. Longe praeferrem:

τέκνοις δ' ἀγάς *ἐπικότους τροφούς*.

Dirae, quibus Oedipus filios devoverat, in futuram perniciem eos educasse dicuntur. *Τροφούς* interpositum verbis *ἀγάς* et *ἀράς* facile in *τροφάς* abire potuit, similiter atque in *Aldina ἐπικότας* legitur. — Post *ἐπιτρόπους*, quod habet Reg. E. langueret *τροφάς*; itaque hoc et *ἐπισκότους*, quod ex *ἐπισκότους* corruptum, tanquam variam lectionem affert Voss. 2, interpretationis gratia adscripta fuisse videntur. — De Heathii coniectura *ἐπίκοτος τροφάς* videndus Herm. de *Trill. Thebanis*, p. 15.

v. 775. Qui cum verbis poetae longam Schol. A. ad v. 778. annotationem contulerit, animadvertet, eum sententiam afferre, quae verbis, ut nunc leguntur, nullo pacto inesse potest. Ad quam si poetae dicta essent accominodanda, novi versus fingendi forent. Non ignoro, saepe antiquos interpretes quaedam de suo addere, attamen haec semper ad poetae sententiam latius explanandam pertinent; velut, si hoc loco obiter tantum mentio facta esset decorum benevolentiae, quae urbem servasset, reliqua facile enarratoris loquacitati tribuerem. Accedit, quod versus ipsi mihi quidem gravem interpolationis suspicionem movent. Postquam aperte dixit praeco, urbem servatam esse v. 775, rursus idem figurate significat v. 777, sq.; idque deinde ter inculcat, v. 786, 797, 802. Porro supervacaneum

est, rem in qua exponenda supra iam trecenti versus consumti sunt, hic v. 779, sq. in brevi narratione exitus pugnae denuo commemorari. Recte, credo, illis verbis virginum pavorem sedasset, qui nihil de pugna compertum haberet, nunc vero vix satis commoda videntur. — Versum 86. spurium iudicarunt plerique recentiores interpretes; quatuor versus 800-803 Aeschylo abiudicat Dindorfius, duos postremos Butlerus quoque. Certo definire, quae in toto hoc loco librariorum culpa sint tribuenda, eo lubentius sagacioribus relinquo, quia ipsum poëtam non prorsus ab istiusmodi repetitionibus abhorere existimo. Cf. ad v. 499.

782. Scholiastae A. ad 785. notatio *ὁ τῆ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ γεννηθεὶς* referri tantum potest ad *ἑβδομαγένῃς*. Itaque in scholio corrigendum est *ἑβδομαγένας*. Aliam notationem addit alter interpretes *ὁ ἐν ταῖς ἑβδόμας πύλαις ἡγεμονεύων*. Vulgata lectio omnino retinenda est; nam etiamsi notatio Scholiastae vera non videatur, poëtam tamen lusu quodam ad verbum *ἄγειν* respexisse, non improbable est. Ceterum cf. Lobeck. Aglaoph. p. 434, not., ubi qui affertur Procli locus (in Tim. III. 200): *Ἀπόλλωνι τὴν ἐπτάδα ἀνεῖσαν ὡς συνέχοντι πάσας τὰς συμφωνίας-καὶ ἑβδομαγένταν ἐκάλλον, καὶ τὴν ἑβδόμην τοῦ θεοῦ ἱεράν ἔλεγον. Τῆ γάρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γέιναιτο Ἀητῶ* — hic igitur locus non probat, in Scholiaste priore *ἑβδομαγένῃς* tenendum esse; nam Hesiodi versus non affert Proclus, ut cognomen dei quomodo compositum sit, demonstraret, sed doceat, unde factum sit, ut *septimus* dies Apollini sit sacer.

Suspecta enim sunt duo deinceps paroemiaci, et adiectivum *ἐθνδικαί*. Itaque glossemate eiecto vide, num ferri possit *πόλεως ἀσινεῖς*. Hoc expositum vocabulo *σωτήρας* ultimam amisit literam, unde *σωτήρι*, hisque permixtis *σωτηρία* natum. Choeph. 930. Ἐπολολήξατ' ὦ δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάων τριβᾶς (male Well. τριβᾶς) i. e. *clamore celebritis*. Ἀσινῆς pro substantivo positum genitivum habet. Soph. El. 1379. μετὰδρομοὶ κακῶν πανουργημάτων, Ag. 1413. κεῖται γυναικὸς τῆςδε λυμαντήριος, ib. 632. σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον ἦγοντα. Ἀσινῆς activam vim habet Agam. 1314. ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι. Si tamen iota productum in *ἀσινῆς* ferri possit, praestet fortasse *πόλεως σωτήρας ἀσινεῖς*.

816. A. ad 817 (cf. ad 819): ἡ φόβος κακοῦ, ἀντὶ τοῦ κινδύνου. Nescio, an *κακοῦ* sit varia lectio; hoc si in nonnullis libris scriptum fuit, correctori debetur. Recte idem interpres *φόβος κακὸς καὶ χαλεπὸς*. Supra 210. ἐκ χαλεπᾶς δυας, infra 851. ἐχθρὸς παιᾶν, 901. γόος δαιμόφρων et multa alia. — Ex verbis Schol. B. ad 819. ὅλον καὶ μέρος apertum est, eum in libro suo habuisse *με καρδίαν*, quae paucorum codicum, sed procul dubio vera lectio est. Cf. Matth. Gr. § 421, n. 3.

819. *Δυσμόρος* bis legitur in schol. A. ad 820, l. 4 et 5. Posterior scholii pars inde ab *ἄλλως* abest ab utroque Vossiano; linea 4. Voss. 1. habet *δυσμόρους*. Sed adverbium ut retineatur suadet explicatio *ὑπὸ δορὸς ἀλλήλων* post *θανόντας* posita. Wellauerus *δυσμόρους* (positum pro adverbio) magis poëticum iudicat; mihi illud post

praegressos accusativos obscurius videtur. Similis scripturae discrepantia est Pers. 264. *πλήθουσι νεκρῶν δυσπότημος ἐφθαρμένων*, ubi aliquot libri et lemma Schol. B. habent *δυσπότημων*, quod nemo probaverit. Ceterum nostro loco post *κλύουσα* minor distinctio ponenda videtur, ut sequentia verba praecedentium *αἶμ. νεκρ.* epexegesin contineant.

836. *Γόον* habet A. in lemm., *γῶον* B. ad 840. cum Ar. (Seld.). Perversum illud *γῶον* libri paene omnes tuentur, de quo genere corruptelae insignis locus est in Schol. ad Phoen. 688, quem Valckenaerius sic emendat: *γέγονε δὲ περὶ τὴν ἀρχ(αίαν γραφ)ὴν ἀμάρτημα. Ἐως ἀρχοντος γὰρ Ἀθήνησιν Εὐκλείδου [μήπω τῶν μακρῶν εὐρημένων] τοῖς βραχέσιν ἀντι μακρῶν ἐγράοντο, τῷ E ἀντὶ τοῦ H, καὶ τῷ O ἀντὶ τοῦ Ω. Ἐγραφον οὖν τὸ δῆμω μετὰ τοῦ I δῆμοι.* Cf. etiam Wolf. *Prolegg.* p. LXIII, n. 29. Plura huius permutationis exempla iam supra habuimus, velut v. 65. *τόνδε, ὡςτις*, 434. *ὡς* pro *ὄς*, aliaque, quae partim tamen senioris sunt originis. Hac tantum observatione defendi potest Dindorfii sententia (ad Prom. 749) ubique in Aeschylō *πέδοι* pro *πέδω* (*ἔς πέδον*) restituendum putantis (Prom. 751, ubi *πεδοσκήψ.* margino MS. ap. Morell., Sept. 411, Choeph. 47, Eum. 253, ubi *πέδον* Reg. L, 457, 623). Sed qui primi post Euclidem tragicorum fabulas descripserunt et egerunt, profecto *πέδω* non tulissent, nisi utraque exstisset forma. Quod si utraque forma Attica est, ΠΕΔΟΙ autem aeque *πέδω* ac *πέδοι* significare potuit, utrum Aeschylus voluerit, non liquet, sed simul

nihil est, quod cogat, ubique eandem restituere formam. Hic quidem γόων prorsus necessarium est; nam contorta foret constructio ἀλλὰ γόων ἐρέσσετε κατ' οὖρον χερσῶν πόμπιμον ἀμφὶ κρατὶ, quo modo verba ordinavit Schol. Voss. 2, in quo haec explicatio est: ἀλλὰ θρήνον ἐρέσσετε καὶ κινεῖτε (ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων) σὺν τῇ προοδευούσῃ κροῦσαι τῶν χειρῶν τῶν ἐπὶ τῆς κρατὸς καὶ τῆς κεφαλῆς. Ad sequentes versus Schol. Voss. πίτυλον ὃς αἰὲν] ὅστις ὁ γόος αἰὲν, διὰ παντός, διέρχεται τὸν Ἀχέροντα, ὃς ἐστὶ πόταμος τοῦ Ἄιδου 1) κατὰ τὴν πολύστονον 2) ναύστολον θεωρίδα τὴν τοὺς νεκροὺς 3) διάγουσαν πρὸς τὸν Ἄϊδην, τὴν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι, εἰς ἣν οὐ στιβεῖ 4) ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' ὁ Χάρων, ἣν οὐδ' ὁ ἥλιος ὄρα, τὴν πάντας δεχομένην τοὺς ἀποθνήσκοντας εἰς ἀφανῆ τε χέρσον ἀμείβεται ἀπὸ κοινοῦ. Voss. 2. paulo post scholion habet ab hoc parum diversum, in quo haec leguntur κατὰ τὴν ἄστονον καὶ πολύστονον θεωρίδα καὶ νῆα, τὴν μελάχροσκον καὶ μέλαιναν, τὴν ναύστολον, ἣ γουὶν τὴν τοὺς νεκροὺς διάγουσαν πρὸς τὸν Ἄϊδην. Rectius ἄστονον interpretatur Schol. B. ad 841: κακοστένακτον. Ἄστολον (var. lect. ap. B.) originem debere videtur sequenti ναύστολον, pro quo cum Butlero legendum puto νεκροστόλον; nam non tantum interpretationes, quas modo attuli, sed etiam Schol.

1) Pro his Voss. 2. ὡς αἰὲν δι' Ἀχέροντα, ὅστις ἐστὶ πόταμος τοῦ Ἄιδου, ἀμείβεται καὶ διέρχεται.

2) πολύστολον, Voss. 2. 3) θ. καὶ τὴν ν. Voss. 1.

4) στιβεῖ, Voss. 2.

A. ad 842. habet τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Vera lectio facile obliterari potuit glossa sequentis vocabuli (θεωρίδα) ναῦν. Itaque scribo:

Τὰν ἄστονον μελάχροον

Νεκροστόλον θεωρίδα.

triste resonantem, nigro velo instructam, mortuos deducentem navem. Ἀμείβεται Schutzius vertit *comitatur*, Blomf. *deducit*; melius Ahrensius *reciprocatur*, i. e. ἀμοιβαίως πέμπει, vel *in reciproca navigatione comitatur*. Versu ultimo verba cohaerent: εἰς πάνδομον καὶ ἀφανῆ χέρσον. Cf. Matth. § 595. 4, et qui ibi laudantur, Well. ad Eum. 673. οὔτε Σκύθησιν οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις, infra 1022. Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλίγγρον, οὐ̄ πεφικαμεν, Μητρός ταλαίνης καὶ πὸ δυστήνου πατρός, ubi brevius sed plane quod sentit, eloquitur Antigone; posterioris versus, qui alteri explicando inservit, sententiam exprimas sic: καὶ τὸ γεγονέναι ἀπὸ μητρός ταλαίνης καὶ δυστήνου πατρός. Ceterum non audiendus Stanleius, qui versus 839. et 840. coniunctos unum iambicum a Scholiaste metrico dici contendit, et inde liquere putat ναῖστολον esse glossema. Potius, si hariolari licet, inde argumentum petas pro lectione νεκροστόλον. Versus enim 836 (ubi γόον legit) et quinque sequentes iambicos trimetros quinque vocat; itaque sic eos distribuit 1. Ἀλλὰ —, 2. φὶ κρατὶ —, 3. ἐν δι' —, 4. μελάχροον νεκροστ. —, 5. τὰν ἀστιβῆ-ἀνάλιον. Inepte; versus 836. et 842. antispastici sunt formae perquam usitatae. Ad cumulationem epithetorum defendendam conferri possunt Ag. 145, 186, Suppl. 105, 665, 775, Eur. Iph. T. 220.

843. Schol. Voss. 2: ἀλλὰ γὰρ ἤκουσι καὶ ἔρχονται αἶδε καὶ αὐταὶ ἢ Ἀντιγόνη καὶ ἢ Ἰσμήνη ἐπὶ τὸ πικρὸν πρᾶγος¹⁾ ἀδελφοῖν καὶ τῶν ἀδελφῶν, ὥστε δοῦναι ἐκείνοις θρήνον. Ἡ γρ. ἀδελφῶν (ab ἀδελφῆ), καὶ ἐστὶν οὕτως ἢ σύνταξις· ἀλλὰ γὰρ ἤκουσιν αἶδε καὶ αὐταὶ ἢ Ἀντιγόνη καὶ ἢ Ἰσμήνη ἐπὶ τὸ πρᾶγος τῶν ἀδελφῶν· τί δέ ἐστι τὸ πρᾶγος ἀδελφῶν; εἰς πικρὸν θρήνον. Ἡ ἀλλὰ γὰρ ἤκουσιν αἶδε καὶ αὐταὶ ἐπὶ τὸν θρήνον τὸν ἀδελφὸν καὶ τὸν ἀδελφικόν, ἵν' ἢ τὸ φῶ δια τοῦ ο μικροῦ γραφόμενον, πρᾶγος καὶ πρᾶγμα πικρὸν καὶ χαλεπὸν. — Ἀδελφῶν et ἀδελφόν correctiones videntur eius, qui hoc scholion scripsit. Revocanda antiqua interpunctio post ἀδελφοῖν.

851. Schol. B. et Voss. infra apponendus legerunt genitivum Ἄιδου, vel quod probabilius, Ἄιδα. Hanc formam usurpavit Euripides Iph. T. 167. ἀλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον Τεύγος καὶ λοιβάν Ἄιδα. Saepius Orco dicuntur, quae sunt perniciosae et mortiferae, aut quae ad exsequias pertinent. Herm. ad Ant. p. 136, Eur. Hec. 1047. τέων ἔρημα λιπῶν βάνχαις Ἄιδου (feminis Troianis in furorem actis) διαμοιράσαι, Cycl. 396. τῷ θεοστρυγεῖ Ἄιδου μαγείῳ (Polyphemo), Ag. 1086. ἢ δίκτυον τί γ' Ἄιδου. Alia suppeditabit exempla Lobbeckius ad Ai. p. 352, e quo numero tamen eximendus locus, qui est Ag. 1208. θύουσαν Ἄιδου μήτηρ', ubi, ut recte monet Wellauerus sensus requirit Ἄιδου δάμαρτα. Fortasse scribendum est θύου; ἀναιδοῦς μήτηρ', *impudentis furoris (tam in Aegistho quam in*

1) Hic et infra MS. πρᾶγος.

se ipsa) matrem. Cf. ib. 1383. Hoc tamen loco dativus praeferendus mihi videtur, cum ἐπιμέλπειν coniungendus. Blomfieldius laudat Eur. Alc. 423. ἀντηχῆσατε παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ. Trisyllabum Ἄιδης rarius esse in Tragicorum senariis, monet Erf. ad Soph. Ant. 1226; in anapaesto illam formam habet Aeschylus Prom. 152. νέρθεν τ' Ἄιδου, ubi non video, quare contra librorum auctoritatem cum Blomf. νέρθεν θ' Ἄιδου sit corrigendum. Dindorfius hic quoque Ἄιδα praefert.

Schol. Voss. ἡμᾶς δὲ δίκη] ἡμᾶς δὲ δίκαιον πρότερον τῶν παρθένων κατὰρχεσθαι τοῦ γόου ἕνεκα τῆς φημισθείσης φήμης τοῦ θανάτου τῶν βασιλέων, λαγῆν τε καὶ βοᾶν τὸν δυζκέλαδον καὶ κακόηγον ἕμνον 1) τῆς ἐριννίος, ἐπιμάττειν τε καὶ λέγειν τὸν μισητὸν παιᾶνα καὶ ἕμνον τοῦ Ἄιδου, ἤγουν, τῶν (leg. τὸν) ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν βασιλέων γινόμενον. Illud ἐπιμάττειν in Voss. 2. in ἐπιμέλπειν mutatum est, adscripta tamen var. lect. ἐπιμάπτειν, pro quo Fachs. coniicit ἐπιμάρπτειν (p. 99). Nullam corruptelae suspicionem movet ἐπιμέλπειν; mirum tamen, tam vulgare vocabulum sic explicari potuisse.

865. In Schol. A. ad 866. legendum videtur καλή διαλλαγή pro κακή δ. »pulchra, certa est reconciliatio quae morte facta est; mortui enim non amplius pugna congressuri estis.» — Schol. B. postquam explicavit verba διηλλαχθε σιδάρω, addit φεῦ τοιοῦτου διαλλάκτου; unde non improbabile, eum pro σὺν, quod

1) ἤχον Voss. 1.

aliquot libri et Schol. A. ad 870. omittunt, *καὶ* legisse. Manifesto sibi respondent versus 856-859 et 862-865, neque ulla mutatione opus est, modo *δδ-μον;* (v. 858) et *ἤδη* (864) initio versus ponantur, qui sic constat ex duplici penthemimere iambico (cf. Grotefend. *Zeitschr. f. die Alterthumsw.* 1842, p. 688). Itaque *ὄν*, quod in strophā et antistrophā eundem fere tenet locum, non est sollicitandum. Sequentes duo versus unde nati sint, apparet ex Schol. A. ad 870, qui, ut nominativum *τετυμμένοι* explicet, haec affert. *τὸ ἐξῆς τοῦ λόγου αὐτῶς νοητέον ἤδη διήλλαχθε σιδηρῶ, οὐκέτ' ἐπὶ φιλίᾳ ἀλλ' ἐπὶ φόβῳ διεκρίθητε, τετυμμένοι καὶ τετρομένοι δι' ἐνωπίμων*, in quibus verba *οὐκέτ' — διεκρ.* explicationis gratia addita putem. Recentior tamen Schol. (ad 866) illos versus legit.

868. *Κατεύγματα* multi codices contra metrum post *Οιδιπόδα* addunt. Schol. A: *κάστα δὲ καὶ λίαν ἀληθῆ ἐπέκρανε καὶ ἐπληρωσε τὰ κατεύγματα τοῦ πατρὸς Οιδιπόδος ἡ σεβασμία — Ἐρινύς ἐκείνου*. Nescio an *κατεύγματα* ad explicandum *ἀληθῆ* addiderit, adeoque ex Schol. illud verbum a librariis sumtum sit. Sed omissione voc. *κατεύγματα* nondum satis loci integritati prospectum esse videtur. Ahrensius vertit: *certe imprecationem potens patris Oedipi Furia ratam fecit*, quod quomodo ex verbis elici possit, non video. Quum verba *πόττι' Ἐρινύς* manifesto personam Erinnyos significant, his genitivum *πατρὸς* addi, mirum est; *ἀληθῆ* autem simpliciter pro *ἀληθῶς* accipi, nemo, credo, probabit; nec magis probandum *ἀληθῆ* interpretari *veras imprecationes*. Quare pro *πατρὸς Οιδιπόδα* coniugio legendum esse *τὰ*

πρὸς Οἰδιπόδα, i. e. τὰ πρὸς Οἰδ. λεχθέντα. *Nimis veras Oedipi imprecationes veneranda Erinnys raras fecit.* Sic κρίνειν λόγον, Suppl. 603.

874. A. ad 877. habet ἰσοφόνων, quod ex interpretatione fluxit; ne in Scholiaste quidem illa lectio certa, quum Voss. 1. habeat ἀντιφόνων. Similiter Choeph, 317. σκότω φάος ἀντίμοιρον, olim legebatur ἰσομοιρον. Veram lectionem post Erfurdt. recepit Bambergerus ex Schol. et libris nonnullis, qui habent ἰσοτίμοιρον. Eum. 753 (775): ἀντιπενθῆ (haec plurimorum librorum lectio est) μεθεῖσα κραδίας σταλαγμόν. Schol. ἰσοπενθῆ, ὁμοια δρῶντα οἷς πέπονθα, non prorsus recte, ἀντιπενθῆ est enim *pro moerore, quo affecta sum.* Schwenckius praeterea affert Soph. Oed. Col. 192. ἀντιπέτρου βήματος, ubi Schol. ἰσοπέτρου.

Versus 874, 875, 877, 878 uni Hemichorio tribuit Schol. A, (ad 877), alteri v. 876. Idem interpres ad 871. τετυμμένοι δῆθ' ἐν τῷ μέσῳ ἐφη τὸ ἕτερον ἡμιχόριον. Accuratam et perpetuam in ea carminis parte, quae Wellauero stropha est et antistropha β', fuisse olim metrorum responsionem, pro certo quidem affirmare non ausim, verum magnam habet illa res probabilitatem ex similitudine metrorum in versibus praegressis et sequentibus, in quibus parva mutatione stropha et antistropha possunt exaequari. Responsio si restituenda est, Dindorfii sententiam amplectendam puto, qui Elmsleii potissimum rationem secutus post v. 872. unum versum, v. 875. ante δαράτων longam syllabam (supplet ἐκ, contra sensum,

ut mihi videtur; si ἀντιφώνων substantivum esse potest, καὶ malim) excidisse putat, versus autem 876-878 sic exhibet διανταίαν λέγεις δόμοισι καὶ Σώμασιν πεπλαγμένους. Quocumque autem modo antistrophica restituantur, non potest ferri illa Scholiastae descriptio hemichoriorum, quum in antistropha respondeant, quae non possunt similiter distribui.

885. Schol. A, l. 6: τὰ κτέανα ταῦτα, οἶονεὶ τὰ ὄνειδη, διήξουσι μερὸς τῶν ἐπιγόνων. Κτέανα δὲ εἶπεν ὡς ἐπὶ οὐσίας, οἶονεὶ κληρονόμοι τῶν παθῶν ἐκείνων καὶ τῶν ὄνειδῶν οἱ παῖδες γενήσονται, ὄνειδιζόμενοι τὴν τῶν προγόνων ἀπώλειαν. Similia sunt in Schol. B. Utrumque vulgatam lectionem habuisse, non est quod moneam; sed tam mira est haec interpretatio, ut suspicer, scholiasten hanc mutuatum esse ab alio interprete, qui pro μενεῖ (malim μένει) κτέανα corruptam lectionem μενεῖ νείκα invenerat.

891. B: ἐν διαλλακτῆρι — βαρεῖ μὲν τοῖς φίλοις καὶ δυσχερεῖ ἅτε φίλοις, οἱ δὲ ἐχθροὶ τὴν αὐτῶν φίσιν ἠφνήσαντο, οὐ γὰρ ἐπίχαρις αὐτοῖς ἔδοξεν. Legisse eum dixeris διαλλακτῆρι δ' οὐκ Ἀμεμφεῖ, ἀφίλοις οὐδ' ἐπίχαρις, om. Ἀρης (int. ὁ διαλλακτῆρ). Sed quum sic non appareat, undē verba τοῖς φίλοις in interpretatione profecta sint, probabilius est scholion hoc modo esse corrigendum: βάρει μὲν καὶ δυσχερεῖα τοῖς φίλοις, undē intelligitur, sic locum scriptum fuisse: ἀμεμφεῖ φίλοις, Οὐδ' ἐπίχαρις Ἀρει. Subsequitur glossa (l. 5) οὐκ ἀμεμφεῖ ἀλλ' ἐπὶ νόσῳ, quod nemo probabit. Magnam difficultatem habet hoc loco duplex dativus διαλλακτῆρι, φίλοις, quae augeretur etiam, si paulum

mutata Scholiastae lectione scriberetur οὐδ' ἐπι χάρις ἄρει (non gratiam Marti habent amici). Affirmare ausim in omnibus locis, quibus substantivis verbalibus adiungatur casus verborum, nullum esse similem. Exempla collegerunt Herm. ad Vig. p. 714 (47) et qui ibi laudantur, idem ad Ant. 1204, Valcken. ad Phoen. 941, Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 99. B, Lob. ad Ai. p. 428, Abresch. ad Aesch. vol. I. p. 55, sqq., qui tamen multa aliena miscet, veluti εἰς ἔριν ἦλθεν Ἀπόλλωνι, εἰς ἀμύλλαν ἰούσα γυναιξίν, βρονταῖς εἰς ἔριν κτυπῶν (Cycl. 328), in quibus dativus non a substantivo pendet sed a notione, quam verbum et substantivum coniuncta habent. Non magis huc pertinere credo v. 270, supra μέριμναι ἰωπηροῦσι τάχος τὸν ἀμφιτειχῆ λείων, i. e. ποιούσι με ταρβεῖν τ. ἀ. λ., Soph. El. 122. τίς' αἰὲν τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον ὄμμαγάν τὸν — Ἀγαμέμνονα, Demosth. κατὰ Φιλ. I. § 45. οἱ δὲ σήμερον τεθνήσκει τῶ δέει τοὺς τοιαύτους ἀποστόλους (τοῦ θανάτου μᾶλλον φοβοῦνται), quae potius ad anacoluthiam referenda videntur. Ab his quantum differant χάρις προπομπός, Choeph. 21, μύρια πεμπαστής, Pers. 942, (στέγην) πολλὰ συνίστορα Ἄντοφῶνα κακά, Ag. 1061, quisque sentit. Sed quoniam in talibus genitivus nullo sensu discrimine poni potest, accusativus rarior est; frequentior dativus. Prom. 615. πυρός βροτοῖς δοτῆς, Plat. Phaed. p. 88. C. ἀπιστία τοῖς προσηρημένοις, Legg. I. p. 633. C. ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς αὐτῶν διακονήσεις, si vere coniecit Astius pro αὐτοῖς ἑαυτῶν (an αὐτῶν ἑαυτοῖς?), ib. B. ἐν τε ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χειρὶ μάχαις, ubi dativus est instrumenti,

similiter ut Agam. 1120, Aesch. Suppl. 308; Phoen.
 941. Κάδμω (sic Valeken. pro Κάδμων) παλαιῶν Ἄρχος
 ἐκ μνημάτων, infra 981. δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.
 Itaque, ut redeam unde digressus sum, apparet recte
 dici διαλλακτῆρι ἀμεμφία, item dativum et genitivum
 eidem nomini posse iungi, sed duplicem dativum esse
 inauditum. Neque eius rei causa latet; istiusmodi
 enim constructio semper fere ambigua foret; sic no-
 stro loco sensus aequae esse possit ὁ διαλλακτῆρ μέμφε-
 ται τοῖς φίλοις, atque οἱ φίλοι μέμφονται τῷ διαλλα-
 κτῆρι. Loci intellectum paulum iuvabimus, distinc-
 tione ante φίλοις posita; nihilominus tamen de scri-
 ptura dubito. Grotelandus l. l. dedit διαλλακτῆρι δ'
 οὐκ ἀμεμφῆ παρ' φίλοις οὐδ' ἐπιγάρυτ' Ἄρει, in quo
 non probari potest iota dativi elisum. *ἄρα* ἔπειν
 905. Voss. 2: *ἄρα* δ' ἔπειν] *ἄρα* ἔπειν εἰπέιν ἐπ'
 ἀμφοτέρων τοῦ π' Ἐπεικλέους καὶ τοῦ Πολυκλείους τὸ
 ἄραξ, ὡς τοῦ μὲν βασιλικῶς τὸν ἀδελφὸν ἐκβαλόντος
 (MS. ἐκβάλλ.), τοῦ δὲ βασιλικῶς ἐπιστρατεύσαντος, ὅτι
 πολλὰ κακὰ ἔπραξαν τοῖς πολίταις καὶ τοῖς Ἀρχείοις.
 Ineptum hoc scholion, quod in Voss. 1. omittitur,
 recentioris est originis. Ab eodem qui hoc scripsit,
 vocabulum ἄραξ in textu ad εἰπέιν adscriptum est;
 ἄραξ istud hic cogitatione e praecedenti ἀνάκτων re-
 petendum putabat, neque intelligebat ὡς vs. sq. ab
 εἰπέιν pendere. Post ἀθλίωσιν minor distinctio po-
 nenda; prioris hemichorii sententia ab altero se-
 quentibus verbis absolvitur. Nam quominus quatuor
 continuos versus (905-908) ab iisdem choreutis pro-
 ferri putem, prohibet stropha, in qua praeter metri

aequabilitatem soni similitudo indicare videtur, versus 894. et 895. inter hemichoria esse distribuendos. Choeph. 484, sq. Or. Μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ. El. Μέμνησο δ' ἀμφίβληστον ᾧ σὺ ἐκαίνισαν, ib. 488. Ἄρ' ἔξεγείρη, Ἄρ' ὀρθὸν αἶρεῖς, Ag. 1182. Chor. Ἦδη τέγναισι ἐνθέοις ἠρημέρη; Cass. Ἦδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη; supra 793, Pers. 963, 969, et infra passim. Cf. Arist. Ach. 1065, sqq. Porro si versus 895. et 897. σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι — τάφων πατρῶων λαχαὶ eiusdem sunt personae, incommodum est, quod interponitur τάχ' ἂν τις εἴποι τίνες. Quare teneo Wellaueri divisionem. Hemichorium quum dicit σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι iam sepulchrum in animo habet, sed hoc palam pronunciare veretur; itaque abrupta oratione addit τάχ' ἂν τις εἴποι τίνες, facile quis dicat, quinam. Altera chori pars diserte profert ominosa illa verba τάφων πατρῶων λαχαί. Schol. Voss. 2: τάχ' ἂν τις εἴποι, τίνες αὐτοὺς περιμένουσι σιδαρόπλακτοι. τοῦτου δὲ τοῦ ἐνός ἡμιχόρου εἰπόντος ἀποκρίνεται τὸ ἕτερον καὶ φησιν ὅτι αἱ λαχαὶ καὶ αἱ διορύξεις, ἀπὸ τοῦ λαχαίνω, τὸ ὀρύσσω, τῶν τάφων τῶν πατρῶων ἦτοι τῶν οὐμάτων τῶν τοῦ πατρῶς. Τάφοι γὰρ ἀντικρὺς τῷ πατρὶ ἢ στέρεσις τῶν οὐμάτων. In vocabulo λαχαὶ ad λαχαίνω respicere poëtam, recte vidit, reliqua quanti sint aestimanda, quisque animadvertit. 906. Πολίταις, Voss. 2. (cf. supra ad 905), B. ad 904. Quum et dativus et accusativus recte usurpari possit (Matth. § 415, ann. 1.) πολίταις revocandum

est; neque obest acc. *σείρας*. Cf. Well. ad Ag. 645, Choeph. 215, Lob. ad Ai. p. 332.

931. B. ad 928, *αὐτοῖς]* ἔσται. Convenit cum hac lectione (*πλοῦτος ἄβυσσος αὐτοῖς*) interpretatio Schol. A. *ὑπὸ γῆν δὲ ὁ πολὺς πλοῦτος αὐτῶν κέκρυπται*. Sed ellipsis verbi substantivi in futuro insolita est. Cf. Herm. ad Vig. p. 776. Γα; cum *πλοῦτος* coniungendum, ambigue dictum est. Supra v. 800 *ἔξουσι ὃ ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός*.

933. *Τελευταῖα δ' ἐπηλ.*, B. in lemm. ad 932. cum Seld.; *τελευταῖα δ' ἐπηλάλαξαν*, Voss. 1. in lemm. Schol. A ad 932. Utrumque ex vera lectione *τελευταῖα δ' αἰδ'* (*-ΤΑΙΛΑΙΑ*) corruptum. Pronomen hic, eodem modo, quo apud Homerum articulus demonstrativi vice fungens, sequens subiectum praeparat, ut II. I. 488. *Αὐτὰρ ὁ μήνιε μῆσι παρήμενος ὠκυπόροισι Διογενῆ; Πηλεῖος υἱός*, et passim. Cf. Thiersch. Gramm. § 284. 17.

958. *Γάων* pro *ἀγέων* legit Schol. B, quam lectionem postquam explicavit, addit: *Ἐύρηται δὲ καὶ ἐν παλαιῷ βιβλίῳ, ἀγέω* (sic pro *ἀγέων* leg.) *τάδ' ἐγγύθεν, ἤχουν ἐκ τοῦ πλησίον τὰυτα θρηνώ, ὅπερ ἔστι κοῦντον. Διαστρεῖ δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ πέλας δ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν*. Versus *ἀγέω* (i. e. *ἠγέω*) *τάδ' ἐγγύθεν* cum sequenti exaequari nequit, in quo *αἰδ'* a Scholiasta omissum, nullam habet glossematis similitudinem et facile propter sequentes literas excidere potuit. Versus *πέλας αἰδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν* est iam-bicus dimeter cum anacrusi anapaestica. Huic accurate respondet *ἀγέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν*, quo versu

propter brevitatem paulo obscuriori hoc indicare videtur Antigone, fratribus, etiamsi mutuo odio sibi mortem consciverint, tamen sororum amorem non deesse. Τάδε (quod non dualis est sed pluralis numeri) significat lamenta, et luctum. De eo genere elisionis vel craseos (nam litera omisa in pronunciando nou prorsus supprimenda), quod est in ἀδελφαί 'δελφῶν cf. Matth. § 46, Herm. ad Soph. O. C. 1602; Ag. 1043. ὦ πολλόν, ὦ πολλόν; supra 841. similiter scribendum videtur τὰν ἀσπιβῆ πόλλωνι. Non posse versuum strophicorum scripturam incertam esse propter antistropham, quae ipsa emendatione eget, non est quod moneam. Eiectis versibus 973 et 974, vs. 971. scribendum: διστάνα κηδέ' ὁμίονμα i. e. διστανόν ἐστὶ τὸ κηδος τὸ ὑπὸ κηδους γιγνόμενον (κηδειον) *miseri luctus cognatorum.* Cf. supra 9, Eum. 90. Sequenti versu, adscita Dindorfii coniectura λυγρὰ pro δίνυρα, scribendum puto: λυγρὰ τριπαλαιστων πημάτων. Metaphora a lucta petita, de qua conf. Heind. ad Plat. Euthyd. p. 319, sq., Wyttenb. Bibl. Crit. vol. X. p. 61, sq. Eum. 559. ἐν μὲν τὸδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων, Ag. 165. τριαντήρος οἴχεται τυχών, Choeph. 335. οὐκ ἀτρίακτος ἄτα. *καὶ τριαντήρος οἴχεται*
 979. Schol. A. ad 967. l. 3. τὸ δὲ ὦ' Ἐτεοκλῆς, οὐ μὲν οὐ πολλὸν, οὐδ' ὑστέρων ἔμαθες; pro priori οὐ Voss. 1. οὐδὲ, sed οὐ delendum: *tu brevi post; neque serius expertus es.* Schol. B. ad 967. l. 11 / sqq. distinguunt post οὐδὲν, intelligens ex praegressis οἴσθα τὴν μοῖραν. Putabat nimirum, Eteoclem qui post fratrem expulsus regnum tenuisset, non dici posse simul eo-

demque tempore eum fratre Fai vim expertum esse. Recte autem monuit versus 978. et 980: *σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν, ἐπεὶ κατῆλθες εἰς πόλιν*, 979. et 981: *σὺ δ' οὐδὲν ἕστερον μάθων, δορός γε τῶδ' ἀντηρέτας* cohaerere. — Idem interpres ad v. 968. habet *ἕστερος*. Cf. Matth. § 446. 8, II. XVIII. 333. *σὺ ἕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν*, Soph. Ai. 195. *ᾧδ' ἀτάρβητος ὄσμῃ*, Pflugk. ad Alc. 150. *ἴστω νῦν εὐκλεῆς γε κατὰ τὸν μὲν*, Soph. El. 630. *παρουσῆς τῆςδε πλησίας ἔμοι*, Wunder. ad Phil. 1062. *ὀμᾶσθαι ταχεῖς*, Oed. T. 599, sq., Eum. 214. *τὰ μὲν γὰρ οἶδα κῆρτα δ' ἐνθυμούμενην*, *Τὰ δ' ἐμφανῶς πρόσσουσαν ἡσυχαιτέραν*. Adverbium *ἕστερον* ex interpretatione natum; similiter in loco Aiæcis laud. libri *ἀτάρβητα*, quod falsum esse hiatus evincit.

995. *Παρένουν*, B ad 982: *τὸ ἐν ἐνόεσσι ἢ παρὰ τὴν ἐνοσίαν αὐτοῦ, ἡγουν ἐπτός*. Neque explicatio, neque lectio probari potest; nam a *πάρενος* non formatur verbum *παρένω* (pro *πάρενος εἶναι*) sed *παρενώσασθαι*. *Παρένον* hic significat quod alibi *συγγενής*, *σύντροφον* dicitur (Soph. Oed. T. 1082; Ag. 107; 807; Pind. Ol. XIII. 13); ita tamen (ut simul ad Oedipodis coniugium respiciatur). Huius generis ambigue dicta multa sunt in his carminibus. Cf. v. 897, 922, 930, 971.

De distributione versuum huius cantici haec habent scholiastæ. Versum 940. *παισθεῖς ἐπαισας* Schol. A (ad 946) Antigonaæ adscribit. Qui sequitur versus ab eodem (ad 947) Ismenæ datur. Versum 958. Antigonaæ tribuit B (ad 958), 963 et 964 uni personæ A

(ad 959), quod propter versus strophicos non probabile est; 975-977 Ant. B (ad 967), sed hi versus vel ab utraque sorore vel a choro cantati sunt; 978, Ism. 979, Ant. B (ad 967). Ceterum Schol. A ad v. 960. οὐδ' ἐκεῖθ' ὡς κατέκτανεν haec habet: Ἐτεοκλῆς πρότερος γὰρ κατέκτανε τὸν Πολυνείκην. Minus bene, ut videtur, nam verba illa necessario ad idem subiectum sunt referenda, ac proxime praegressa πῆματα Ἐδείξαι (ostendit) ἐκ φυγῆς ἐμοί, id est ad Polynicen; itaque σφθελίς v. 966 est: incolumis reversus in patriam. (Both.) In reliqua carminis parte, quoties fratres sibi opponuntur Antigone Polynicis, Ismene Eteoclis mortem luget, Schol. A. ad 946: ἢ Ἀντιγόνη σφθί πρός τὸν Πολυνείκην, τυφθεὶς καὶ πεισὼν ἔτηρας. Φιλικῶς γὰρ δίκηειτο πρός αὐτόν. Itaque praestat vs. 978 quicum cohaeret 980, Antigonae quam cum Schol. B. Ismenae adscribere. Nullam tamen esse inter sorores de fratrum culpa altercationem apparet praecipue ex vs. 900, seqq. ubi, postquam Antigone Eteoclem tanquam auctorem omnium malorum designavit, Ismene non affert, quibus illum excuset, aut partem culpae in Polynicen conferat, sed utriusque fratris sortem deplorat. Nimum igitur studium habet illud σὺ δέ, vs. 941, quod, metro quoque indicium praebente, omittendum videtur. Scribendum cum Lachmanno εἰθάνες κατακτάς, vel δίνες n.; nam augmenti omisio hoc quidem loco nullam offensionem habere potest. His et sequentibus versibus poëtam ad Polynicen prius occumbentem respicere, non improbable est. A 1000. Εἴλε, B. in lemm. ad 987, quod hic eodem

sensu positum esset, quo frequens est apud Pindarum pro *accipere*, *invenire* (non *sumere*), Ol. I. 56. *ἔλεν ἄταν*, Pyth. II. 30. *ἔλε μόχθον*, 26. *γλυκὺν ἐλὼν βίοντον*. Sed codicibus obsequendum est, quorum tantum non omnium lectio est *εἴλετ' ἐν*. *Εἴλεν* (*εἴλε*) natum videtur ex sequenti *ἐν*, quod non iairarer, si a librariis pro correctione praecedentis vocabuli habitum esset. Nam quid sibi velint verba *ἐν πόλει*, non facile dictu est. Corrigendum puto *ἐν πύλαις*. De permutatione vocabulorum *πόλις* et *πύλη* docte egit Ungerus, *Parad. Theb.* p. 397, sq. Ceterum *στρυγῶν*, quod Brunckius recepit, natum est ex *στέγων* interpretamento vocis *εἴργων*.

1019. *Καμὲ κινδύνα βαλῶ* legisse Scholiasten A. (ad 1006) putat Blomf. Explicat *καὶ εἰς κίνδυνον ἐμβαλῶ ἐμαυτὴν διὰ τοῦτον*. Sed *ἀνὰ* exposuit *τῇ εἰς, ἐμαυτὴν* autem extrinsecus assumendum putavit. Similiter in fine scholii *καὶ ῥίψω ἐμαυτὴν ἀνὰ κίνδυνον*. Certo ex iis quae post *ἄλλω;* sequuntur colligere licet, in nonnullis libris fuisse *κἄν ἀκ.*, in aliis *κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ*, quod recte hodie receptum. Primus Abreschius observavit, hoc dictum esse per tmesin pro *ἀναβαλῶ κίνδυνον, me periculo obiciam*; neque quae Blomfieldius his opponit satis habent ponderis, ut ab hac explicatione recedas. Nam si *ῥίπτειν* et *ἀναρῥίπτειν κίνδυνον*, et *μάχην*, *periculo se obicere*, *pugnā lubenter suscipere* recte dicuntur, imagine ab alea sumta (Valck. ad Phoen. 1235, ad Herod. VII. 50, Pflugk. ad Heracl. 149), non est quod dubites, quin, quum *βάλλειν* aequae ac *ῥίπτειν* de talis usur-

petur (Eur. Suppl. 332, Ag. 33, Myrm. frgm. 126), ἀναβάλλειν κίνδυνον eadem metaphora dici potuerit. Herodoti locus, quem affert Wellauerus (V. 49 ἀναβάλλεσθαι μάχης) fortasse non iniuria criticis suspectus fuit.

1024. Κακῶ A. ad 1011, κακῶν plures libri, idque Wellauero placuit. Voss. 1: διὰ τοῦτο θέλουσα, ᾧ ψυχῇ, κοινώνει τῇ συγκοφόνῳ φρενὶ (ἄκουτι κακῶ excidit) ἤρουν τῷ Πολυνείει κακῶ γινόμενῳ (leg. γεν.) ἄκουτι. Monstrum vocabuli συγκοφόνῳ existit fortasse commixta vera lectione συγγόνῳ cum glossa συμφόνῳ. In textu illius libri est συγγόνῳ supra scripto συγγόνῳ. — In verbis ἄκουτι κοινώνει (vel, quod malim, κοινώνει) κακῶν, quem sensum loco accommodatum vocabulum ἄκουτι habere possit, non video. In altera contra lectione ἄκουτι κακῶν, malum nolens est, quod nolentibus accidit. cf. Wunder. ad Soph. Oed. T. 1206, Col. 235, 974. Itaque dicit Antigone, se mali, quod nollet accidisse, nunc, quum acciderit, lubenter participem fieri. Ceterum praeclaram esse hanc Antigonaе orationem, nihilque in συγγόνῳ mutandum sentiet, qui horum verborum cum praegressis cohaerentiam animadverterit. Necessitudinem et coniunctionem fratris et sororis auxit parentum infortunium; verum non sanguinis tantum fuit illa affinitas, sed animi quoque, quae facit, ut Antigone lubenter Polynicis causa pericula suscipiat.

1027. Σπάσσονται, B. ad 1014, qui addit λάβωσι, φάωσι, quorum posterius certe ad πάσσονται referendum, quod confirmat A. ad 1013. Praeter eos, quos recenset Well., σπάσσονται etiam Hermannus scribit

ad Soph. Ai. 1064. Manifesto Antigone respicit ad
 praeconis verba: *οὕτω πεινῶν τόνδ' ἐπ' οἰωνῶν δοκεῖ
 Τραφέντ' ἀνίμως, τόν πείμιον λαβεῖν* (v. 1009). Ibi
 quum *ἐπ' ὀρνίθων τὰ γῆραι* sit *alitiibus devorari*, no-
 stro autem loco *κοιλῶσσορες*, *λέκοι voraces* (Phi-
 lostr. p. 615. a Dind. laud. *κοίλη γαστὴρ χοῖσθαι καὶ
 πλεῖστα ὀφθαγγῆσαι*); mihi *πάσσονται*, quod etiam Me-
 diceus praebet, praefendum videtur. *Πάσσονται* poe-
 ticum est pro communi *ἐσθιείν*. Similiter *θολῆν
 θοινασθαι* frequenter de canibus avibusque. Eur. Ion.
 916. *ἔρρει πτανόϊς ἀρπασθεῖς θοῖνα παῖς*, 1514. *οἰωνῶν
 γαμφηλαῖς φόνεμα θοῖναμά τε*, 518. *βρέφος πτανόϊς
 ἐξώρισεν θοῖναν θηρῶν τε φοινῖαν δαῖτα*, Hec. 1044.
θοῖναν ἀγρίων θηρῶν τιθέμενος.
 Schol. B. ad 1019 (1032. W.) *δραστήριος] ἐνεργός
 ἐφεύρηται, ἢ ὅθεν καὶ τοὺς τοιοῦτους ἀνδρας δραστη-
 ρίους καλούμεν*. Leg. *ἐνεργός ἐφ' εὐρήματα, ὅθεν*, rell.
 1038. In Schol. A. ad 1026. Voss. 1. p. (l. 2) ver-
 ba sic exhibet *τὰ περὶ τῆς τιμῆς τοῦ Πολυνείκους κα-
 λῶς κέριται παρὰ τοῖς θεοῖς*, et paulo post *οὐδαμῶς
 τὰ τοῦ Πολυνείκους ἐτιμήθησαν*. Sed recte Voss. 2.
 cum editis consentit. Nam posteriori loco verum esse
ἤτιμ. sensus satis docet, eoque probato *καλῶς* admitti
 nequit. Annotationem Schol. A. ad 1025. male Abre-
 schius emendando vulgatae lectioni accommodare co-
 natur, hoc modo: *οὐ κέριται καλῶς, ἀλλ' ἀτιμῶς καὶ
 οὕτως*, rell. Interpres iste *διατετιμήται* compositum
 putabat ex praepositione *διὰ* et *ἀτιμῶς*; quod non
 minus soloecum est quam *ἤτετιμήται*, Heathio aliis-
 que probatum. Optime vulgatam lectionem inter-

pretatur Schol. B. ad 1025, l. 3, sqq. cuius explicatio longior est, quam ut hic describatur. "Ἡδὴ tamen pro πάλαι dubito, an usurpari nequeat. Quum tamen sequens versus temporis definitionem necessariam reddat, non cum Ahrensiο ἢ δὴ (quas particulas cum alibi, tum coniunctim usurpavit noster Choeph. 731), sed potius ἢ δὴν scripserim. Verto: profecto, huius commoda iam pridem a diis sunt neglecta;" ad quae respondet praeco: non certe priusquam hanc regionem malo obiecisset." Quae cum praecedentibus ita cohaerent, ut, quum praeco mireretur, Polynicem ab Antigone honorari, quem civitas odio habeat, Antigone illius odii causam in deos reiiciat, quo culpam fratris eleyet ac diluat. In eandem sententiam dictum videtur, quod infra v. 1061 chorus profert, ut Polynicis partes quare sequatur ostendat: καὶ γὰρ γενεᾷ Κοινὸν τὸδ' ἄγος. In Agam. v. 1497, sqq. suum scelus excusat Clytaemnestra potestate daemonis infesti, qui in ipsa ita saevierit, ut ei resistere inanis fuisset opera. Memorabilis quoque locus est Choeph. 897. ubi Clyt. ἢ μοῖρα ταύτων (Agamemnonis interfecti), ὦ τέκνον, παραίτια, Orest. καὶ τὸνδε ταῖνον μοῖρ' ἐπόρουνεν μόρον, quibuscum recte Zenonis dictum (apud Diog. Laërt. VII, 23) servo excusanti se verbis εἴμαρτό μοι κλέψαι respondentis καὶ δαρήναι, contendit Naegelsbachius in libro *de religionibus Orestiam Aeschyli continentibus* (Norimb. 1843). Sed accuratius de his agere non est huius loci.

1057. Schol. Voss. 2. τίς ἂν οὖν πεισθεῖη εἰς τὰ

καὶ εἰς ταῦτα τῆ πόλει καὶ τίς ἡμῶν ἔστι ταυτης τῆς
 γνώμης. — Τίς οὖν ταῦτα habet Schol. A. ad 1044.
 Sed hoc loco statim animo obversatur conditio, quae
 inest in praegressis: *haec si quis reputet*. Itaque
 vix ἂν hic abesse posse putem, malimque cum Por-
 sono τίς ἂν ταῦτα πίθ., quam cum Well. τίς οὖν τ. π.
 Τὰ, quod nonnulli libri habent, metrici correctio
 esse videtur. — Vs. 1060. Schol. A. legisse ἡμεῖς γὰρ
 non improbable est, quum uterque Voss. in lemm.
 ad v. 1047. illam lectionem habeat. Μὲν tamen
 longe praefendum.

I

De duplici Perseum dictione quae ad idem
 grammaticorum exant testimonia (Schol. ad Aristoph.
 Ran. 1028), partim ex mera coniectura fluxe vi-
 dentur, partim in corruptis sunt, in eorum auctoritas
 nihil sit aestimanda.

II

Scholiarum in Aeschilo variae lectiones non sunt
 a diversis fabularum recensione, nequam a duplici edi-
 tione ab ipso poeta repetendae.

III

Prometheum Vinctum et Solutum unius eiusdemque
 trilogiae fabulae fuisse statuo.

THESES.

I.

De duplici *Persarum διασκευῆ* quae antiquorum grammaticorum exstant testimonia (Schol. ad Aristoph. Ran. 1028), partim ex mera coniectura fluxisse videntur, partim ita corrupta sunt, ut eorum auctoritas nihili sit aestimanda.

II.

Scholiastarum in Aeschylo variae lectiones non sunt a diversa fabularum recensione, nedum a duplici editione ab ipso poëta facta repetendae.

III.

Prometheum Vinctum et Solutum unius eiusdemque trilogiae fabulas fuisse statuo.

IV.

Quod Aeschylum dixisse refert Athenaeus VIII, p. 347, C. τὰς αὐτοῦ τραγωδίας τεμάχη εἶναι τῶν Ὀμήρου μεγάλων δειπνῶν, magis ad indolem poësis Aeschyleae, quam ad fabularum argumentum est referendum.

V.

Longini (περὶ ἕψους, c. 33, sub. f.) de Sophocle iudicium: ὅτε μὲν πάντα οἶον ἐπιφλέγει τῇ φορᾷ, σβέννεται δ' ἀλόγως πολλάκις, non confirmatur tragoediis eius, quae aetatem tulerunt.

VI.

Valckenaerii coniectura in Eur. Phoen. v. 645, sqq. οὐ κατοικίσει πεδία μὲν τὸ θέσφατον γρήσει πυροφόρ' Ἄδων, pro πυροφόρα δόμων, iniuria a nupero editore spreta est.

VII.

In loco Ciceronis de Legg. I. 1 § 4: Atqui multa quaeruntur in Mario fictane an vera sint, et a nonnullis, quod et in recenti memoria, et in Arpinati homine, *vel severitas* a te postulatur" (codd. partim: *(vel) sed veritas*), pro *vel severitas* scribendum conicio *verseris, veritas*.

VIII.

Horatii Carm. II. 16. 18, sq. legendum: quid terras alio calentes Sole mutamus patria? Quis exsul se quoque fugit?"

IX.

Suidae locus (v. Σοφοκλῆς, Σοφίλου): καὶ αὐτὸς (ὁ Σοφοκλῆς) ἤρξε τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν, cum Boeckhio (*Ind. Lectt. in Univ. Berol.* a. 1841-1842, p. 9) sic intelligendus est, ut Sophocles dicatur primus instituisse fabulam fabulae opponere, non tetralogiis sive quadripartitis didascaliiis certare.

X.

Colonias antiquissimis temporibus e Phoenice et Aegypto in Graeciam deductas esse, satis firmis argumentis in dubium vocari nequit.

XI.

Vere Velleius Paterculus l. II. init. Potentiae Romanae prior Scipio viam aperuerat, luxuriae posterior aperuit; quippe remoto Carthaginis metu non gradu sed praecipiti cursu a virtute descensus ad vitia transcursum.

XII.

Bellum Olynthiacum iam anno 2. Olymp. CVII. incepisse, probabilis est Boehneckii sententia (*Forschungen auf dem Gebiete der Attischen Redner*, vol. I. p. 201, sqq.)

XIII.

Veteris tribus Atticae, quae ab aliis *γεδέοντες*, ab aliis *τελέοντες*, ab aliis denique *γελέοντες* nuncupantur, postremum nomen unice verum censendum; ea tribus utrum divites et nobiles, an sacerdotes, an utrosque simul continuerit, hodie certo statui nequit.

XIV.

Ius Senatorum creandorum libera Republica post legem Oviniam penes Censores fuit.

XV.

Assentior Hertzbergio (*de Diis Romanorum patriis*, p. 7, sq.) »Manes a Geniis nullo alio nomine diversos fuisse, quam quod illi mortuorum, hi vero in universum humanae animae divino honore mactatae crederentur.»

XVI.

Ad Prodicti scriptum deperditum, quod inscribenda-

tur Ῥοαι cognoscendum Themistii locus Orat. XXII, p. 280, sqq. (ed. Hard.) nihil conducit, Xenophon contra Memor. II. 1. 21, sqq. tam sententias Pro-
dici quam dictionem expressit.

XVII.

In institutione observandum omnino Heracliteum illud *πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει.*

